

Hồ Yêu Hay Cổ Án

Contents

Hồ Yêu Hay Cổ Án	1
1. Chương 1: [Hồ Yêu]	1
2. Chương 2: [Hừ Yêu Khí]	8
3. Chương 3: [Vô Phong Chưởng]	14
4. Chương 4: [Hỏa Phụng Đến Rồi!]	22
5. Chương 5: [Độc Mư Hồ Kế]	27
6. Chương 6: [Đại Chiến Đoạt Miêu]	33
7. Chương 7: [Nguy Hiểm]	38
8. Chương 8: [Hỏa Phụng Chiến Ách Lang]	45
9. Chương 9: [Cao Thủ Như Vân]	52
10. Chương 10: [Ách Lang Đánh Cược]	58
11. Chương 11: [Thắng Thua]	67
12. Chương 12: [Chuyện Về Yêu Hồ]	74
13. Chương 13: [Nguyên Tắc Của Ngũ Gia]	81
14. Chương 14: [Phẩm Chất Của Mèo]	88

Hồ Yêu Hay Cổ Án

Giới thiệu

Vị Đại hiệp trong truyện hot này vừa mới đến Khai Phong Phủ đã “câu dẫn” toàn bộ đại nương, nha

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-yeu-hay-co-an>

1. Chương 1: [Hồ Yêu]

CHƯƠNG 1. [HỒ YÊU]

“Hình dáng tương đối đẹp, hơn nữa nam lại nhiều hơn nữ a, chắc chắc.” Triển Chiêu vừa nói, vừa bò dậy,

tiến đến mò tóc Bạch Ngọc Đường, hình như là đang tìm cái tai, vừa lầm bầm nói, “Ta vẫn nghĩ rằng tất cả hồ ly tinh đều là nữ, thì ra đại đa số lại là nam, biến thành nữ nhân chỉ là để gạt người mà thôi.”

“Có yêu quái a!”

Nửa đêm canh ba trên đường phố Tùng Giang phủ vốn tĩnh lặng như tờ, đột nhiên không biết từ đâu vọng đến một tiếng thét thât thanh hoảng loạn, chấn kinh bốn phía, náo loạn hẳn lên.

Kéo theo tiếng thét kinh thiên động địa ấy, tất cả đại cầu tiểu cầu của Tùng Giang phủ cũng bắt đầu sủa vang, trong nhà dân chúng xung quanh, đèn cũng bắt đầu được thắp sáng, còn có không ít người mở ra cửa sổ lầu hai nghe ngóng, lăm lét nhìn quanh, bị gió thổi lạnh buốt mới rụt cổ trở lại trong nhà, “xoạch” một tiếng, vội vàng đóng cửa lại, “Yêu tinh đó lại ra ngoài hại người nữa a? Cuộc sống bây giờ cũng khó được an toàn qua ngày đi.”

.....

Ban đêm trong thành hỗn loạn, thì bên ngoài Tùng Giang phủ, trên quan đạo xa xa, có một đội ngũ đi tuần hùng tráng đang tiến đến.

Trong đại mã xa, Tiểu Tứ Tử ôm cái cổ lông mao mềm như nhung của Tiểu Ngưu đang ngủ say.

Triển Chiêu cũng đang ngủ gật, dựa vào một tấm thảm da dê ấm áp, xem một thư quyền viết về hồ yêu.

Bạch Ngọc Đường ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, Triệu Phổ lúc này chỉ có thể ngồi im bất động, ngồi yên trên xe giống như đang luyện công

Triển Chiêu xem một chút quyền tông, giương mắt đầy hả hê mà nhìn Triệu Phổ.

Thì ra mấy ngày này Công Tôn đột nhiên bị nhiễm phong hàn, đừng nhìn hắn là thần y, khi chính mình bị nhiễm bệnh cũng không có biện pháp chống lại, cứ uống thuốc xong là lại ngủ gà ngủ gật. Hai ngày trước hắn cuối cùng cũng đỡ hơn một chút, vừa mới uống thuốc xong, còn đang đọc sách thì đột nhiên ngủ mất..... hơn nữa hắn lại là nằm gục ở trên đùi Triệu Phổ mà ngủ như chết.

Triệu Phổ vốn muốn đỡ hắn sang một bên, bất quá Tiểu Tứ Tử lại đang chăm chăm nhìn hắn đấy, ý là —— Ai dám làm cha bé tỉnh giấc bé sẽ sẽ liều mạng với kẻ đó.

Triệu Phổ không thể làm gì khác hơn là cứng chân chịu đựng, lúc này nửa thân cũng đã tê rần, so với luyện công còn muốn mệt hơn.

“Người xem sách thế nào rồi?” Triệu Phổ cố gắng dời sự chú ý của mình sang chuyện khác, liền hỏi Triển Chiêu.

Thư quyền trong tay Triển Chiêu là do một thầy bói mù cho hắn, hình như vị thầy bói mù đó có chút giao tình với Ân Hân cùng Thiên Tôn, trong sách có ghi chép lại tỉ mỉ một số tin tức liên quan đến hồ yêu.

“Thần thần bí bí, cũng không biết là thật hay giả nữa.” Triển Chiêu đang cầm sách, nâng cằm nhìn chăm chăm Bạch Ngọc Đường đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Hồ yêu có đặc điểm nổi bật gì?” Triệu Phổ hỏi.

Triển Chiêu tiếp tục nâng cằm nhìn Bạch Ngọc Đường, “Bình thường đều là một thân tuyết bạch.”

Triệu Phổ cau mày, “Hồ ly không phải là có trắng, có hồng còn có cả đen nữa hay sao? Thường thấy nhất không phải là cái loài có màu vàng như phân đó a?”

“Vương gia, loại có màu vàng như phân ấy chính là Hoàng thử lang.” Tử Ảnh đang đắp chăn cho Tiểu Tứ Tử quay ra nhắc nhở Triệu Phổ, “Mọi người đều nói bạch hồ sẽ dễ dàng thành tinh hơn!”

“Ân, trong đây còn nói hồ ly tinh còn phân ra tam vĩ, lục vĩ và cửu vĩ, lợi hại nhất chính là bạch cửu vĩ hồ.” Triển Chiêu ngáp một cái, vừa nói vừa vươn tay ra vén lên y phục Bạch Ngọc Đường, liếc một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng bị lay tỉnh, quay mặt sang, có chút không hiểu nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu vội vàng rút tay lại, tiếp tục lật sách, “Trong sách nói, nếu như giật đuôi hồ ly, sẽ lộ ra lỗ tai.”

Triệu Phổ sờ cằm, “Có đặc trưng gì nổi bật hơn không a?”

“Hình dáng tương đối đẹp, hơn nữa nam lại nhiều hơn nữ a, chắc chắn.” Triển Chiêu vừa nói, vừa bò dậy, tiến đến mò tóc Bạch Ngọc Đường, hình như là đang tìm cái tai, vừa lầm bầm nói, “Ta vẫn nghĩ rằng tất cả hồ ly tinh đều là nữ, thì ra đại đa số lại là nam, biến thành nữ nhân chỉ là để gạt người mà thôi.”

“Thật sao?” Triệu Phổ cũng là lần đầu tiên nghe nói, “Xem ra chính là nam giả nữ đi.”

“Ngoại trừ có lỗ tai, nghe nói còn thích mỹ nam tử, hồ yêu chủ yếu sống bằng việc hút lấy dương khí của nam nhân.” Triển Chiêu sờ cằm, lại đưa tay cầm lấy tay Bạch Ngọc Đường, nhìn chăm chăm đầu ngón tay hần mà nghiên cứu.

Bạch Ngọc Đường có chút không hiểu được, “Vậy thì sao?”

“Àn...” Triển Chiêu lại vén lên tay áo nhìn cánh tay hần, “Trong đây nói, trên các ngón tay của hồ yêu sẽ có một lớp lông tơ mỏng.”

Bạch Ngọc Đường rút tay về, Triển Chiêu lại tiến đến giữ lấy khuôn mặt hần, nhìn cái trán hần.

Bạch Ngọc Đường bị hần nhìn đến bất đắc dĩ, hần phát hiện Triển Chiêu thật đặc biệt thích táy máy tay chân.....

“Trong sách có nói dương khí của nam nhân có thể từ cái trán mà nhìn ra được!” Triển Chiêu cau mày, tiếp tục bỏ sách xuống, cẩn thận mà nghiên cứu cái trán của Bạch Ngọc Đường, “Trán nếu như sáng sủa chính là nam tử trưởng thành dương khí rất vượng, nếu như chung đục lâu ngày với hồ ly tinh, sẽ chuyển sang màu xám, sau đó chuyển dần sang xanh! Đến khi chuyển hết sang màu đen, người có lẽ sẽ không thể sống lâu được nữa.”

“Nói đến kéo cái đuôi gì đó, có chút không đúng đi.” Âu Dương lười biếng nằm một bên cũng liếc nhìn một thư quyển nói về địa lý phong tục, “Làm gì có hồ ly tinh nào lại ngoe nguẩy cái đuôi mà chạy khắp nơi a? Đều không phải sẽ giấu đi hết sao!”

“Àn, trong sách nói, nếu như chọc vào chỗ xương cụt, cái đuôi sẽ lộ ra.” Triển Chiêu vừa nói, vừa đưa tay ra nắm lấy cái mũi của Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại không hiểu được nhìn hần, ý kia —— Người đang làm cái gì?

Triển Chiêu véo một hồi, liền buông tay ra, “Nếu như bóp vào sống mũi của hồ ly tinh một cái, mũi cũng nhon ra.”

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ hỏi Triển Chiêu, “Có thể thấy được đó không phải là ta đúng không?”

“Không phải.” Triển Chiêu nheo lại mắt.

“Dù sao thì người khẳng định cũng không phải.” Bạch Ngọc Đường rất chắc chắn mà nói với Triển Chiêu.

“Tại sao a?” Triển Chiêu hỏi, “Sách có nói, hồ ly tinh nếu như có sinh con, sẽ mang con mình tráo đổi với anh hài mới sinh của những gia đình bình thường, các tiểu hồ ly thường lớn lên mà không biết được mình là hồ ly a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Người là Miêu yêu, cũng không có chỗ cho Hồ yêu nữa đâu.”

Triển Chiêu nheo mắt lại, “Trong này còn nói hồ ly tinh chính là vạn yêu chi linh, không có lý nào lại vậy a, ta cảm thấy miêu so với hồ ly vẫn là khôn khéo hơn một chút!”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Lần sau, nếu như có đụng phải hồ ly, người cùng nó so một chút, cũng là giúp cho miêu tộc các người lấy lại thanh danh đi.”

Triển Chiêu cười xấu xa mà nhìn Bạch Ngọc Đường, ý là —— Người cũng biết đùa giỡn lưu manh a.

“Hồ ly tinh khi còn nhỏ trông như thế nào a?” Tử Ảnh cũng đến góp vui.

“Nghe nói là rất đáng yêu đi.” Triển Chiêu trả lời một câu.

Tử Ảnh liền đột ngột đưa tay, chọc vào chỗ xương cụt của Tiểu Tứ Tử một cái

Mọi người trầm mặc một lát sau, cũng không có thấy cái đuôi nào mọc ra, ngược lại Tiểu Tứ Tử lại ngẩng mặt lên, hoang mang mà nhìn bốn phía một vòng, đưa tay sờ cái mông mình một cái, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Triệu Phổ đột nhiên cúi đầu nhìn Công Tôn vẫn còn ngủ say trên đùi mình một chút, sờ sờ cằm, “Thư ngọc này lại có chút giống với hồ ly tinh, gầy gò lại luôn mặc một thân trắng, hình dáng cũng không tệ, tính tình càng giống”

Vừa nghĩ, hắn liền đưa tay, chọc vào xương cụt Công Tôn một cái ngón tay vừa mới chọc vào, đột nhiên lại thấy Công Tôn cầm lên thứ gì, hướng về phía Triệu Phổ mà đập xuống, miệng còn kêu lên, “Con muỗi!”

“Oành” một tiếng.

Mọi người nhìn lại, chỉ thấy vật mà Công Tôn tiện tay cầm lấy chính là một cái đĩa, vừa rồi dùng để đặt bánh bao, làm bằng gỗ gụ, rất dày.

Triệu Phổ vốn đang nhìn chằm chằm cái mông Công Tôn xem có dài ra cái đuôi nào không, quả thật không hề phòng bị. Công Tôn thường ngày tuy rằng hung hãn nhưng cũng chưa thấy qua động tác dùng mãnh nào như vậy, lần này theo bản năng mà phản ứng lại quá chuẩn, quá độc, Triệu Phổ ngay cả máu mũi cũng đã chảy ròng ròng xuống luôn

Tất cả mọi người bị hành động này làm cho ngây người, không hẹn mà cùng nhìn về phía Triệu Phổ.

Chỉ thấy trên cái mũi thật cao của Cửu vương gia có một vết tím xanh, bên dưới lỗ mũi trái còn chảy cả máu cũng may là xương hắn đủ cứng a, nếu không cái đĩa gỗ gụ này đánh xuống nhất định sẽ làm gãy sống mũi rồi.

Đám người Tử Ảnh cũng hít một ngụm khí lạnh, Tiểu Tứ Tử cũng bị đánh thức, ngẩng đầu lên, vừa nhìn một cái liền cả kinh, “Ai nha!”

Triệu Phổ rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, đưa tay sờ cái mũi, “tê” một tiếng, nhìn lại, chỉ thấy Công Tôn đã đổi sang hướng khác, gối lên chân hắn tiếp tục ngủ, lại còn ôm lấy chân hắn mà xoa xoa, “Tiểu Tứ Tử a.....”

Triệu Phổ khước miệng rút rút —— Thư ngọc này tuyệt đối là cố ý, tuyệt đối cố ý.....

“Cửu Cửu có phải vừa chọc phụ thân hay không a ?” Tiểu Tứ Tử tỉnh dậy bò đến bên người Triệu Phổ.

Triệu Phổ bĩu môi, “Phụ thân con có cái tật xấu gì vậy ? Ta chọc hắn một cái hắn liền lấy cả cái mâm đựng thức ăn đập ta.”

“May mà là cái đĩa, nếu là tảng đá là có thể đập chết người đó.” Tiểu Tứ Tử vỗ vỗ bả vai Triệu Phổ, tỏ ý là hắn vô cùng may mắn rồi!

Triệu Phổ cầm lấy cái khăn Tử Ảnh đưa tới, lau đi máu mũi.

Tiểu Tứ Tử hỏi hắn, “Người chọc vào chỗ nào của phụ thân a ? Cổ, lưng hay là eo vậy ?”

Triệu Phổ không hiểu, “Cái này cũng phải để ý sao ?”

“Đúng nga!” Tiểu Tứ Tử nghiêm túc nói, “Phụ thân sợ nhất là ngựa, mỗi khi người ngựa là thường kêu có muỗi, sau đó liền cầm lấy bất cứ vật gì đó bên cạnh mà đập muỗi.”

“Thật thú vị như vậy ?” Triệu Phổ liền lấy tay chọc một cái vào nách Công Tôn

“Con muỗi.....” Công Tôn tiện tay nhặt lên cái gối đầu mà hướng về phía Triệu Phổ đập.

Lúc này Triệu Phổ đã có chuẩn bị, dễ dàng nghiêng mặt một cái tránh được, gối đầu bay về phía bên cạnh, đập một cái lên đầu Tiểu ngũ.

Tiểu ngũ ngẩng mặt lên nhìn một cái, lắc lắc đầu, đến bên cạnh Triển Chiêu muốn hắn xoa xoa.

Triệu Phổ lại chọc một cái vào cổ Công Tôn, một quyển trục bay đến, Triệu Phổ nghiêng đầu tránh qua.... quyển trục bay thẳng đến mặt Triển Chiêu, Triển Chiêu vội vàng đưa tay đón lấy.

Tiểu Tứ Tử thấy Triệu Phổ chơi thật vui vẻ, liền cùng nhau chọc Công Tôn

Bất quá vừa mới chọc chọc hai cái, lúc này lại không có động tĩnh gì.

Hai người nhìn nhau một cái, lại cùng nhau chọc chọc hông Công Tôn, cũng lại không thấy có phản ứng.

Cuối cùng, Triệu Phổ thấy Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhìn hẩn có chút hả hê dự cảm có chuyện chẳng lành. Hẩn và Tiểu Tứ Tử cùng nhau ngẩng đầu lên, chỉ thấy Công Tôn đã tỉnh, vẻ mặt âm trầm mà nhìn hai người, trên mặt tràn đầy oán giận vì đã bị đánh thức.

“Nha a!” Tiểu Tứ Tử hồi phục tinh thần lại, kinh hô một tiếng, xoay người muốn chạy, lại bị Công Tôn đè lại, “Là ai làm ?!”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường rất không nghĩa khí mà giơ ngón tay chỉ vào Triệu Phổ.

Triệu Phổ khoé miệng rút rút, Công Tôn nhào sang bóp cổ hẩn, “Dám quấy rầy giấc ngủ của lão tử sao, diệt người!”

.....

Triệu Phổ chinh chiến sa trường đã nhiều năm, dạng cao thủ nào mà chưa gặp qua, nhưng mà cái cách Công Tôn ra chiêu này hẩn đúng là lần đầu tiên đụng phải, tay chân đều ở trên người hẩn, bám chặt lấy mà bóp cổ hẩn, chống cự cũng không được mà không chống cự cũng không xong, không còn cách nào khác tốt hơn ngoài chịu đựng.

Tiểu Tứ Tử vội vàng trốn sau lưng Tiểu ngũ mà tránh bão, cũng không dám đi cứu Triệu Phổ, đám ảnh vệ lại là lần đầu tiên thấy Triệu Phổ bị ăn đòn, một người lại một người đều vui vẻ nâng cằm ở một bên mà thưởng thức kỳ cảnh.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm chiêu thức của Công Tôn, cùng Bạch Ngọc Đường thảo luận một chút, “Chiêu này là cái chiêu gì a ? Quắp chân khóa hầu sao ?”

Bạch Ngọc Đường cũng rất nghiêm túc mà nghiên cứu, lắc đầu một cái, “Nếu điều kiện tiên quyết là không thể thương tổn đến Công Tôn, đích xác mà nói là không có cách nào phá giải được!”

“Ai nha, lỗ mũi cũng đã bị nắm a.” Triển Chiêu kinh ngạc, “Đánh nhau cũng có cách như vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Triệu Phổ hoàn toàn không có phần thắng nào hết.”

Triển Chiêu cũng gật đầu, “Công Tôn lúc đánh nhau cũng thật có nghề a, lại còn vừa đánh vừa chơi xấu, chứ bấy nữa”

Tiểu Tứ Tử vẫn bị Tử Ảnh che lỗ tai, giải thích, “Phụ thân còn chưa có tỉnh đâu, đây chính là hiện tượng mới rời giường, Cửu Cửu có khi sẽ bị đánh chết đó!”

Triệu Phổ thật là khổ không thể tả, cảm giác cứ như là có một tiểu hồ ly cứ lặn qua lộn lại trên người mình, túm cái lỗ mũi mình một cái, đập mình hai cái Thì ra Thư ngọc này lúc đánh lộn cũng thật là có phong cách riêng

.....

Trong xe ngựa phía sau, Bằng Cát thò đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trong mã xa đằng trước đèn đuốc sáng trưng, mấy người đó đang nháo cái gì a, hình như là có đánh nhau vậy.

“Hắc tử, bọn họ đang làm cái gì vậy ?”

Bằng Cát tò mò, đưa tay vỗ vỗ Bao Chứng đang xem sách bên cạnh.

“Còn có thể làm cái gì nữa ? Người trẻ tuổi sao.” Bao Chứng lật xem xong một thư quyển, lấy một quyển khác xem.

“Ai, Hắc tử, ta hỏi ngươi.” Bàng thái sư đột nhiên rất nghiêm túc hỏi Bao Chứng, “Ngươi tin sao?”

Bao Chứng ngẩng đầu, có chút khó hiểu mà nhìn hắn, “Tin cái gì?”

“Hồ yêu a!” Bàng Cát hỏi.

Khóe miệng Bao Chứng co rút, liếc hắn một cái, cũng lười để ý đến hắn.

“Ngươi đúng là không tin.” Bàng thái sư lắc đầu một cái, bưng chén chà nóng hỏi lên thối, “Ta thế nhưng lại đã gặp qua!”

Hắn vừa dứt lời, Ân Hầu đang dưỡng thần đối diện liền mở mắt, “Gặp mặt sao?”

“Hắc hắc, Bàng Cát thấy Ân Hầu đã tỉnh, liền đi qua ngồi xuống bên cạnh hắn, ân cần mà châm trà cho hắn, “Lão gia tử, người tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chưa từng gặp qua mấy loại thần quỷ yêu ma gì sao?”

Ân Hầu nhận chén trà, cười nhạt, “Ta dĩ nhiên đã gặp qua, chỉ là ta cũng chưa có gặp được hồ ly tinh.”

Đang lúc nói chuyện, Thiên Tôn đang ngủ gà ngủ gật cũng đã tỉnh lại, nằm một bên, nâng cằm hỏi Thái sư, “Thái sư ngươi đã từng gặp hồ yêu sao?”

“Chắc chắn, đó là chuyện của hơn ba mươi năm trước rồi!” Thái sư vuốt râu, lắc lắc đầu nói, “Hai vị đừng nhìn bộ dạng của ta bây giờ, ta lúc còn trẻ a, cũng gọi là ngọc thụ lâm phong”

Bốn chữ “ngọc thụ lâm phong” của hắn vừa mới ra khỏi miệng, trong xe cả ba người cùng một con mèo hoa mà Tiểu Tứ Tử nuôi kia cùng ngẩng đầu nhìn Thái sư một cái.

Bàng thái sư có chút lúng túng, ho khan một tiếng, nhấn mạnh, “Thật a! Lúc trẻ ta cũng không có béo.”

“Ngươi béo hay không béo chỉ là thứ yếu, béo một chút có lẽ hồ ly sẽ thích hơn, lắm thịt nhiều mỡ càng đủ dinh dưỡng a.” Bao Chứng trêu chọc hắn, “Ngươi nói một chút chuyện làm sao mà lại đụng phải hồ ly tinh a?”

“Khi đó ta vốn chỉ là một tên lính quèn ở cấm quân, năm đó Khai Phong có một thư quán nổi tiếng, gọi là Lăng Tình thư quán, ngươi có nhớ không?” Bàng Cát hỏi Bao Chứng.

Bao Chứng gật đầu một cái, thư quán đó dạy dỗ ra không ít tài tử, lúc đó đích thật là rất nổi danh, “Nhưng mà ba mươi năm trước bị một trận hỏa thiêu, lửa cháy còn thật lớn, lúc đó còn thiêu chết đến mười mấy phu tử cùng học trò.”

“Ngươi có còn nhớ Sầm phu tử của Lăng Tình thư quán chứ?” Bàng Cát cười hì hì hỏi.

Bao Chứng bật cười, gật đầu một cái, “Đệ nhất mỹ nam tử của Khai Phong khi đó a, dĩ nhiên là ta nhớ, hắn cùng ta đã từng chạm mặt nhau tại một số cuộc văn nhân tụ hội, hắn văn chương thực sự phong lưu lại vô cùng tiêu sái.”

“Sách sách.” Bàng Cát cười vỗ Bao Chứng, “Hắc tử nhà ngươi năm đó cùng đứng bên cạnh hắn quả thật là hắc bạch tương xứng, thú vị thú vị!”

Bao Chứng liếc hắn một cái, “Sầm phu tử lớn hơn ta mấy tuổi, hết sức nho nhã ôn trọng, bất quá sau đó lại biến mất, cũng không có ai nhắc tới, cũng không rõ có phải là đã trở về gia hương không nữa?”

Bàng Cát thở dài, “Lão Sầm cùng ta cũng coi như là chỗ quen biết cũ, trong nhà cũng có chút quan hệ, từ nhỏ đã biết nhau, hắn chính là bị hồ yêu mê hoặc!”

Bao Chứng thiêu mi một cái, ngay cả Ân Hầu cùng Thiên Tôn bên cạnh cũng cảm thấy hứng thú lên, tiếp tục chăm chú nghe.

“Sầm phu tử chính là một người phong lưu dụ dàng, gần như toàn bộ các cô nương trong thành Khai Phong đều thích hắn, trình độ được hoan nghênh có thể nói là sánh ngang với Triển hộ vệ vậy.” Bàng Cát vuốt vuốt râu, “Bất quá, ta còn nhớ rõ vào mùa đông năm đó, thân thể hắn đột nhiên gầy gò ốm yếu hẳn đi, ấn đường lại biến đen, người cũng bắt đầu ngã bệnh, ho khan không ngừng, lúc đó tất cả mọi người đều cho

rằng hần bị bệnh lao, mau chóng đưa hần đi tìm lang trung. Có điều lang trung khám một hồi cũng không có phát hiện ra hần bị bệnh gì, vì vậy ta liền giúp hần liên lạc, tìm mấy thái y trong cung đến giúp một tay.”

Mọi người đều âm thầm nhíu mày —— Quả nhiên Thái sư khi đó cũng đã biết đi nịnh hót.

“Ngày đó, ta nhớ cũng là một ngày tuyết rơi, ta liền bồi Dương Thái y đến nhà hần, hần mặc một chiếc lam y mộc mạc ngồi ở trong sân, nhìn chăm chăm một gốc bạch mai mà ngẩn người.” Bàng thái sư lắc đầu, “Lúc đó thái y đã nói với ta, người kia muốn chết sao, trời lạnh như thế mà lại ăn mặc quá phong phanh.”

Ta muốn đến đỡ hần vào phòng, hần lại nói, “Không cần, không cần, ta nếu như đi vào, nàng đến tìm ta sẽ không tìm được a.”

Bao Chứng cau mày, “Bị điên rồi nên ăn nó hồ đồ sao ? Sao lại vào nhà thì không tìm được ?”

“Lúc đó ta cũng cho là như vậy, liền đỡ hần đi vào trong phòng, thái y sau khi chẩn mạch xong thì nói với ta, không cứu được, cùng lắm thì chỉ sống được hết mùa đông này thôi.”

Bàng thái sư vừa nói, thanh âm cũng dần nhỏ lại, “Những lời này, lão Sầm cũng nghe được, ta liền thấy hần hàm hàm hồ hồ nói cái gì mà “Tiểu Thất, người đến gặp ta đi, ta nhớ người...”

Mọi người sờ cằm —— Tiểu Thất sao ?

“Chờ sau khi ta đưa phu tử đi rồi, lúc trở lại lần nữa, ta thấy trên cửa sổ phòng Lão Sầm có ngồi một con bạch hồ ly.” Bàng Cát vừa nói vừa vỗ ngực một cái.

“Ta lúc đó cũng không quá để ý, chỉ cảm thấy cái con hồ ly đó đáng vẻ thật đẹp, nếu có thể bắt lại, lột da là mũ....”

Lời còn chưa dứt chỉ thấy ba người đồng loạt khinh bỉ mà nhìn hần một cái.

“Không phải là ta chỉ nghĩ trong đầu vậy thôi sao !” Bàng Cát nói tiếp, “Hồ ly kia quay đầu lại nhìn ta một cái, sau đó liền nhảy khỏi bệ cửa, chạy đi.”

“Sau đó thì sao ?” Bao Chứng hỏi, “Không phải người chỉ nhìn thấy một con hồ ly thôi sao, lấy đâu ra hồ yêu ?”

“Ta vẫn còn chưa có nói hết, sau đó chúng ta cũng đã chuẩn bị việc hậu sự cho Sầm phu tử, nhưng mà hần đột nhiên lại khỏe lại!” Bàng Cát chau mày một cái, “Cả người giống như không hề có bệnh tật gì hết, cả người thần thanh khí爽.”

“Tà môn như vậy ?” Ân Hưu tò mò, “Vậy là thái y chẩn đoán nhầm sao ?”

“Lúc đó không ít người mắng thái y là lang băm, bắt quá ta vẫn cảm thấy có chuyện kỳ quặc, liền hỏi lão Sầm sao lại tự nhiên khỏi bệnh, lão Sầm cứ ập a ập ứng, cứ như là có chuyện gì giấu giếm vậy.” Bàng Cát cười một tiếng, “Ta thực sự rất tò mò, đêm đó ta đến cửa bái phỏng, gõ cửa hồi lâu, bên trong có ánh đèn nhưng lại không thấy ai ra mở cửa. Ta cảm thấy khả nghi, liền đến hậu viện, leo lên một thân cây, nhìn thử vào bên trong tường viện, các người đoán, ta nhìn thấy cái gì ?”

“Cái gì ?” Thiên Tôn cung Ân Hưu hai người ánh mắt cũng đều sáng rực lên, khuôn mặt đầy vẻ tò mò.

Bàng Cát khoát tay chặn lại, “Ta thấy Sầm phu tử cùng với một vị cô nương bạch y, còn đang cùng nhau vui vẻ uống rượu a!”

Mọi người nháy mắt mấy cái —— Như vậy sao ?

“Cô nương đó ta chưa từng thấy qua, không chỉ là đẹp, mà phải nói là tà mị a, tà dị không thể diễn tả hết được!” Bàng Cát khuôn mặt khinh bỉ, “Nhưng mà Sầm phu tử lần này có vẻ bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cứ Tiểu Thất này Tiểu Thất nọ mà đổ dành cô nương kia, ta lúc đó cũng không cảm thấy cái gì, là nam nhân sao, cái đó cũng là chuyện bình thường! Nhưng mà nhìn kỹ, người đoán thế nào, Lão Sầm gây đến độ chẳng khác gì một khúc xương khô, cả khuôn mặt cũng tối đen, ta cảm thấy không giải thích được, ban ngày nhìn còn đỡ, lúc này nhìn lạimà sau lưng nữ nhân kia lại có một cái đuôi xù thật to, chính là cái đuôi hồ ly trắng!”

Bàng Cát nói đến đây, nhìn lại ba người Bao Chửng, Ân Hầu, cùng Thiên Tôn, động tác thật đồng nhất, đều trợn to mắt nhìn Bàng Cát, vẻ mặt tràn đầy đều là —— Không tin!

“Lúc đó ta cũng thất kinh, kêu ra tiếng!” Bàng Cát nói tiếp, “Cô nương đó tựa hồ cũng bị kinh động, quay đầu lại nhìn ta một cái, trời ạ! Ánh nhìn đó thiếu chút nữa thì đem ta hù chết, cả mặt đều là bạch mao, cái mũi nhọn, đôi mắt màu xanh biếc, đó nhất định là một con hồ ly”

Bàng Cát còn chưa nói hết lời, đột nhiên ở bên ngoài mã xa truyền đến một tiếng thét chói tai, “Cứu mạng a! Có yêu quái a!”

.....

Một tiếng kêu này ngay cả Bao đại nhân cũng bị kinh động, Bàng Cát đến chén trà cũng đã làm đổ, vỗ cái bụng, “Nương a, kẻ nào đến quấy rối, dọa chết người ta!”

Ân Hầu vén rèm xe ghé đầu ra ngoài thăm dò, chỉ thấy trên mã xa phía trước, bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng đều vén rèm lên nhìn xem tình huống bên ngoài.

Lúc này, mọi người đã có thể nhìn thấy của thành Tùng Giang phía trước, chỉ thấy trong làn sương mù tràn ngập đại lộ, ở nơi xa có một đốm sáng di động.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn thị lực tốt, nhìn kỹ, chỉ thấy là một phu canh, cầm cái đèn ***g mà chạy, vừa chạy vừa liêu mạng hô to, “Cứu mạng a! Có yêu quái a!”

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Gần đây phu canh cũng đều là vẻ mặt này a, hắn trông cũng có chút giống yêu quái!”

Bạch Ngọc Đường cũng nhẹ nhàng vỗ Triển Chiêu một cái, “Người nhìn xem phía sau hắn có cái gì đang đuổi theo phải không?”

Mọi người nhìn lại lần nữa, cũng đều ngẩn người.

Tiểu Tứ Tử thể nhưng ngược lại miệng cũng phồng lên, nói tới một câu, “Nha! Hồ ly thật béo nha!”
Đăng bởi: admin

2. Chương 2: [Hữu Yêu Khí]

CHƯƠNG 2. [HỮU YÊU KHÍ]

“Đây là ngân hồ, cũng được gọi là tuyết hồ, vốn không sinh trưởng tại Tùng Giang phủ, hắn là sinh trưởng ở Cực bắc hoặc địa phương nào đó lạnh hơn. Người xem lông nó dày như vậy, phía nam không thể nào sinh ra loại động vật này.” Công Tôn nhíu lại lông mày, “Hơn nữa, cái con hồ ly này khiến cho người ta có cảm giác nó được nhà nào đó nuôi.”

Cảnh tượng lúc này thật đúng là khiến cho người ta có chút dở khóc dở cười, chỉ thấy canh phu cao lớn liêu mạng chạy như điên về phía trước, còn vừa chạy vừa hô cứu mạng, theo sát sau lưng là một tiểu hồ ly trắng trắng mập mập.

Hồ ly kia toàn thân màu bạc, lông mao sáng bóng, không có lấy một chút tạp màu, xem ra ngày thường nhất định là ăn rất khỏe, cả người mập mập đồ đồ. Trông hình dạng thì có vẻ như là một tiểu hồ ly mới lớn, cái đuôi xù to đùng ngoe nguẩy phía sau, mặt tròn như trứng, hai con mắt đen nhánh, mũi cao đen thui, trông vô cùng đáng yêu.

“Phu canh này có bệnh a.” Công Tôn tựa vào cửa sổ lắc đầu, “Lớn đầu như vậy mà còn bị một tiểu hồ ly đuổi chạy khắp nơi, cũng đâu phải con cạp.”

Đang lúc nói chuyện, phu canh kia đã chạy đến trước mặt đội ngũ đi tuần.

Mấy nha dịch đang giương cao bảng hiệu vội vàng tránh sang hai bên đường, phu canh lại lẩn một vòng xông tới, trong miệng vẫn còn kêu đầu, “Chạy mau đi a, Hồ yêu lại ăn thịt người nữa rồi !”

Kêu xong, cũng không có để ý thấy dưới chân có một cái ổ gà, nhào vào ngã rụi một cái, nằm trước cửa mã xa.

Phu canh ngẩng mặt lên, liền thấy trước mặt là một bạch y nhân, ngẩng mặt lên một lần nữa, bạch y mỹ nam nhân kia cũng đang nhìn hắn

“Ai nha, nương a, hồ tiên đại nhân xin tha mạng!” Phu canh che cái trán, “Ta đương khí không vượng a, ta bị liệt dương nữa”

“Người nói cái gì đó.” Công Tôn thuận tay cầm lấy quyển trục ban này dùng để ném Triệu Phổ mà đánh vào đầu hắn.

Phu canh bị đánh một cái, phục hồi lại tinh thần, thấy trước mắt có nhiều người như vậy, còn có cả mã xa, kiệu cùng thật nhiều quan sai, liền xoa xoa cái trán, ngồi dưới mặt đất mà ngửa mặt nhìn mọi người. Một cái nhìn này, hắn ngược lại nhận được người quen, “Nha ? Đây không phải là Ngũ gia sao ! Ngài đã về rồi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, đây chính là phu canh Tiểu Vương. Tiểu Vương tuy không có võ công, nhưng hắn căn bản cũng không phải người nhất gan, đây là lần đầu thấy hắn sợ đến như vậy.

Tiểu Vương còn đang ngẩn người đây, cũng cảm giác được có cái gì đập lên đầu hắn một cái, còn bị cả một đám lông mao mềm mịn quét qua mấy cái, một quả mao cầu trắng toát đập lên trên đầu hắn mà nảy lên.

Mọi người chỉ thấy tiểu hồ ly vừa mới đuổi theo hắn chạy khắp núi kia, đột nhiên nhảy lên, phi nhanh về phía mã xa.

Tiểu Tứ Tử bần năng đưa tay ra, ôm trọn vào lòng , cười híp mắt nói, “Tiểu hồ ly!”

Tiểu hồ ly kia nằm gọn trong lòng ngực Tiểu Tứ Tử, đuôi ve vẩy mấy cái, đầu còn cọ tới cọ lui trong ngực bé, có vẻ rất thân mật.

Tiểu Vương há to miệng, tay run run chỉ Tiểu Tứ Tử, “Mau..... mau thả xuống, đó chính là yêu quái!”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa đầu Tiểu hồ ly, có chút không hiểu mà nhìn Tiểu Vương kia.

Lúc này, trong mã xa truyền đến một tiếng hổ gầm Thì ra là Tiểu ngũ ngáp một cái, chui ra khỏi mã xa, vươn chân đuổi người.

Tiểu Vương ngốc lăng mà nhìn một đại lão hổ đột nhiên chạy tới, không kịp ngáp một tiếng, trực tiếp trợn mắt mà ngất đi.

“Thật vô dụng a.” Công Tôn nhin không được lắc lắc đầu, bảo mấy ảnh vệ bấm nhân trung cho hắn tỉnh lại.

Tiểu Ngũ sau khi đuổi eo xong liền ngồi bên cạnh Tiểu Tứ Tử liếm lông, nhìn Tiểu hồ ly trong lòng Tiểu Tứ Tử một cái.

Mọi người vốn cho là Tiểu hồ ly nhất định sẽ bị dọa sợ, bất quá cũng thật kỳ quái, hồ ly kia chỉ híp mắt quan sát Tiểu ngũ một cái, cũng không có một chút sợ hãi. Mặt khác, cũng không biết hồ ly có phải trời sinh khiến cho người khác có cảm giác gian tà hay không, có điều con Tiểu hồ ly này lại có vẻ đặc biệt cơ trí, luôn cho người ta cảm giác trong đôi mắt đen tròn kia, có một chút tính toán gì đó.

Mọi người đều vây quanh hồ ly này, Công Tôn đưa tay núp lấy cái đuôi, giật lấy cái chân nó mà cẩn thận kiểm tra một chút, là một tiểu công hồ ly, còn rất mập nữa.

“Nhìn không ra là một yêu tinh a.” Công Tôn híp mắt nhìn thẳng hồ ly kia.

Triệu Phổ ở một bên nhìn, không khỏi cảm thấy cả hai có biểu lộ rất giống nhau.

“Hô....”

Lúc này Tiểu Vương kia cũng đã tỉnh lại.

Tử Ảnh vỗ vỗ hắn, “Này.”

Tiểu Vương ngẩng đầu nhìn Tử Ảnh, sau đó lại thấy Tiểu Ngũ, cả kinh mà há to miệng.

“Chớ sợ, chớ sợ, không cần người đâu.” Tử Ảnh chuẩn bị hỏi hần, “Người lớn như vậy rồi, lại bị một con Tiểu hồ ly đuổi chạy bạt mạng, không cảm thấy mất mặt sao?”

Tiểu Vương có lẽ lúc này cũng đã hồi phục tinh thần, lại nhìn một chút con tiểu hồ ly đã híp mắt bắt đầu lim dim kia trong lòng Tiểu Tứ Tử, nói “Chẳng lẽ là không phải?”

“Tiểu huynh đệ.”

Lúc này, Bao đại nhân từ mã xa phía sau đi ra, tới trước mặt mọi người, hỏi Tiểu Vương, “Vì sao người lại nói Tiểu hồ ly này là yêu quái?”

Tiểu Vương nhìn Bao đại nhân một chút, miệng hít một ngụm lạnh khí, hỏi Tử Ảnh bên cạnh, “Hắc hùng tinh sao?”

Tử Ảnh gơ tay cốc cho hần một cái, “Người muốn chết a, đây là Bao đại nhân!”

“Bao đại nhân nào?” Tiểu Vương buồn bực.

“Còn có thể là ai? Khai Phong phủ Bao đại nhân a!” Giả Ảnh nhắc nhở hần.

Tiểu Vương há to miệng, hồi lâu sau mới phun ra một câu, “Khó trách lại đen như vậy!”

Nói xong, Tử Ảnh lại cốc cho hần một cái.

Tiểu Vương ý vào việc đã lấy lại can đảm mà nhìn lại Tiểu hồ ly kia, hồi lâu sau, thở phào nhẹ nhõm, “Bao đại nhân ở đây, có lẽ yêu nghiệt này cũng không dám đi ra hại người nữa đâu.”

Triển Chiêu cũng có chút buồn bực, đưa tay nắm lấy cổ hồ ly kia nhắc lên, nhìn một chút, hỏi Tiểu Vương, “Người khẳng định nó như vậy mà là yêu quái?”

“Đúng a, ta nhìn thấy nó biến thân, còn ăn thịt người nữa đây!” Tiểu Vương vẻ mặt xanh mét mà nói những lời này.

“Người nói cái gì?” Bao Chứng cả kinh, Triển Chiêu cũng không tin, xách theo Tiểu hồ ly kia quơ quơ mà hỏi, “Người thấy nó biến thân, lại còn ăn thịt người nữa?”

Tiểu Vương gật đầu, “Ta mới vừa rồi lúc đánh keng qua đầu một con hẻm, thấy một nam nhân nằm ở trên đất, mặt mũi xám trắng a, cặp mắt trợn trừng mà nhìn trời. Ta nhìn lại a, trong hẻm lại có bóng người chột lóe, trốn vào trong bóng tối Ta chỉ còn thấy được một bóng lưng màu trắng. Trong chốc lát, con hồ ly này liền chạy ra ngoài, ta bị dọa sợ mới liền bỏ chạy, nó lại còn một đường mà đuổi theo ta nữa! Mấy ngày này Tùng Giang phủ không biết đã chết bao nhiêu người rồi, đều là nam nhân nữa, trời ạ, ta còn tưởng mình sẽ không thể sống được nữa chứ!”

Mọi người nghe đến đó, cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm tiểu hồ ly trong tay Triển Chiêu.

Tiểu hồ ly mở to đôi mắt nhìn bên trái một chút, lại nhìn bên phải một chút, tựa hồ cũng không hiểu chuyện gì xảy ra.

Triển Chiêu đem Hồ ly giao cho Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh, bất quá Bạch Ngọc Đường lại có chút ghét bỏ, không thèm nhận lấy Âu Dương giúp một tay, xách lấy, có điều hồ ly kia liếc nhìn Bạch Ngọc Đường lại còn mang theo vài phần mỉa mai, Triển Chiêu liền gơ tay hướng về phía mũi nó mà búng một cái, Tiểu hồ ly ngao ngao kêu hai tiếng, trông còn thật bắt mắt, rụt cái đuôi lại.

Tiểu Tứ Tử thấy mọi người đối với Tiểu hồ ly có chút thô bạo, liền đưa tay ôm lấy.

Công Tôn nhìn chằm chằm hồ ly một hồi, khẽ cau mày.

“Thế nào?” Triệu Phổ hỏi hần.

“Đây là ngân hồ, cũng được gọi là tuyết hồ, vốn không sinh trưởng tại Tùng Giang phủ, hần là sinh trưởng ở Cực bắc hoặc địa phương nào đó lạnh hơn. Người xem lông nó dày như vậy, phía nam không thể nào sinh ra loại động vật này.” Công Tôn nhú lại lông mày, “Hơn nữa, cái con hồ ly này khiến cho người ta có cảm giác nó được nhà nào đó nuôi.”

“Nuôi trong nhà cũng có thể nhìn ra sao?” Triệu Phổ nhìn chằm chằm hồ ly kia mà quan sát.

“Người nhìn lông mao nó mượt mà, hơn nữa giữa mùa đông lạnh như vậy thực vật cũng hiếm, sao nó lại có thể mập đến như vậy được ?” Công Tôn thiêu mi một cái, “Nó nếu như thật sự là yêu tinh, lúc biến thân nhất định sẽ thành một tên béo ú, nhất định không thể nào biến ra được một mỹ nam tử đâu.”

“Phốc.....” Công Tôn vừa mới nói xong, Triệu Phổ không nhìn được mà cười văng.

Nhìn lại hồ ly kia, u oán liếc Công Tôn một cái, vẻ mặt kia không biết là nên nói nó có linh tính hay có yêu khí, bộ dáng giống như nó nghe hiểu tiếng người, đặc biệt quỷ dị.

Mọi người bốn mặt nhìn nhau một cái Hồ ly vốn là như vậy ? Hay thực sự đã thành tinh?

Triển Chiêu cầm lấy cuốn “Chuyện về Hồ yêu” kia chắc chắn, “Ân, trong đây nói, muốn cho Hồ yêu biến thân có hai cách, cách thứ nhất chính là Mỹ nam kế!”

Tất cả mọi người ngẩn người, sau đó cũng tò mò lên, nhìn hẩn —— Muốn thực hiện Mỹ nam kế thế nào?

“Chính là tìm một mỹ nam nhân hôn con hồ ly kia một cái, hồ ly đó nếu như quả thật chính là Hồ ly tinh giả dạng, tuyệt đối là sẽ không cảm lòng được, sẽ hóa thân thành người.” Triển Chiêu vừa nói vừa liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Mọi người ở đây cũng đều nhìn Bạch Ngọc Đường, ý kia —— Bằng không người hy sinh một chút đi?

Lại nhìn đến con Tiểu hồ ly trong lòng Tiểu Tứ Tử kia, vẻ mặt nó tựa hồ còn có chút chờ mong, hơi hơi hí mắt mà nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn chằm chằm con hồ ly kia một hồi, đột nhiên cầm lấy Vân Trung Dao nhẹ nhàng chọc một cái vào bụng nó, “Người nếu không biến thân, ta đây liền làm thịt người.”

.....

Mọi người trầm mặc.

Hồ Ly cũng trầm mặc.

Một lát sau, Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu, “Còn chưa có biến thân, có lẽ đây là hàng thật rồi.”

Triển Chiêu đỡ trán.

Tiểu Tứ Tử giơ Tiểu hồ ly đến trước mắt Bạch Ngọc Đường, “Bạch Bạch, hay là thúc thử hôn nó một cái đi.”

Bạch Ngọc Đường kiên quyết lắc đầu, “Chết cũng không!”

“Tại sao a?” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, liền đưa nó cho Triển Chiêu, “Miêu Miêu cũng là mỹ nam tử a, hôn nó một ngụm đi!”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, cả một cái miệng hồ ly đầy lông cũng thật không được tự nhiên, cũng lắc đầu, tỏ ý không chịu.

Cuối cùng Tiểu Tứ Tử đưa nó cho Công Tôn, phụ thân bé vẻ mặt cũng ghét bỏ, “Ta đây mới không thèm, hồ ly thối nhất.”

Triệu Phổ cũng quệt miệng, “Ta đây ghét nhất những thứ có lông.....”

Tiểu Tứ Tử than thở, “Mọi người đều rất xấu a.” Vừa nói vừa bế Tiểu hồ ly hôn “chụt” một cái.

.....

Mọi người nháy mắt mấy cái —— Nghĩ lại, Tiểu Tứ Tử cũng là một tiểu mỹ nam, dù sao trong đám trẻ cùng lứa cũng không tìm được ai đẹp hơn bé chính xác hơn là đáng yêu hơn bé đi? Cũng không khác nhau lắm.

Vì vậy mọi người đồng loạt quan sát phản ứng của Tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly kia nhìn chằm chằm Tiểu Tứ Tử một hồi, tiến tới, lễ lưởi liếm liếm quai hàm Tiểu Tứ Tử, đuôi ngoe nguẩy mấy cái, ánh mắt trong veo, tựa như đang cười vậy.

Bất quá cho dù ánh mắt của Tiểu hồ ly này rất giống con người, nhưng mà nó cũng không có biến thân thành người.

Mọi người nhìn Triển Chiêu —— Biện pháp khác là gì?

“Ân...” Triển Chiêu liền tiếp tục lật sách, “Biện pháp khiến cho hồ ly biến thân thành người cũng không nhiều lắm, ngược lại biện pháp khiến cho Hồ ly tinh đang biến thành người hiện nguyên hình lại rất nhiều. Bất quá trong sách có nói, sau khi hồ yêu ăn thịt người xong, nhất định sẽ hồi phục nguyên hình! Phương pháp thứ hai chính là mổ bụng hồ ly ra, xem trong bụng nó có thịt người hay không là được rồi.”

“Oa.....”

Triển Chiêu đọc xong, tất cả mọi người đều cả kinh.

Tiểu Tứ Tử vội vàng ôm lấy hồ ly, “Nếu làm vậy thì hồ ly không phải là cũng bị chết sao!”

Công Tôn cũng cảm thấy không tốt lắm.

Triển Chiêu quơ quơ sách, “Trên sách nói vậy, ngoài ra cũng không có biện pháp nào hết.”

“Đừng có ồn ào nữa.”

Lúc này, Bao Chứng nghiêm mặt nói, “Làm gì có chuyện Hồ yêu, Hồ tiên hoang đường như vậy, có thể chỉ là trùng hợp thôi.” Vừa nói vừa hỏi Tiểu Vương kia, “Người nói phát hiện có người chết trong ngõ hẻm phải không? Mau dẫn chúng ta đến đó.”

Tiểu Vương đầu tiên cũng sợ không dám đi, bất quá có nhiều người như vậy, hơn nữa Bao Chứng cũng nổi danh là Văn Khúc tinh hạ phàm, yêu ma không thể đến gần, không bằng cứ mang người đi, nếu như thực sự bắt được yêu quái, sau này hấn đi đánh canh cũng không cần phải nơm nớp phòng bị.

Vì vậy mọi người hùng hùng tráng tráng mà kéo vào Tùng Giang phủ.

Thật ra thì Bạch Ngọc Đường rất quen thuộc Tùng Giang phủ, vừa mới nghe vị trí con hẻm mà Tiểu Vương kia nhắc đến, hấn cũng đã đại khái biết được ở đâu rồi, Bao Chứng để cho Bằng Cát cùng Âu Dương Thiệu Chính dẫn theo phần lớn nhân mã đến nha môn trước, còn mình mang theo đám người Triển Chiêu, đi theo Tiểu Vương đến hiện trường.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn cũng không còn ngủ gà ngủ gật nữa, tò mò đi theo nhìn xem.

Tiểu Tứ Tử mang theo Tiểu hồ ly cùng nhau ngồi trên lưng Tiểu Ngũ, đuổi theo mọi người, Tiểu hồ ly kia không biết có phải do vừa rồi mọi người đối với nó không quá quan tâm, cho nên đối với ai cũng không thèm để ý đến, chỉ thân mật với một mình Tiểu Tứ Tử.

Đi theo sau lưng mọi người, Thiên Tôn đột nhiên sờ cằm nhìn chằm chằm Tiểu hồ ly trong lòng Tiểu Tứ Tử, ngẩn người.

Ân Hầu cười hỏi hấn, “Thế nào?”

“Có chút quen mắt.....”

“Thân thích của ngươi sao?”

Một câu nói của Ân Hầu, mọi người giống như được nhắc nhở, bản năng mà quay đầu lại liếc nhìn Thiên Tôn một cái.

Đứng nói chứ, đối với Thiên Tôn thì mọi mặt đều rất phù hợp với đặc trưng của của Cửu vĩ hồ yêu, hơn nữa cả cái dạng trường sinh bất lão này nữa

Triển Chiêu cúi chỏ nhẹ nhàng đụng vào Bạch Ngọc Đường một cái, “Người đến chọc một cái vào xương cụt của Thiên Tôn thử xem một chút đi.”

Bạch Ngọc Đường giương mắt mà nhìn Triển Chiêu “Ta còn chưa nhàm chán đến độ như vậy Tự ngươi đi đi.”

Triển Chiêu bĩu môi, “Ta không dám, hấn rất thương ngươi, không cần sợ.”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười

Đúng lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang ngồi trên lưng Tiểu Ngũ, tay còn ôm Tiểu hồ ly, đột nhiên đưa tay, chọc chọc vào cái mông Thiên Tôn một cái.

Động tác này của Tiểu Tứ Tử thành công khiến mọi người hít một ngụm lạnh khí.

Công Tôn há to miệng —— Muốn chết a!

Tiểu Tứ Tử cũng không có chọc đúng chỗ cần chọc, chỉ chọc được vào cái mông của Thiên Tôn, liền nói, “Tôn Tôn chớ có động a!”

Thiên Tôn lại còn thật sự đứng im, Tiểu Tứ Tử chọc vào xương cụt hẳn hai cái, vén lên vạt áo sau mà nhìn cái mông hắn.

Thiên Tôn sờ sờ cái mông cũng thật không hiểu mà quay đầu nhìn lại Tiểu Tứ Tử, “Trên mông ta có dính bẩn sao?”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt, “Nghe nói nếu là Hồ ly tinh, chỉ cần chọc vào chỗ xương cụt thì sẽ bị lộ cái đuôi ra!”

“Thật sao?” Thiên Tôn vui vẻ hẳn lên, đưa tay kéo lại Bạch Ngọc Đường, “Cho vi sư chọc người một cái!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng tránh ra, cảnh cáo hắn, “Người dám làm, ta đây khi sư diệt tổ cho mà xem!”

Thiên Tôn bĩu môi, “Hẹ hời.” Nói xong, đưa tay muốn đưa tay đi chọc Ân Hưu.

Ân Hưu cản lại tay hắn, “Người có bệnh a, cái này người cũng tin sao? Ta đánh người!”

Còn chưa có dứt lời, Triển Chiêu đã đến phía sau hắn, chọc chọc, sau đó giống như Tiểu Tứ Tử, vén lên vạt áo sau của hắn, nhìn xem.

Ân Hưu không nói gì mà nhìn ngoại tôn mình Cái này không có cách nào chống lại a, không đành lòng đánh a.

Triển Chiêu cùng Tiểu Tứ Tử cùng nghiên cứu một lát xem ra tất cả hiềm nghi của mọi người đều có thể loại bỏ.

Trừ Bao đại nhân tương đối nghiêm túc thì tất cả mọi người vừa đi vừa nháo một đường, cuối cùng cũng đã đến gần con hẻm kia, phía trước đã đèn đuốc sáng trưng, mấy nha dịch đang đứng đó, còn có cả bộ khoái, có lẽ là do tri phủ Tùng Giang nhận được báo án, phái người đến tra xét.

Đám người Bao Chứng hùng tráng đi đến, phía trước còn có Tiểu Vương dẫn đường. Tiểu Vương vừa thấy nha dịch phía trước liền hô lên, “Lưu bộ khoái!”

P phía trước là một người hơn ba mươi tuổi, nam tử cao lớn quay đầu lại, nhìn một cái cũng không nhận ra Tiểu Vương, mà nhận ra Bạch Ngọc Đường, “Ngũ gia.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, hiển nhiên là rất quen thuộc, nói với Triển Chiêu “Hắn là Kim đao bộ khoái của Tùng giang phủ, gọi Lưu Hâm.”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút —— Danh tiếng của Lưu này trên giang hồ chính là một trong những bộ khoái nổi danh nhất nhì.

Bạch Ngọc Đường tiến lên cùng Lưu Hâm chào hỏi, nói với hắn, người tới chính là Bao đại nhân.

Lưu Hâm đương chức tại Tùng Giang phủ, tự nhiên là biết mấy ngày này Bao Chứng sẽ tới, không dám chậm trễ, tới hành lễ với Bao đại nhân.

Bạch Ngọc Đường cũng khá quen thuộc với không ít nha dịch Tùng Giang phủ, cùng Triển Chiêu đến một bên hỏi thăm một chút tin tức từ bọn nha dịch.

“Quý thúc, Tùng Giang phủ khi nào thì có Hồ Yêu tác quái?” Bạch Ngọc Đường hỏi một nha dịch.

Triển Chiêu quan sát vị Quý thúc này một chút, khoảng năm sáu chục tuổi, rất gầy, bất quá thân thể nhìn cũng thật khỏe mạnh.

“Ai, Ngũ gia, thời gian này người không ở trong phủ nên không biết, Tùng Giang phủ cũng không hiểu động phải cái tà ma gì! Rất nhiều người đã chết a.” Lão đầu lắc đầu, “Mỗi lần người chết đều là những nam tử tráng kiện, mỗi lần đều có người nhìn thấy một bạch ảnh cùng với hồ ly.”

“Mỗi lần sao?” Bạch Ngọc Đường cau mày.

Triển Chiêu cùng hắn nhìn nhau một cái —— Thật sự tà môn như vậy?

Tiểu Vương cũng đem những chuyện mình nhìn thấy đều nói qua một lần, tình huống mà Lưu Hâm nói cho Bao Chứng cũng tương tự như vậy, nhân chứng đều nói là thấy nhân ảnh cùng hồ ly, hung án đều xảy ra vào ban đêm, địa điểm không cố định, có điều đều là những nơi vắng vẻ, ít người qua lại.

Công Tôn đi tới, lật tấm vải trắng phủ thi thể lên, xem xét tình trạng của thi thể.

Nhìn một hồi, Công Tôn liền cau mày.

“Thư ngốc, hẳn chết thế nào?” Triệu Phổ hỏi.

Công Tôn ngăn người tại chỗ hồi lâu, mở miệng, “Không biết.”

Lần này, tất cả mọi người đều há to miệng, nhìn hắn, trầm miệng một lời, “Không biết?”

Tiểu Tứ Tử cũng nâng cằm há to miệng —— Oa!

Đám người Lưu Hâm không hiểu tại sao mọi người lại giật mình như vậy, liền nói, “Tất cả ngũ tác cũng tra không ra nguyên nhân cái chết, những người này đều cứ thế mà chết, giống hệt như người ta nói là do dương khí bị hút hết. Ngay cả Lô phu nhân của Hâm Không Đảo, chúng ta cũng đã mời tới, kiểm tra tất cả thi thể một lượt, nàng cũng nói là không có đầu mối.”

Bạch Ngọc Đường cau mày, “Cả đại tẩu ta cũng không biết?”

Lưu Hâm gật đầu.

Lúc này, chỉ thấy Công Tôn đứng lên, hỏi Lưu Hâm, “Có phòng trống không?”

Lưu Hâm không rõ, nhìn Bao Chứng.

Bao Chứng gật đầu một cái, “Đây chính là sư gia của Khai Phong phủ ta, Công Tôn tiên sinh.”

“Nga!” Lưu Hâm nhanh chóng an bài, phân phó người chuẩn bị cho Công Tôn một gian phòng, vừa hỏi, “Tiên sinh định làm gì?”

Công Tôn lấy ra một cái hòm đầy trang bị đầy đủ loại dao to nhỏ, âm trầm mà cười, “Dem thi thể mổ ra nhìn một chút, xem đến tột cùng là làm sao mà chết.” Đăng bởi: admin

3. Chương 3: [Vô Phong Chưởng]

CHƯƠNG 3. [VÔ PHONG CHUỖNG]

Công Tôn đưa tay đi lấy chén mì thứ hai, hỏi Triệu Phổ, “Người có thể che chở được cho ta nga?”

Triệu Phổ ngăn người, chỉ thấy Công Tôn tóc vẫn còn ướt nhẹp, một đôi mắt phượng xinh đẹp liếc mình một cái, nói câu “Người có thể che chở được cho ta nga?” cứ thế mà lại chui thẳng vào lỗ tai mình.

Công Tôn thật sự tìm một căn phòng, hăng hái bừng bừng mà cẩn thận đem cả thi thể kia mổ ra, chuyên chú điều tra nguyên nhân tử vong.

Công Tôn khi làm việc này cần có một người phụ tá, bất quá trừ Tiểu Tứ Tử ra, ai cũng không chịu vào nhìn, cuối cùng Triệu Phổ một cước đạp Giả Ảnh vào trong phòng.

Tiểu Tứ Tử bị Triển Chiêu giữ chặt, không có cách nào vào trong, chỉ có thể đứng ở ngoài cửa mà chờ, vẻ mặt còn thật buồn bực.

Triển Chiêu ngược lại có chút ngạc nhiên mà hỏi Tiểu Tứ Tử, “Dem thi thể mổ ra thì sẽ biết được nguyên nhân tử vong sao ?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, “Đúng a!”

“Cha cháu giải phẫu thi thể mấy lần rồi ?” Bạch Ngọc Đường không nhịn được mà hỏi một câu.

“Ân...” Tiểu Tứ Tử suy nghĩ một chút, “Thật nhiều lần a!”

Mọi người đồng loạt hít khí lạnh.

Tiểu Tứ Tử sững mặt lên, “Nếu không thì mấy người nghĩ thần y làm thế nào để luyện thành y thuật chứ ?”

Mọi người lại hít thêm một ngụm khí lạnh nữa, trong nháy mắt Tiểu Tứ Tử bỗng trở lên thật uy vũ khí phách nha.

Mọi người lại đang ở trong nha môn uống trà mà chờ đợi kết quả khám nghiệm tử thi.

Tri phủ Tùng Giang phủ mang theo bộ khoái Lưu Hâm cùng nhau đi đến, nói cặn kẽ với Bao đại nhân về án kiện mới phát sinh gần đây, mọi người nghe cũng không thể nào có thể tượng tượng nổi.

Bất quá nói tới nói lui, cho đến bây giờ cũng không có chút đầu mối nào, ngay đến cả nguyên nhân cái chết cũng tra không được, vậy thì trông mong gì việc tìm ra hung thủ đây ?

Đến nha môn, mọi người ai cũng không ngủ được, đều ngồi chờ ở trong sân.

Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu hồ ly, ngồi trên đùi Triệu Phổ mà ngủ gà ngủ gật.

Triệu Phổ cau mày hỏi Triển Chiêu, “Công Tôn mổ xong người ta cần mất bao nhiêu thời gian ?”

Triển Chiêu dở khóc dở cười, “Ta sao biết được ?”

“Ngô.....”

Đang nói chuyện, Triệu Phổ liền cảm giác Tiểu Tứ Tử ở trên đùi đột nhiên ngã nghiêng về phía trước”

Thì ra Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu hồ ly ngủ gà ngủ gật, vẫn luôn gật gật cái đầu sau đó lập tức ngủ thiếp đi, đổ về phía trước, Triệu Phổ cũng không có chú ý đến. Bất quá trước mặt Tiểu Tứ Tử lại chính là một cái bàn đá.

Thấy Tiểu Tứ Tử rên một tiếng, Triệu Phổ cũng đổ một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng đỡ bé trở lại, nhìn xem mặt bé.

Tiểu Tứ Tử hiển nhiên là đang mơ mơ màng màng, tỉnh một chút, nhưng hai mí mắt lại díp lại với nhau, rất nhanh đã lại ngủ thiếp đi.

Triệu Phổ thấy mặt bé không sao, cũng không có bộ dáng bị đụng đau lắm, liền liếc mắt nhìn đến mặt bàn.

Chỉ thấy Tiểu hồ ly trong ngực Tiểu Tứ Tử kia, đang nằm tại chỗ Tiểu Tứ Tử vừa mới đụng phải trên mặt bàn, quay đầu lại nhìn Triệu Phổ một cái.

Tất cả mọi người đều ngẩn người. Chỉ thấy Tiểu hồ ly leo lên cái bàn, đổi hướng, nhảy một cái, lại nhảy lên trên đùi Triệu Phổ, chui vào trong ngực Tiểu Tứ Tử.

Tiểu hồ ly cọ cọ Tiểu Tứ Tử, dựa vào cánh tay hắn, tiếp tục ngủ.

Mọi người mấy mặt nhìn nhau một cái —— Tiểu hồ ly kia vừa rồi còn dùng thân mình đỡ cho Tiểu Tứ Tử đâu, Tiểu Tứ Tử mới không có đụng vào bàn đá bị thương.

Bao Chứng nhìn không được mà sờ sờ râu, “Tiểu hồ ly này, ngược lại rất có linh tính a.”

Mọi người cũng không khỏi gật đầu, cái con hồ ly này ngay từ đầu đã mang đến cho người ta cảm giác nó rất thông minh lại vô cùng khó hiểu, vừa rồi việc nó cứu Tiểu Tứ Tử cùng với ánh mắt phảng phất yêu thương nó dành cho Tiểu Tứ Tử lúc này, chẳng lẽ lại là ảo giác sao?

“Hồ ly vốn thông minh.” Bằng thái sư bưng chén trà lắc đầu, “Chính xác mà nói phải là giảo hoạt!”

“Người vừa nãy còn chưa có nói hết đâu.” Bao Chứng hỏi Bàng Cát, “Chuyện của Hồ ly tinh kia với Sầm phu tử.”

“Cái gì mà Hồ ly tinh với Sầm phu tử ?” Triển Chiêu tò mò.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn cũng thật bất quáị mà đem chuyện vừa nãy Bàng thái sư kể nói cho mọi người nghe.

Triệu Phổ khóe miệng co rút, “Thái sư, người khẳng định không phải là uống nhiều nên hoa mắt chứ ?”

“Đây là chuyện thiên chân vạn xác!” Thái sư nghiêm túc nói, “Lúc đó nàng ta chắc chắn đã nhìn thấy ta, ta cũng cả kinh, tay buông lỏng nên trực tiếp ngã từ trên tường viện xuống đất, bất quá ta liền lăn một vòng vội vã bò dậy, chạy nhanh về nhà, đóng cửa lại, chui vào chăn Đúng rồi, trong tay hình như trong tay còn ôm thật chặt tượng Quan âm nữa.”

Tất cả mọi người có chút dở khóc dở cười, thật xấu hổ cho cái danh võ sinh trước đây của Thái sư.

“Sau đó thì sao ?” Bạch Ngọc Đường hỏi, “Hồ ly tinh đó không đến tìm người diệt khẩu sao?”

“Ách.....”

Thái sư còn chưa có kịp nói, Bao Chứng liền mát mẻ sâu xa mà tới một câu, “Hắn là tên gian tặc a, tất nhiên sẽ tiên hạ thủ vi cường, chịu ngồi yên mà chờ cho yêu tinh kia đến tìm hắn sao ?”

Tất cả mọi người đều nhìn Bàng thái sư, Thái sư hơi có vẻ đắc ý cười cười, chỉ chỉ Bao Chứng, “Hắc Tử người cũng thật hiểu rõ ta.”

“Vậy sau đó người đã làm gì ?” Triển Chiêu hỏi.

“Chính là câu nói kia, tiên hạ thủ vi cường!” Thái sư bĩu môi một cái, “Ta là người, nàng ta là yêu, nhìn hình dạng dở sống dở chết kia của Sầm phu tử cũng đủ biết, nếu như nàng ta đến tìm ta diệt khẩu, ta nhất định ăn đủ. Vì vậy, đêm đó ta nằm trong chăn suy nghĩ một hồi, cả đêm ôm lấy tượng Bồ Tát, chạy đến Đại Phật tự.”

Mọi người hiển nhiên, Đại Phật tự chính là cổ tháp ngàn năm trong thành Khai Phong, phương trượng là cao tăng đức cao vọng trọng, cả miếu đều mang một chính khí thâm nghiêm, cho dù có là yêu tinh thật đi chăng nữa cũng không có cách nào có thể đi vào.

“Ta tìm được Phương trượng đại sư, hỏi hắn, nếu như là bị yêu tinh quấy lầy thì phải làm gì để bảo vệ tính mạng.” Bàng Cát thần thần bí bí nói, “Phương trượng đại sư sau khi hỏi rõ chuyện của ta liền nói rằng nếu như quả thật hồ yêu kia giết người lại muốn diệt khẩu, nhất định phải diệt trừ, để tránh cho nàng ta lại hại nhiều người hơn. Vì vậy đại sư liền giới thiệu cho ta một vị bằng hữu của hắn các người hắn là cũng biết người này, Phần đại nhân.”

Bao Chứng hơi sững sờ, “Phần Ngoại Thiên sao ?”

Bàng Cát gật đầu một cái.

Triệu Phổ gãi gãi đầu, “Phần Ngoại Thiên? Tên này nghe quen ta a.”

“Vương gia, người không nhớ sao?” Bao Chứng nhắc nhở, “Chính là cái người dựng sạp xem bói trước cửa Tích Quán thư viện đó.”

Triệu Phổ khóe miệng rút rút, “Nga..... Chính là cái đạo sĩ điên kia a?”

“Phần Ngoại Thiên này chẳng qua chỉ là ngoại hiệu, tên thật của người này là Phạm Thiên.” Bao Chứng vừa nói xong, Triển Chiêu liền gãi gãi đầu, “Đó chẳng phải là viện trưởng của Tích Khánh thư viện sao?”

“Đúng vậy, đáng tiếc người này cho đến tận bây giờ vẫn không màng chính nghiệp, rõ ràng là một đại tài tử lại cứ thích thần thần quỷ quỷ dựng sạp coi bói, lại càng thích hàng yêu bắt quái.” Bàng Cát sờ râu, “Bất quá, hắn cũng thật có bản lĩnh, Tích Khánh thư viện chính là đệ nhất thư viện dưới sự quản hạt của Quốc Tử Giám, căn bản là tất cả các hoàng thân quốc thích cùng các quan viên mới nhập Khai Phong đều đến đó đọc sách, Phạm Thiên là viện trưởng, có điều đại đa số người đều không biết hắn chính là viện trưởng, chỉ coi hắn là một tên giang hồ lừa gạt bày sạp trước cửa thư quán mà thôi.”

“Bất quá hần tính toán cũng rất chuẩn.” Triệu Phổ nói, “Năm đó hần cũng giúp đỡ giải quyết không ít chuyện vặt, Phụ hoàng cũng rất tín nhiệm hần, lúc trước Hoàng Thượng lên ngôi, cũng là nhờ hần tới giúp một tay, ta còn kéo kéo chòm râu của hần đâu, hần chẳng lẽ có thể bắt được yêu quỷ thật sao?”

“Phương trượng đại sư đúng là đã bảo ta đi tìm hần, nói hần có biện pháp.” Bàng Cát nói, “Vì vậy ta liền đem chuyện đó nói cho hần, Phần Ngoại Thiên tìm đến một đám đạo sĩ, còn mang đến một đám thảo dược chất thành đồng, ngày hôm sau vừa mới rạng sáng đúng giờ thi pháp, nói là lúc này âm khí yếu nhất, hồ ly kia không có cách nào ra ngoài hại người bảo ta chịu khó lúc này làm đi.”

“Kết quả thế nào?” Mọi người đều tò mò.

“Kết quả là một đám người chụp được một con bạch hồ ly, Phần Ngoại Thiên đem nó dùng xích sắt khóa lại, cho Sầm phu tử dùng chút dược, sau khi uống thì thanh tỉnh hơn một chút.” Bàng thái sư than một tiếng, “Phần lão gia tử nói, Sầm Phu tử kia vốn là đã sớm chết rồi, nhưng mà do Bạch hồ ly kia đối với hần có tình cảm, vì vậy một lòng muốn giữ lại mạng sống cho hần. Cuối cùng hần hỏi Sầm phu tử, nên xử trí bạch hồ ly này thế nào, người đoán Sầm phu tử nói sao?”

“Nói thế nào?” Mọi người khó có được nghiêm túc lắng nghe Bàng thái sư nói chuyện như vậy.

“Lão Sầm ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, đã nói sai binh lính —— Thiêu chết nó, ngũ mã phân thân, lột thịt dọc xương nó!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, tuy thiêu chết yêu tinh là điều dễ hiểu, nhưng mà luôn cảm thấy những lời này Sầm phu tử nói ra thật khiến cho người ta có cảm giác có gì đó không đúng.

“Vậy con hồ ly kia thực sự bị thiêu chết sao?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Không có.” Bàng Cát nói, “Phần Ngoại Thiên mang con hồ ly kia ra ngoài, không biết cùng nó nói những gì, lại để cho nó đi, từ sau đó, hồ ly kia cũng không xuất hiện nữa, ta cũng không gặp nguy hiểm gì.”

“Vậy việc thư viện bị đốt kia là xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Phổ cảm thấy buồn bực.

“Không bao lâu sau khi hồ ly kia rời khỏi, Lão Sầm liền bị điên, hần phóng hỏa đốt thư viện, ngay cả nửa bên mặt mình cũng bị thiêu cháy, dung mạo cũng bị hủy hết, từ đó lại càng điên khùng hơn.” Bàng thái sư khoát tay than thở, “Hơn nữa hần phóng hỏa thiêu chết người vô tội, bị bắt giải đi, Tiên hoàng xử hần trăm lập quyết Nhưng mà trước khi hành hình, Lão Sầm liền biến mất.”

“Biến mất sao?”

“Đúng vậy, chính là tự nhiên biến mất vô tung.” Thái sư lắc đầu, “Chuyện này đã gây chấn động cả vùng lúc bấy giờ, lúc ấy có nhiều người còn nói tất cả là do Phần Ngoại Thiên xử lý mọi chuyện không tốt, nếu như năm đó thiêu chết Hồ ly kia thì cũng sẽ không gây ra họa như vậy, không liên lụy đến nhiều tính mạng người vô tội như vậy.”

“Vậy hần nói thế nào?” Triệu Phổ ngược lại có một chút tò mò về Phần Ngoại Thiên này.

“Phần Ngoại Thiên nói, yêu tinh này đã tu đến mấy ngàn năm đạo hạnh, muốn thiêu chết nó dễ dàng vậy sao? Hơn nữa, nàng ta oán khí quá nặng, sớm muộn gì cũng làm cho toàn bộ Khai Phong phủ trời long đất nổ, vì vậy mới khuyên nàng hướng thiện, không làm hại người khác nữa. Nói cách khác, mấy người bị chết kia cũng là chết đúng tội mà thôi.”

“Chết đúng tội?” Triển Chiêu không hiểu.

“Sau đó mới tra ra được, mấy người bị thiêu chết kia cũng đã làm hại mạng người, bất quá cụ thể đầu đuôi như thế nào cũng không ai quá rõ ràng, có người chuyên phụ trách việc đó.” Bàng Cát than, “Khi đó ta bắt quả chỉ là một nhân vật nhỏ, sẽ không ai thêm nói cho ta biết nhiều chuyện như vậy, nhưng mà ít ra thì sau đó Khai Phong phủ cũng là bình an vô sự.”

“Bất quá Phần Ngoại Thiên từ đó liền cứ điên điên đại đại, nghe nói là hần cũng bị yêu khí ảnh hưởng đến.” Bàng Cát nói xong liền yên lặng.

Tất cả mọi người không xác định được mà nhìn Bao Chứng —— Cái này cũng quá tà hồ đi?

Bao đại nhân từ chối cho ý kiến, dường như cũng cảm thấy có chút lý kỳ, nhưng mà Bàn Cát cũng không phải là tiểu hài tử thích bịa chuyện gạt người, huống chi là chuyện lớn như vậy, hắn sẽ không thể nào không biết phân biệt nặng nhẹ được. Chuyện liên quan đến Phần Ngoại Thiên này, hắn cũng đã nghe nói đến, nghe nói việc hắn bị điên đúng là có liên quan đến chuyện yêu ma hại người năm đó.

Mọi người còn đang bàn bạc về chuyện xưa thì chợt thấy cửa phòng vừa mở, Công Tôn kéo ống áo xuống chạy ra.

Đi theo phía sau chính là Giả Ảnh mặt mày xanh mét.

“Hắc.” Tử Ảnh lần đầu nhìn thấy bộ dạng Giả Ảnh như vậy, lấy ngón tay chọc chọc hắn, “Thế nào? Kích thích không?”

Giả Ảnh bất đắc dĩ mà nhìn Tử Ảnh một cái, nhận lấy chén trà Triển Chiêu đưa cho hắn uống một ngụm, vị trà rất nồng, cũng giúp xua đi cảm giác ghê tởm.....

Giả Ảnh hết sức cảm kích, Triển Chiêu quả nhiên là người rất tử mĩ, tinh tế.

Công Tôn uống trà, Triệu Phổ liền hỏi, “Tra được nguyên nhân cái chết không?”

“Ân.” Công Tôn gật đầu.

“Chết thế nào?” Tất cả mọi người cùng hỏi, ngay cả Lưu Hâm cũng kinh ngạc không thôi —— Công Tôn quả nhiên là thần y nha, lại tra ra được cả nguyên nhân cái chết này nữa.

Công Tôn đặt chén trà xuống, mở miệng, “Như mọi người nói, dương khí bị hút hết mà chết.”

.....

Công Tôn vừa nói xong, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Triệu Phổ cau mày, “Người đừng có nói đùa, đến tột cùng là làm sao mà chết?”

“Ta không nói đùa a.” Công Tôn đến bên thạch bàn ngồi xuống, ôm Tiểu Tứ Tử đã ngủ say, nói “Tim, gan, phổi, thận của hắn đều bị héo rút.”

“Có ý gì?” Tất cả mọi người không hiểu.

“Chết kiểu này ta cũng mới thấy lần đầu, giống như nguyên khí tinh lực của con người cùng lúc đột nhiên bị hút cạn vậy, sau đó làm biến hình nội tạng, nếu như là bị chưởng lực thật mạnh đánh vào, nội tạng sẽ bị vỡ nát, nhưng mà ở đây nội tạng đều còn nguyên vẹn cả.”

“Xương cốt trên người hắn có bị biến hóa hay không?” Ân Hưu đột nhiên hỏi.

Công Tôn suy nghĩ một chút, “Xương bị nứt không ít, nhưng mà lại không hề bị đứt ra, chẳng qua là trở thành..... nói như thế nào đây, có cảm giác như ngày càng rõ.”

“Vậy thì không sai.” Thiên Tôn gật đầu một cái, “Là do nội công tạo thành, một loại nội lực rất hiếm thấy.”

“Công phu gì vậy?” Triển Chiêu tò mò, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng nghe qua loại nội lực có thể tạo ra thương tích như vậy.

“Ngược lại với công phu Cách Không Chưởng.” Thiên Tôn nói, “Gọi là Vô Phong Chưởng.”

“Vô Phong Chưởng?” Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái, Triệu Phổ sờ cằm, bày tỏ hắn cũng chưa từng nghe qua.

“Đó là loại võ công đã thất truyền, Vô Phong Chưởng tính chất như tên gọi, khi đánh ra vô thanh vô tức, không có chưởng phong, nội lực của người khác là phát ra bên ngoài, còn Vô Phong Chưởng lại là thu vào bên trong, vì vậy sau khi bị trúng Vô Phong Chưởng, nội lực người trúng chưởng cũng bị rút ra, nội tạng co rút lại, sẽ chết trong nháy mắt.” Ân Hưu nói.

“Còn có cả loại công phu này.” Triển Chiêu là lần đầu nghe nói đến.

“Vậy trên giang hồ người nào có loại võ công này?” Lưu Hâm hỏi, “Nếu như đã biết nguyên nhân cái chết, như vậy là đã có đầu mối.”

Tất cả mọi người đều nhìn Ân Hầu cùng Thiên Tôn.

Ân Hầu khoát tay, ý là ——- Đừng hỏi ta, ta không rõ lắm đâu, chỉ là nghe tin đồn thôi.

Mọi người không thể làm gì khác hơn là cũng nhau nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn ngẩng mặt lên, “Ân...”

“Lão Thần tiên.” Lưu Hâm biết Thiên Tôn, biết được thân phận của hắn, cũng biết hắn hay quên, gấp gáp nói “Ngài suy nghĩ một chút a! Rất quan trọng đó!”

Thiên Tôn bĩu môi sờ cằm, ý tứ hình như là nhớ không có ra.

“Ách...” Lưu Hâm còn định thúc giục, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng lắc đầu với hắn một cái.

Lưu Hâm hiểu, không nên quá ép Thiên Tôn nhớ ra, vì vậy chấp tay một cái với Bạch Ngọc Đường, ý là ——- Nhờ ngài hỏi giúp một chút.

Bạch Ngọc Đường gật đầu, tỏ ý đã hiểu, hắn sẽ tận lực giúp Thiên Tôn nhớ lại một chút đầu mối.

Bao Chửng thấy sắc trời không còn sớm, bảo mọi người nhanh về nghỉ ngơi đi, những chuyện khác để sáng mai hãy nói, vì vậy mọi người liền tản đi.

Lúc này, Tiểu Tứ Tử đang ngủ gật cũng tỉnh lại, Công Tôn đem tiểu hồ ly từ trong tay bé ôm đi, để cho bé đi tắm xong lại ngủ, vì vậy mang vào trong phòng một cái bồn tắm lớn, hai cha con cùng nhau tắm.

Phòng ở nha môn không nhiều lắm, Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu cùng với Triệu Phổ và Công Tôn ở chung một phòng, vì vậy, bên trong bình phong Tiểu Tứ Tử cùng Công Tôn đang hi hi ha ha tắm trong thùng, bên ngoài bình phong là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ đang híp mắt nhìn nhau.

Trước khi Triển Chiêu đóng cửa, lại thấy tiểu hồ ly theo vào phòng, nghênh ngang chạy đến nằm bên cạnh Tiểu ngũ, sau đó lại dựa vào cái bụng mềm của Tiểu ngũ mà nằm, lại bắt đầu liếm lông.

Triển Chiêu có chút kỳ quái mà nhìn Tiểu ngũ một cái, chỉ thấy nó một chút cũng không chán ghét, cứ như là quen biết với Tiểu hồ ly đã lâu vậy, cứ thế tiếp tục ngủ.

“Hồ cùng với Hồ ly quan hệ thì ra lại tốt như vậy sao?” Triệu Phổ sờ cằm, “Ta vẫn tưởng sẽ như chó với mèo không bao giờ cùng một chỗ chứ.”

Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Đơn giản là vì đại miêu tương đối rộng lượng, cùng con chuột ở chung một chỗ cũng được cơ mà.”

Bạch Ngọc Đường bật cười, vừa định phản kích lại hai câu, chỉ thấy cửa phòng bị đẩy ra một chút, Thiên Tôn ghé đầu vào.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cùng nhau nhìn hắn “Sao vậy?”

Thiên Tôn lăm bằm một câu, “Vi sư đói bụng.”

Bạch Ngọc Đường nói, “Để con kêu Bạch Phúc chuẩn bị đồ ăn cho Người đi, Người muốn ăn cái gì?”

Thiên Tôn nhìn một bên, “Không ăn đồ mua ngoài đường.”

“Vậy để bảo trù phòng làm cho Người a?” Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, cố gắng nhẫn nhịn mà dụ dỗ Triển Chiêu.

“Vi sư muốn ăn mì Tú Tú nấu.” Thiên Tôn lại lăm bằm một câu.

Bạch Ngọc Đường tự nhiên biết Thiên Tôn nói Tú Tú chính là nói đến Đại tẩu hắn, Mẫn Tú Tú, Mẫu Tú Tú không những giỏi y thuật, trù nghệ cũng kinh người.

“Đã là đêm muộn rồi, Người trước tiên cứ tùy tiện ăn một chút, sáng mai con dẫn Người về Hâm Không Đảo.” Bạch Ngọc Đường lúc đó đành Thiên Tôn bộ dáng cũng không khác mấy khi dỗ Tiểu Tứ Tử.

Chính lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử vừa mới tắm xong, vẫn để cái mông trần, chỉ khoác mỗi một tấm khăn lớn bên hông đã liền chạy ra.

Triệu Phổ bị bé chọc cười, đưa tay ôm lấy mặc lý y cho bé, cũng không khỏi liếc mắt ngạc nhiên mà lăm lét nhìn vào sau bình phong một chút, Thư sinh kia chắc không phải cũng để mông trần mà chạy ra đó chứ?

Đang nhìn, chỉ thấy Công Tôn đã mặc xong lý y đi ra, tóc vẫn còn ướt sũng, thả đến ngang đai lưng, cái eo thật nhỏ a, Triệu Phổ cứ vậy mà liếc qua mấy lần.

Triển Chiêu muốn đi chọc chọc cái bụng thịt dờ dờ của Triệu Phổ, Thiên Tôn cũng chạy vào, da thịt non mịm của tiểu oa nhi chọc rất thích a Tiểu Tứ Tử thấy một đám người muốn đi đến chọc mình, vội vàng chui vào trong chăn.

Đang nháo, liền nghe thấy bên ngoài một tiếng hô vang truyền đến, “Ngũ đệ! Lão Ngũ!”

Bạch Ngọc Đường nghe thấy thanh âm hùng hậu như sấm động bên tai, thiêu mi một cái, “Tam ca?”

Triển Chiêu cũng kinh ngạc —— Tam gia Từ Khánh sao?

Triển Chiêu đột nhiên đưa tay sờ sờ cái mũi, đứng lên, “Thơm quá!”

Bạch Ngọc Đường vội vàng ra cửa, Triển Chiêu cũng đi theo phía sau, chỉ thấy trong sân, một nam tử da ngăm đen, rất cao lớn đang đứng đó, vóc dáng rất khôi ngô lại to lớn, cứ như một ngôi đình màu đen sừng sững, mặt to, mắt dữ, miệng rộng, râu hùm cũng đừng nhìn dáng người hấn tráng kiện thô kệch, nhưng lại không hề xấu xí! Hấn hình như lực vô cùng lớn, một tay nâng một cái bàn lớn, mặt bàn rất to, bên trên còn bày ít nhất năm mười bát thức ăn, vẫn còn bốc hơi nghi ngút.

Đại hán kia vừa mới gọi “Ngũ đệ” sau đó lại gọi lớn “Lão Tổ tông có tới không a? Đại tẩu nhà ta sai ta mang mì đến.”

Thiên Tôn nheo mắt lại, cười một tiếng, “Ai nha, nha đầu kia thật là càng ngày càng hiểu lòng người a.”

“Tam ca.” Bạch Ngọc Đường chạy ra cửa, người đứng trong sân còn không phải là Xuyên Sơn Thử Từ Khánh sao? Vừa thấy Ngũ đệ nhà mình, liền vui vẻ, miệng cũng ngoác rộng ra định nói chuyện, lại cảm thấy bên cạnh hình như có cái gì lỏng mềm mềm. Cúi đầu vừa nhìn một cái, chỉ thấy là một cao hồ ly trắng mập, ngẩng mặt nhìn, giống như nó đang toét miệng cười với Từ Khánh vậy.

“Ai nha, nương a!” Từ Khánh cả kinh nhảy ra, bàn trên tay cũng buông ra.

“Hồngбет!” Từ Khánh vội vàng đi đón.

Nhưng mà bát mì trên bàn cũng đã bị nghiêng rồi, nước mì cũng đã bay ra ngoài.....

Hắn còn đang gấp đến độ giậm chân đây, bỗng thấy một bóng lam giống như một trận gió, vèo một cái đã chui xuống dưới bàn tròn, hai tay, một đón lấy mâm, một xoay cái bàn, trên không trung xoay mình một cái nước mì cũng đều đã trở lại trong chén, sau đó lại nhẹ nhàng được đặt trên bàn.

Thật nhiều tô mì như vậy, Triển Chiêu sau khi đặt bàn xuống, đứng bên cạnh ngửi ngửi —— Thật thơm nha!

Từ Khánh nháy mắt mấy cái, chỉ thấy đứng bên cạnh bàn là một thanh niên nho nhã tuấn tú, vóc người tương tự như Bạch Ngọc Đường, dáng vẻ sao Từ Khánh vỗ đùi, một ngón tay chỉ vào Triển Chiêu “Uy! Quả nhiên giống như Ngọc Đường nói a, mặt giống mèo!”

Triển Chiêu mím môi liếc Bạch Ngọc Đường bên cạnh một cái —— Giống mèo?

Bạch Ngọc Đường đỡ trán —— Tam ca hắn thật là không có đầu óc, hắn chỉ là lúc viết thư tùy tiện nói ra, Mèo kia chắc chắn sẽ nhớ thù a.

Thiên Tôn cũng mặc kệ những thứ này, đã bụng một chén ăn rồi, hương thơm thu hút không ít người tới.

Thì ra, Hãm Không Đảo sớm đã nhận được tin, đội ngũ nhân mã đi tuần của Khai Phong phủ đã đến Tùng Giang phủ, vì vậy Mẫn Tú Tú đoán được ban đêm Thiên Tôn nhất định muốn ăn mì, cho nên đặc biệt làm xong sai Từ Khánh mang tới nịnh bợ Thiên Tôn, quả nhiên, mã thí này đúng là giải đúng chỗ rồi!

Từ Khánh tiến tới hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường a, hồ ly này từ đâu tới vậy?”

Bạch Ngọc Đường thấy hắn nhìn con hồ ly trên đất kia, liền nói “Nhặt được.”

“Ai nha, người sao lại tùy tiện nhặt hồ ly!” Cái đầu to đùng của Từ Khánh lắc lắc không ngừng, “Gần đây đã chết không ít người giang hồ rồi, các người cũng cẩn thận chút, có vẻ như có không ít người giang hồ đến Tùng Giang phủ tìm Hồ ly tinh báo thù đâu.” Vừa nói, lại hỏi Lưu Hâm, “nghe nói Tiền Quế đã chết, là vừa mới chết sao?”

Lưu Hâm ngẩn người, sau đó cả kinh, “Tam gia, người mới chết trong ngõ hẻm đó chính là Tiền Quế sao? Hỏa chương môn Nhị đương gia Tiền Quế?”

“Ta lúc vào cửa liền thấy nha dịch nói, là Tiền Quế của Hỏa chương môn.” Từ Khánh nói “Người cần phải bảo quản thi thể hẩn cẩn thận a, đám người của Hỏa chương môn kia không chừng ngày mai sẽ đến đòi người đó, môn phái này có điều kiêng kỵ, trước khi người giao lại thi thể cho bọn hẩn cũng nên băng bó bảo vệ một chút, đừng để hư thối hay bị côn trùng gặm, mấy lão gia tử của Hỏa môn kia không chừng sẽ trở mặt đó.”

Lưu Hâm sửng sốt hồi lâu, há to miệng, “Xong rồi.....”

“Chơi cái gì?” Từ Khánh trêu chọc hẩn, Cử bài hay là Xúc xắc a?” (*)

[(*) Chữ (Hoàn) và chữ (Ngoạn) đều đọc là wán. Ở đây Lưu Hâm nói là Wánlião, ở đây Lưu Hâm nói là chữ ‘hoàn’ cho nên có nghĩa là Xong rồi. Từ Khánh lại nghe thành chữ ‘Ngoạn’ nên mới hỏi là Wán shénme? nghĩa là Chơi cái gì?]

“Không phải.....” Lưu Hâm xoay mặt nhìn Công Tôn.

Công Tôn chính mình còn đang ăn mỳ đây, cũng không biết mọi người đang nói cái gì, ngược lại Giả Ảnh vội vàng nói chen vào một câu, “Người mới chết vừa rồi nếu như đúng như mọi người nói chính là Tiền Quế Vậy thì hẩn đã bị Công Tôn tiên sinh mổ ra rồi, tuy là cắt ra thành từng miếng từng miếng nhưng mà cũng đã được khâu lại rồi, trông cũng rất sạch sẽ.”

.....

Lời vừa nói xong, chỉ thấy Từ lão tam miệng há rộng đến tận mang tai, khuôn mặt hẩn vốn đã lớn, há to miệng ra lại càng lớn hơn, có cảm giác người ta có thể nhét được cả một ổ trứng gà vào đó nữa....

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu cũng là nhìn một cái, đều biết —— có thể sẽ có chút phiền toái.

Ngược lại Công Tôn lại hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn mì, Triệu Phổ ở bên cạnh hẩn nói, “Vì tra án nên khó có thể tránh khỏi, nói cho bọn họ một tiếng là được rồi.”

Triển Chiêu nói “Người không hiểu đâu, Hỏa chương môn có một quy tắc, huynh đệ trong môn nếu như chết đi, thi thể tuyệt đối phải được giữ nguyên dáng vẻ lúc chết để hỏa táng, nếu không thì chỉ có thể địa táng, môn đồ của Hỏa chương môn nếu như địa táng, nghe nói đời đời kiếp kiếp đều không được siêu sinh, cho nên nếu như ai dám động đến thi thể của huynh đệ Hỏa chương môn, người đó sẽ trở thành kẻ thù của toàn bộ môn.”

Triệu Phổ quay đầu lại nhìn Công Tôn, chỉ thấy Công Tôn đã tiến đến hỏi, “Hỏa chương môn có rất nhiều người a?”

“Trước mắt cũng được coi như là một trong ba đại môn phái ở Giang Nam, ít nhất cũng phải mấy ngàn người.”

Tiểu Tứ Tử há to miệng, ngược mắt nhìn Công Tôn, ý kia —— Phụ thân lại đã gây họa nữa rồi!

Sắc mặt Công Tôn ngưng trọng, điềm điềm đạm đạm mà ăn xong mì, lễ thẳng khí hùng mà nói, “Ta chỉ nói thôi, người động đao chính là Giả Ảnh!”

“Khụ khụ.....” Giả Ảnh bị sắc nước mì, nhìn Công Tôn.

Công Tôn đưa tay đi lấy chén mì thứ hai, hỏi Triệu Phổ, “Người có thể che chở được cho ta nga?”

Triệu Phổ ngẩn người, chỉ thấy Công Tôn tóc vẫn còn ướt nhẹp, một đôi mắt phượng liếc mình một cái, nói câu “Người có thể che chở được cho ta nga?” cứ thế mà lại chui thẳng vào lỗ tai mình.

Triệu Phổ xoa xoa mặt một chút, vung tay lên với Giả Ảnh, “Đi giải quyết cái gì Thiêu hỏa côn môn phái đó.”

Giả Ảnh đỡ trán, Âu Dương Thiếu Chinh ở một bên lắc đầu —— Bị ngốc sao? Triệu Phổ có gì đó không đúng a! Đăng bởi: admin

4. Chương 4: [Hỏa Phụng Đến Rồi!]

CHƯƠNG 4. [HỎA PHỤNG ĐẾN RỒI!]

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa cũng đứng lên, sau đó cứ nhảy loi choi trên cây hoành mộc mà nói, “Gia đây khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rồi đến Trung Nguyên là để tìm người, hôm nay nhất định phải phân ra thắng bại! Hôm nay ta phải cho cả thiên hạ biết, ta không những công phu tốt hơn người mà đáng vẻ còn đẹp trai hơn người! Tiểu gia ta nhất định phải bắt người chính miệng thừa nhận, gia đây mới là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam!”

Sáng sớm hôm sau, Triển Chiêu bị một trận cãi vã âm ỉ lay tỉnh, xoa xoa đôi mắt mới tỉnh ngủ, ngáp một cái, nhìn sắc trời vẫn còn rất sớm bên ngoài, có chút bất mãn. Tối hôm qua, sau khi ăn mì, hắn lại thấy có chút phấn chấn, luyện công một hồi, sau đó còn chơi đùa cho đến gần sáng mới đi nằm, có vẻ vẫn chưa ngủ đủ giấc đã bị đánh thức.

Ngắm đối diện một cái, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường hình như cũng vừa mới tỉnh, tựa vào bên giường mà ngắm phía bên ngoài cửa sổ, chắc là cũng bị tiếng cãi vã kia làm cho thức giấc.

Lại nhìn sang giường Triệu Phổ cùng Công Tôn ở đối diện bên kia.

Triệu Phổ đã tỉnh, bất đắc dĩ mà dựa vào tường, Công Tôn đại khái là tối hôm qua đã mệt lả, vẫn như cũ ngồi đầu lên đùi Triệu Phổ mà hô hô ngủ say.

Triệu Phổ cũng không biết là mình gần đây rốt cuộc làm sao vậy, gần đây Công Tôn lại cứ thích gối đầu lên bắp đùi hắn mà ngủ.

Tiểu Tứ Tử ngáp một cái, hình như là ngủ say quá nên lăn xuống dưới giường, nằm trên lưng Tiểu Ngũ ôm lấy cổ nó, cũng đang hiếu kỳ nhìn ngoài cửa sổ.

Thấy mọi người đều tỉnh dậy, Tiểu Tứ Tử liền hỏi, “Có người cãi nhau a?”

Triển Chiêu đóng tai lắng nghe, loại cãi vã này không giống như là loại cãi vã trên công đường mỗi khi thẩm án, thật giống như là tiếng có người ồn ào gọi cửa, lại còn rất hung hăng nữa.

Nghe một hồi, tất cả mọi người đều nghe được dường như có người đang nói cái gì mà “Đem thi thể giai ra đây....”

Thanh âm càng lúc lại càng lớn, càng ồn ào.

Triệu Phổ cau mày một cái, nhìn Công Tôn vẫn đang ngủ say trên đùi mình một chút, bất đắc dĩ —— Thư sinh này mặt mày nhả nhận tư văn, thế nhưng đáng ngủ cũng thật quá “khí phách” đi.....

Lúc này, cửa sổ bị đẩy ra một chút, Tử Ảnh ghé đầu vào, nói với Triệu Phổ, “Vương gia, cái môn phái Thiêu hỏa côn (*) gì đó tới nói muốn đòi thi thể”

(*) Chỗ này chính là “Hỏa Chưởng môn” ở trên, bạn Tử Ảnh học theo anh Phổ gọi bữa tên môn phái người ta.

Triển Chiêu khẽ cau mày, “Hôm qua vừa mới xử lý thi thể, sao sáng sớm hôm nay Hỏa chưởng môn đã tới nha môn đòi người? Trùng hợp như vậy sao?”

“Không có bức tường nào là gió không lọt qua được a.” Giả Ảnh ở sau lưng Tử Ảnh nói, “Xem ra là trong nha môn có người truyền tin, nói là tối hôm qua có một thư sinh đã xử lý qua thi thể Tiền Quế.”

Tất cả mọi người đều bất đắc dĩ —— có rất nhiều môn phái giang hồ đều cài tay chân trong nha môn, hoặc là các quan sai trong nha môn cũng có chút quan hệ với người trong giang hồ, sẽ tại những thời điểm đặc thù mà nhả ra một chút tin tức. Bất quá dù sao nơi này cũng là quan phủ, hơn nữa việc ngổ tác nghiêm thi pháp án là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cho dù có vi phạm quy củ gì đó cũng dễ thương lượng hơn. Hỏa chương môn này lại dám hung hăng hống hách như vậy mà đến cửa nha môn náo loạn, quả thật cũng quá phách lối đi.

“Hỏa chương môn này là môn phái nào?” Triệu Phổ nghĩ không ra, “Rất có thể lực sao?”

“Hỏa chương môn đúng là có thể coi như một đại môn phái, bất quá cũng không có lợi hại đến độ trong mắt không còn vương pháp. Bọn chúng lại dám to gan lớn mật như vậy là bởi vì có chỗ dựa.” Bạch Ngọc Đường dù sao cũng ở lâu trong giang hồ, đối với các môn phái giang hồ cũng hiểu khá sâu.

“Có chỗ dựa gì? Chẳng lẽ là quan phủ?” Triệu Phổ tò mò.

“Là Hỏa Phụng đường.” Bạch Ngọc Đường nói đến chuyện này, khẽ cau mày, dường như là vừa nhớ ra chuyện gì đó không được tự nhiên.

“Hỏa Phụng đường ta đã nghe qua.” Tinh thần Triển Chiêu đột nhiên tỉnh táo hẳn lên, “Đệ nhất môn phái ở Tây Vực, không thuộc về Liêu quốc, cũng không thuộc Tây Hạ, tất cả các môn phái ở Ma Quỷ thành đều thuộc sự thống trị của Hỏa Phụng đường, trở thành những tiểu bang phái.”

“Hỏa Phụng đường sao?” Triệu Phổ cau mày, “Có cả cái địa phương như vậy sao? Ma Quỷ thành ta cũng biết, bất quá ta hành quân đánh giặc nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy qua môn phái đó a.”

“Hỏa Phụng đường là mấy năm trở lại đây mới hưng hiện, đường chủ của Hỏa Phụng đường Lâm Dạ Hỏa năm nay mới chỉ hơn hai mươi tuổi, công phu kỳ cao, là Tây Vực đệ nhất cao thủ, môn sinh đặc ý của Thần tăng Vô Sa. Lâm Dạ Hỏa chỉ dùng có mấy năm ngắn ngủi dựng lên Hỏa Phụng đường, hơn nữa lại còn thu hút tóm phần lớn những môn phái dị loại Trung Nguyên.”

“Dị loại môn phái là cái gì?” Triệu Phổ không phải là người giang hồ, khiêm tốn mà hỏi.

“Nga, chính là những môn phái mặc dù là Trung Nguyên môn phái, nhưng lại không phải là những phân nhánh chính tông, hoặc là những môn phái không phải do người Hán gây dựng lên. Những môn phái này không giống như những môn phái chính tông, như là các phân chi thuộc các đại phái danh môn như là Võ Đang, Thiếu Lâm, Thiên Sơn, mà là những môn phái hoàn toàn độc lập. Những môn phái này đều ý thức được đạo lý cá lớn nuốt cá bé, một khi bị môn phái mạnh hơn nhắm đến, lại không có các môn phái chính tông cho chỗ dựa, thì chỉ có hai con đường, một là quy thuận cúi đầu xưng thần, hai là sẽ bị tiêu diệt. Hỏa Phụng đường chỉ cần mấy năm đã có thể trải rộng khắp Trung Nguyên Bất quá Lâm Dạ Hỏa cũng không phải là hạng tà môn độc đạo gì, Thần tăng Vô Sa nổi tiếng trạch tâm nhân hậu, Hỏa Phụng đường cũng chưa từng làm ra chuyện xấu, việc Lâm Dạ Hỏa thu tóm đại bộ phận các môn phái, nói là dùng thủ đoạn không bằng nói là hấn dùng tiền mua, tóm lại chỗ dựa này cũng không nhỏ, rất nhiều các tiểu môn phái không có sự quản thúc, có Hỏa Phụng đường làm chính chủ phía sau ngược lại cũng quy củ hơn, chỉ là lại ỷ vào có chỗ dựa này nên khi hành sự cũng trở lên phách lối hơn. Hỏa chương môn chính là một điển hình như vậy.” Triển Chiêu thiên hôn địa ám một trận mà giải thích cho mọi người xong, lại đột nhiên xoay mặt mà hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thần sắc ngươi có vẻ có chút không được tự nhiên, thế nào, có đụng chạm sao?”

Bạch Ngọc Đường cảm thấy buồn cười, nhìn nhìn Triển Chiêu “Chỗ nào không được tự nhiên?”

Triển Chiêu đưa tay,捏 má Bạch Ngọc Đường một cái, “Bình thường ngươi căn bản đều không có biểu lộ gì, bất quá khi người gặp phải người hay chuyện không muốn gặp sẽ xuất hiện loại biểu lộ không tự nhiên này, rất rõ ràng a!”

Nghe lời Triển Chiêu nói, ngồi phía sau Triệu Phổ, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh vốn đang khiêm tốn mà học bổ sung kiến thức giang hồ hai mặt nhìn nhau một cái —— Triển Chiêu thật giỏi a, Bạch Ngọc Đường khuôn mặt băng sơn vạn năm như vậy, hẳn lại có thể nhìn thấy được biến hóa rõ ràng, đây là loại ánh mắt gì a?

“Àn.....”

Mọi người đang trò chuyện hưng khởi, Công Tôn đột nhiên giật giật, hai tay ôm chân Triệu Phổ mà trở mình, cọ cọ hai cái, trong miệng lại còn lẩm bẩm, “Tiểu Tử Tử a...”

“Uy...” Triệu Phổ cả kinh vội vàng ngăn cản Công Tôn, tâm nói: Thư ngọc này sao lại sờ loạn khắp nơi chứ. Tử Ảnh cùng Giả Ảnh mí mắt cũng nhìn xuống, được quá a, Công Tôn lại đang hướng đến nơi đó mà cọ cọ đây, xem nguyên soái nhà bọn hắn đến tóc cũng dựng cả lên rồi.

Bất quá, bên ngoài tiếng ồn ào lại càng lúc càng lớn, mọi người cũng không ngồi yên mà nghe được nữa, đúng lúc này lại nghe thấy từ trong hoa viên có giọng nói truyền ra, “Kẻ nào lại ở bên ngoài ồn ào như vậy?”

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn nhau một cái —— Bao đại nhân tỉnh!

Triển Chiêu đứng dậy xuống giường, Tiểu Tứ Tử thấy rối cuộc thì cũng có người đã dậy, cũng đứng dậy, đi theo Triển Chiêu, “Miêu Miêu, cháu thật đói bụng a”

Triển Chiêu mau tay mau chân đổi y phục, mang theo Tiểu Tứ Tử ra ngoài, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đã sớm đi mua đồ ăn sáng về rồi.

Bạch Ngọc Đường hình như muốn nằm đó không dậy.

Triệu Phổ có chút không hiểu, hẳn vì bị Công Tôn ôm lấy không nhúc nhích được, Bạch Ngọc Đường thì rõ ràng là không muốn hỏi tới chuyện bên ngoài kia, không quá giống với tác phong của hắn.

“Uy”

Thấy Triển Chiêu đã ra ngoài, Triệu Phổ liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người biết Hỏa Phụng đường đường chủ Lâm Dạ Hỏa a?”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắn một cái, bất đắc dĩ mà nhú mày.

“Thật sự có đụng chạm?” Triệu Phổ kinh ngạc, “Người không giống hạng người lại sợ phiền phức đi.”

Bạch Ngọc Đường đột nhiên cười khan một tiếng, không nhẹ không nặng mà nói một câu, “Có một vài người không nên dính vào thì tốt hơn.”

Triệu Phổ càng kinh ngạc hơn, Bạch Ngọc Đường lại kiêng kỵ Lâm Dạ Hỏa kia?!

“Người đừng nói với ta là người đánh không lại hắn.” Triệu Phổ lại càng tò mò hơn.

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, cau mày, “Trên đời này có một vài người vẫn nên tránh xa thì tốt hơn.”

“Có ý gì?” Triệu Phổ hỏi dồn.

Bạch Ngọc Đường trên mặt lúc này quả thật có chút biểu hiện mà Triển Chiêu nói là không được tự nhiên, hoặc nên nói là rất phức tạp lại không kiên nhẫn, “Bụng dạ Lâm Dạ Hỏa đó có thể nói là nhỏ hơn cả hạt đậu.”

Triệu Phổ buồn cười, “Chương môn của môn phái lớn như vậy mà lòng dạ lại nhỏ vậy sao?”

Bạch Ngọc Đường có chút dở khóc dở cười, “Thần tăng cùng sư phụ ta có giao tình, người rất không tệ, bất quá đồ đệ này của hắn thật đúng là khoa trương, không nên gặp mặt thì tốt hơn.”

.....

“Hỏa chương môn các người con mẹ nó nói xong chưa a, mới sáng sớm đã đến cửa nhà môn khóc tang, người chết cũng không phải là do người của nhà môn giết, tra được nguyên nhân cái chết rồi không phải cũng là thay các người bắt được hung thủ sao!”

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hồng, nghe giọng là Từ Tam gia Từ Khánh bị đánh thức. Hẳn dù sao cũng là người của Hâm Không Đảo, lại huynh trưởng của Bạch Ngọc Đường. Lần này người của Khai Phong là do bọn họ viết thư mời tới, Công Tôn Sách lại là ân nhân cứu mạng của Lô Phương, vì vậy Từ Tam gia đương nhiên là ra mặt giúp giải vây.

Quả nhiên, tiếng ồn ào bên ngoài nháy mắt đã biến mất.

“Hoắc, Tam gia cũng đủ khả năng kiểm soát tràng diện a.” Triệu Phổ vừa nói, vừa không thể làm gì mà nhìn Công Tôn đang nhích qua nhích lại trên đùi mình.

Mà lúc này, Bạch Ngọc Đường lại khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút, đứng dậy.

Chỉ thấy Bạch Ngọc Đường cầm lấy Vân Trung Dao, hướng bên ngoài đi, Triệu Phổ rất là lúng túng Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hắn và Công Tôn ngủ như heo chết, Tiểu hồ ly bị Tiểu Tứ Tử ôm đi, ngay cả Tiểu Ngũ cũng đã theo Triền Chiêu ra ngoài.

“Tê....” Chân Triệu Phổ tê đến lợi hại, Công Tôn lại còn liêu mạng mà động động, chỗ đụng tới đụng lui kia lại là địa phương không lên đụng tới. Cuối cùng Triệu Phổ không chịu nổi nữa, quyết định đem Thư ngốc kia đẩy ra một chút, nếu không mới sáng sớm đã phải lúng túng cho xem..... Chẳng qua là Triệu Phổ còn chưa kịp động thủ, Công Tôn đã đột nhiên nghiêng người, ôm lấy hông của Triệu Phổ mà tiếp tục cọ, miệng lại còn lẩm nhẩm cũng không biết là đang nói mê cái gì.

Triệu Phổ ngẩn người, cúi đầu nhìn chỉ thấy vẻ mặt bình thường vẫn luôn hung hãn kia của Công Tôn cũng không còn, lúc ngủ, thật sự lại còn mang đến một chút ngây thơ. Thực ra thì, Thư ngốc này tuổi tác cũng không lớn, chỉ là bởi vì bình thường hắn luôn mang theo Tiểu Tứ Tử bên người, có nhĩ tử lớn như vậy, trông hắn cũng có chút đáng vẻ thành thực hơn.

Không tự chủ được, Triệu Phổ nhìn chằm chằm vào mặt Công Tôn, không khỏi lại sinh ra mấy phần thương tiếc, chân hình như cũng không còn cảm thấy tê rần nữa.

Đưa tay, nhẹ nhàng kéo chăn mịn, đắp cho Công Tôn, Triệu Phổ quay đầu lại liếc nhìn mấy con ma tước (chim sẻ) ngoài cửa dường như đang hoan hỉ trò chuyện với nhau một cái.

Đại khái là có lẽ do vị Binh Mã Đại nguyên soái kia có mang một loại sát khí bất đồng, mấy con ma tước kia liền cả kinh bay đi, trong sân cũng nháy mắt mà yên tĩnh trở lại.

Công Tôn cũng không nhúc nhích nữa, yên lặng mà ngủ.

.....

Ngoài sân, Triền Chiêu cầm bánh tiêu nhân thịt, vừa gặm vừa nghe động tĩnh bên ngoài.

Đây là món mà sáng sớm hôm nay nha dịch trong nha môn giới thiệu cho hắn ăn. Đừng nói chứ, những món khác biệt hoàn toàn lại được trộn lẫn vào nhau, vậy mà mùi vị lại đặc biệt ngon như vậy, ăn thêm một món tiểu hồn đồn, vậy mới là cực phẩm nhân gian a.

Tiểu Tứ Tử cũng ăn điểm tâm, nhưng mà lại không có hoạt bát như mọi ngày, tâm sự rất nặng nề.

“Tiểu Tứ Tử, sao vậy?” Tử Ảnh hỏi bé, “Điểm tâm không ngon sao?”

“Không phải tối hôm qua em nằm mơ.” Tiểu Tứ Tử đột nhiên do dự một chút, “Tiểu hồ ly lại đột nhiên biến đổi a.”

“Hồ ly biến đổi ?” Triền Chiêu cảm thấy có chút ý tứ, “Biến thành người thế nào?”

Tiểu Tứ Tử do dự hồi lâu, lẩm bầm, “Biến thành một tiểu ca, bạch y, hình dáng rất đẹp.”

Mọi người ngốc lăng một chút, đồng thời “phốc” một tiếng cười vang.

.....

Tiểu Tứ Tử chọc chọc bé, “Đó không phải là chuyện tốt sao, tiểu ca ca kia sau đó có nói gì với cháu không?”

Tiểu Tứ Tử không nhìn mà cắn một ngụm điểm tâm, nói “Hắn nói, có người muốn hại phụ thân cháu.”

Triền Chiêu dở khóc dở cười, Tiểu Tứ Tử hẳn là đi đường đã mệt, nên suy nghĩ linh tinh đi, liền sờ sờ đầu bé, “Yên tâm đi, cha cháu có chúng ta bảo vệ, ai cũng không thể làm hại hắn.”

“Àn.” Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái, hơi yên tâm một chút, nhưng mà vẫn luôn cảm thấy loại mộng này không phải là điềm lành!

Bạch Ngọc Đường cũng đi ra ngồi xuống, đang ăn điểm tâm, chỉ thấy bên ngoài có một nha dịch chạy vào, đang tìm Bạch Ngọc Đường đây, “Ngũ gia, Ngũ gia, không xong rồi, Tam gia đang cùng người ta đánh nhau!”

Bạch Ngọc Đường khê cau mày.

“Tam gia cùng ai đánh nhau?” Triển Chiêu buồn bực, Từ Khánh công phu mặc dù không có tốt như Bạch Ngọc Đường, nhưng mà người này khí lực vô cùng lớn, nha dịch này vội vàng vàng chạy vào báo tin có thể thấy được hẳn đang bị rơi xuống hạ phong, Hỏa chương môn chẳng lẽ có người lại đánh thắng được Từ Khánh?

“Tam ca cùng với người nào so chiêu?” Bạch Ngọc Đường vẫn rất bình tĩnh hỏi.

“Ách, một nam nhân y phục đồ sộ.” Nha dịch không quên bổ sung một câu, “Công phu lại có vẻ rất tốt.....”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, Triển Chiêu quan sát vẻ mặt hắn lúc này, tựa hồ đã sớm chuẩn bị, lại có vẻ rất bất đắc dĩ.

Bạch Ngọc Đường đặt đĩa xuống, đi ra ngoài.

Triển Chiêu một tay cầm lấy cái bánh tiêu, một tay cầm Cự Khuyết, cũng chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Tiểu Tứ Tử cùng đám ảnh vệ cũng ra ngoài xem.

Đến cửa, tất cả mọi người đều cau mày.

Chỉ thấy ngoài cửa nha môn bao vây không ít người, nơi xa là một đại mã xa, bốn phía có không ít người giang hồ vận hồng y, mà phía trước có Đại đương gia của Hỏa chương môn cùng một đám môn đồ, ngoài cùng là dân chúng Tùng Giang vây quanh xem náo nhiệt.

Ở giữa, Từ Khánh cùng một người trẻ tuổi đang đối đầu.

Lúc này đã nhìn rõ Từ Tam gia có chút chật vật, mà người trẻ tuổi kia tựa hồ cũng không có cùng ăn thực đấu, mà giống như đang rất hưng phấn chơi đùa cùng hắn vậy.

Triển Chiêu khê cau mày —— Khinh công của hồng y nhân kia rất giỏi, hơn nữa loại khinh công này hình như cũng chưa từng thấy qua, là môn phái nào a?

“Tam ca.” Bạch Ngọc Đường mở miệng, không nặng không nhẹ mà gọi một tiếng.

Hồng y nhân kia lập tức dừng tay, nhảy ra khỏi vòng đấu, rơi xuống đầu mã xa, ngẩng đầu nhìn lên.....

Lúc này mọi người đều đối mặt nhìn nhau.

Triển Chiêu có hơi kinh ngạc một chút, thanh niên hồng y kia đại khái sần sần tuổi mình, đầu hai mươi, vóc dáng cũng cao không kém nhiều lắm, vóc người thon gọn, mặc một thân hồng y nhưng cũng không hề cảm thấy quái dị, nói thật hắn còn rất hợp với màu đỏ. Mà điều khiến cho người ta giật mình nhất chính là dung mạo của hắn!

Người này da trắng như tuyết, ngũ quan phân minh mà tuấn lãng, trên đầu còn có một mái tóc màu đỏ, dáng vẻ vô cùng cao ngạo, ánh mắt lại sắc bén, con ngươi hơi có màu ngọc bích, vừa nhìn đã biết không phải là người Hán.

Bất quá không thể phủ nhận nhất chính là, đây chắc chắn là một Mỹ nam tử hiếm hoi.

Người nọ tùy tiện thi triển mấy chiêu, Triển Chiêu liền nghĩ —— Tuổi còn trẻ mà có được thân thủ như vậy, chẳng lẽ chính là vị Tây Vực đệ nhất cao thủ mà mọi người vẫn nói kia, Hỏa Phụng đường đường chủ Lâm Dạ Hỏa? Hắn sao lại từ xa xôi như vậy mà chạy đến Tùng Giang phủ?

“Bạch Ngọc Đường!” Hồng y nhân vừa mới rơi xuống đất, liền một ngón tay mà chỉ Bạch Ngọc Đường, tựa hồ còn thật vui vẻ, “Người cuối cùng cũng xuất hiện, tới, tới, tới! Ta cùng ngươi so tài!”

Bạch Ngọc Đường cũng không thèm trả lời hắn, đi về phía Tam gia Từ Khánh hỏi “Không sao chứ Tam ca?”

Từ Khánh lắc đầu một cái, bĩu môi “Không sao, Ngọc Đường, người biết hần sao?”

Bạch Ngọc Đường trầm mặc trong chốc lát, lắc đầu một cái “Không quen biết.”

“Bạch Ngọc Đường!” Hồng y nhân ở bên kia hình như thính lực rất tốt, nghe được hần nói liền nhảy dựng lên, “Người dám nói là không quen biết ta? Ta chính là cừ địch của người a!”

Bạch Ngọc Đường mặt lạnh như tiền nói “Không quen biết chính là không quen biết!”

“Người.....” Hồng y nhân kia đang định nói tiếp gì đó, đột nhiên lại nhìn thấy Triển Chiêu ở một bên.

Triển Chiêu hôm nay cũng mặc một thân Hồng y quan phục, một tay nắm Cự Khuyết, một tay cầm bánh tiêu ăn.

“Cự Khuyết!” Hồng y nhân kia vẻ mặt vui mừng, “Người chính là Triển Chiêu?!”

Triển Chiêu ngẩn người, gật đầu một cái, tâm nói —— Tính tình thật hoạt bát nha.

“Ta là Lâm Dạ Hỏa!” Hồng y nhân chỉ vào mũi mình tự giới thiệu.

Triển Chiêu hơi thiêu mi —— Quả nhiên.

Mấy ngày nay Tùng Giang phủ tập trung không ít người giang hồ từ khắp nơi đến đây bắt Hồ yêu, mọi người vốn vẫn nghĩ, người nào lại lợi hại như vậy, dám đến đây khiêu khích Từ Khánh, lại còn ở cửa nhà môn mà khiêu chiến Bạch Ngọc Đường, không nghĩ đến lại chính là đỉnh đỉnh đại dan Lâm Dạ Hỏa.

Nhìn kỹ người trẻ tuổi này, trên mặt cũng không có dáng vẻ gì của một nhất phương bá chủ, một chút trầm ổn cũng không có, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu được —— Người này công phu cực cao! Không thể khinh thường.

“Ai nha, quả nhiên nam nhân có phẩm vị đều thích mặc hồng y!” Lâm Dạ Hỏa giống như một con chó nhỏ mà nhảy loi choi trên thanh ngang mũi mã xa không rộng bằng một ngón tay, nói với Triển Chiêu “Người mặc hồng y rất đẹp mắt a, tất nhiên là sau ta!”

Triển Chiêu khoe miệng rút rút —— Đây có được coi là khích lệ không?

“Bạch Ngọc Đường, tới đây!” Lâm Dạ Hỏa sau khi khen Triển Chiêu xong lại hình như nhớ ra chính sự, ngón tay chỉ Bạch Ngọc Đường, “Hai ta có mệnh đối địch, cần phải đại chiến ba trăm hiệp phân ra cao thấp!”

Bạch Ngọc Đường chậm rãi mở miệng, không nóng không lạnh mà nói “Không có hứng thú.”

“Phốc.....”

Người giang hồ đều không nhịn được cười, Bạch Ngọc Đường tính tình dở sống dở chết vạn năm băng sơn không hề thay đổi, mà Lâm Dạ Hỏa kia tính tình ngược lại, vô cùng nhiệt tình, vô cùng náo nhiệt.

Triển Chiêu nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Người thực sự không biết hần?”

Bạch Ngọc Đường sâu kín mà trả lời hần một câu, “Đừng có để ý đến hần, nếu không có bao nhiêu mặt cũng không đủ vớt đầu.”

Triển Chiêu ngạc nhiên.

“Người có ý gì a?!” Lúc này, Lâm Dạ Hỏa cũng đứng lên, sau đó cứ nhảy loi choi trên cây hoành mộc mà nói, “Gia đây khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rồi đến Trung Nguyên là để tìm người, hôm nay nhất định phải phân ra thắng bại! Hôm nay ta phải cho cả thiên hạ biết, ta không những công phu tốt hơn người mà dáng vẻ còn đẹp trai hơn người! Tiểu gia ta nhất định phải bắt người chính miệng thừa nhận, gia đây mới là Thiên hạ đệ nhất mỹ nam!” Đăng bởi: admin

5. Chương 5: [Độc Mưu Hồ Kế]

CHƯƠNG 5. [ĐỘC MƯU HỒ KẾ]

Triển Chiêu còn chưa có đáp, Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh đã lạnh lùng mà nói nhẹ một câu, “Muốn ăn hải sản thì theo ta đến Hầm Không Đảo.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Lâm Dạ Hỏa lại nhảy dựng lên, “Bạch Ngọc Đường! Ta thích cái gì người cũng tranh là sao? Được! Người nếu như chịu thừa nhận ta đẹp trai hơn người, ta cũng không tranh Triển Chiêu với người!”

Lâm Dạ Hỏa vừa nói xong, xung quanh liền trầm mặc.

Triển Chiêu đảo đảo cái lỗ tai, nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường bên người, “Hắn muốn người thừa nhận cái gì?”

Bạch Ngọc Đường đỡ đỡ cái trán, mở miệng, “Đã nói rồi, ta không có quen biết hắn!”

Triển Chiêu quay trở lại nhìn một chút Lâm Dạ Hỏa đang nhảy loi choi bên kia để chứng minh mình đẹp trai hơn Bạch Ngọc Đường rất nhiều, đột nhiên hiểu được nguyên nhân mà Bạch Ngọc Đường một mực tránh gặp mặt hắn — Lâm Dạ Hỏa này thật đúng là

Nhìn lại đám môn nhân của Hỏa Phụng đường một chút, người nào người nấy đều mặt đỏ như gấc chín mà cúi đầu, đúng là, có một lão đại như vậy, thật quá mất mặt rồi.

“Triển Chiêu, Triển Chiêu.”

Lâm Dạ Hỏa ngược lại tự mình thân thiết gọi, đứng ở đỉnh xe ngựa mà nghiêm túc hỏi Triển Chiêu, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, nói “Ta với hắn, người nào đẹp trai hơn?”

Triển Chiêu khoe miệng rút rút, sờ cằm, ngẩng mặt lên nhìn trời, “Cái này sao.....”

Lâm Dạ Hỏa thiêu mi một cái. Bạch Ngọc Đường nhỏ giọng nói với Triển Chiêu, “Nhanh nói hắn đẹp trai, hắn thù rất dai, người nếu như nói hắn không đẹp trai, hắn sẽ cả đời tìm người gây phiền toái.”

Triển Chiêu cả kinh.

Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ Bạch Ngọc Đường, “người không phải là nói không quen biết ta sao!”

Bạch Ngọc Đường nhìn sang nơi khác, ý là — Đúng là không quen biết!

“Trên đời này ai là người đẹp trai nhất?” Lâm Dạ Hỏa đột nhiên hỏi đông đảo đồ tử đồ tôn Hỏa Phụng đường ở dưới mã xa.

Chỉ thấy đám giáo đồ hồng y ấy, lớn có đến bảy tám mươi tuổi, nhỏ ít nhất cũng đã mười mấy tuổi, hơn nữa phần lớn đều là võ lâm cao thủ, danh môn chính phái, cũng đành bất đắc dĩ mà hô to khẩu hiệu, “Đường chủ diễm tuyệt thiên hạ, đẹp trai đến mắt chó cũng phải mù, là thiên hạ đệ nhất mỹ nam!”

Lâm Dạ Hỏa hài lòng gật đầu.

Đồng thời quần hùng giang hồ tại chỗ đều đầy trán đổ mồ hôi lạnh, tất cả đều có chung một cảm giác —— Tiền đồ của Hỏa Phụng đường này có chút đáng lo ngại a, Đại đường gia có vẻ đầu óc không được bình thường cho lắm!

Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu hồ ly há toa miệng, “Oa, lại có cả cách nói đẹp trai mù mắt chó a.....”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa cũng đã nhìn thấy Tiểu Tứ Tử, híp mắt nhìn nhìn, đột nhiên lại sờ cằm, ngoẹo đầu liên nhìn bé chăm chăm, “Di?”

Tiểu Tứ Tử thấy hắn nhìn mình, cũng không phải là cảm thấy sợ, ca ca này tuổi tác không sai biệt lắm với Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường, dáng dấp cũng thật không tệ, hơn nữa lại có vẻ rất có hòa khí, bất quá, Bạch Ngọc Đường vẫn đẹp mắt hơn một chút.

“Tiểu đoàn tử.” Lâm Dạ Hỏa cùng Tiểu Tứ Tử chào hỏi.

Mặt Tiểu Tứ Tử liền xị xuống —— Rõ ràng là Bạch Ngọc Đường đẹp mắt hơn!

“Ta với Bạch Ngọc Đường ai đẹp trai hơn?” Lâm Dạ Hỏa chỉ chỉ mũi mình hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử phồng má, xoay mặt nói, “Cha ta đẹp trai nhất!”

Lâm Dạ Hỏa kinh ngạc há to miệng, hỏi “Cha ngươi là thần thánh phương nào? Hẳn so với Bạch Ngọc Đường còn đẹp trai hơn?”

Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu, “Đúng nha! Trên đời này cha ta là người đẹp trai nhất.”

Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường đỡ trán, Tiểu Tứ Tử chính là đang gây thù chuốc oán cho Công Tôn a.

“Ai là cha ngươi?” Lâm Dạ Hỏa buồn bực, có nhi tử bằng tuổi Tiểu Tứ Tử, ít nhất cũng phải ba mươi mấy đi, đẹp trai thế nào?

Suy nghĩ một chút, Lâm Dạ Hỏa đột nhiên nghiêm túc hỏi Tiểu Tứ Tử, “Cha ngươi có phải là người Tây Vực không?”

Tiểu Tứ Tử nháy mắt mấy cái, Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày, nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, cha cháu hình như đã tỉnh dậy rồi, đang tìm cháu đấy.”

“Nha!” Tiểu Tứ Tử cả kinh, Công Tôn sáng sớm tỉnh dậy nếu không tìm được bé nhất định sẽ lo lắng, vội vàng xoay người chạy vào trong nha môn.

Lâm Dạ Hỏa hơi nheo mắt lại, nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn hắn một cái, trong mắt còn mang chút ý cảnh cáo.

“Hoắc hoắc” Lâm Dạ Hỏa hình như là phát hiện ra chuyện gì thú vị, mơ hồ mà nở nụ cười, chậm rãi nói, “Mấy năm nay ngươi sống ở Trung Nguyên cũng thật tự do tự tại a, Thiên Tôn có khỏe hay không a?”

Đang lúc nói chuyện, trong nha môn lại có người đi ra, chính là người thích xem náo nhiệt, Thiên Tôn cùng Ân Hầu.

“A!” Lâm Dạ Hỏa nhìn thấy Thiên Tôn, liền ngay lập tức từ trên mã xa nhảy xuống, quỳ xuống đất dập đầu lạy Thiên Tôn, cái dập đầu này cũng thật vang, mang theo thành kính lại thật tâm, ngoan ngoãn hỏi thăm, “Lão gia tử, nhiều năm không gặp, người vẫn phong độ như xưa, lại còn đẹp trai khí phách hơn nữa.”

Thiên Tôn ngẩn người, nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, “Nga Đây không phải đồ đệ nhà lão Vô Sa sao, miễn lễ, miễn lễ.”

Người giang hồ cũng có chút xôn xao, không ít người liếc nhìn mái tóc bạc của Thiên Tôn, kinh ngạc không thôi. Cũng không ít người tâm nguyện cả đời cũng chỉ mong được thấy Thiên Tôn một lần, hôm nay có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn, không ít người lại tới hành lễ với Thiên Tôn.

Lâm Dạ Hỏa có thể nói là đối với Thiên Tôn vô cùng cung kính, đứng dậy cười híp mắt mà ngoắc ngoắc với thủ hạ.

Ngay lập tức có một hồng y thiếu niên chạy đến, đưa cho Thiên Tôn một cái hộp gấm.

Thiên Tôn vừa mở ra nhìn, bên trong có một bình rượu thủy tinh cùng một chiếc chén dạ quang, trong bình rượu chứa đầy rượu Bồ Đào Tây Vực.

Thiên Tôn mặt mày hớn hở, “Ngoan.”

Ân Hầu cũng góp tới, “Ai đây?”

“Đồ đệ của Vô Sa.” Thiên Tôn trả lời.

Ân Hầu hiển nhiên biết, “Nga..... là bảo bối tiểu đồ đệ của đại hòa thượng kia a.”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa nhìn Ân Hầu chằm chằm, ngẩn người, Triển Chiêu sợ hắn nhận ra Ân Hầu lại bô bô gọi tên ra, tại đây có nhiều người giang hồ như vậy, nhất định sẽ nổ tung a. Lúc này cũng có không ít người tò mò thảo luận, vị đứng bên cạnh Thiên Tôn kia là ai a? Sao lại có thể khí phách như vậy.

Bất quá, Lâm Dạ Hỏa cũng không có hô to lên gọi người, chỉ là ngoẹo đầu nhìn chăm chăm Ân Hưu hồi lâu, lại ngẩng mặt lên suy nghĩ một chút, quỳ xuống dập đầu với hắn, sau đó đứng lên, cũng không nói gì, chỉ cười hì hì hỏi Triển Chiêu, “Triển Chiêu, có muốn đi uống một chén hay không? Ta mời người đi ăn hải sản!”

Triển Chiêu buồn bực, tại sao lại muốn cùng mình uống một chén?

Lâm Dạ Hỏa ngoắc ngoắc hắn, “Tới đi, tới đi, hai ta kết giao bằng hữu! Ta rất vừa ý người nha!”

Triển Chiêu lúng túng người này nói chuyện thật đúng là quá trực tiếp.

Ngược lại, Triển Chiêu cũng không có ghét hắn, vừa rồi khi hắn dập đầu với Ân Hưu, lễ phép không kém khi hành lễ với Thiên Tôn, lại một lời nói nhảm cũng không có, Triển Chiêu rất hài lòng điểm này. Lâm Dạ Hỏa này mặc dù có chút kỳ quặc lại có điểm ngây thơ, nhưng cũng rất thú vị, không bằng

Triển Chiêu còn chưa có đáp, Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh đã lạnh lùng mà nói nhẹ một câu, “Muốn ăn hải sản thì theo ta đến Hãm Không Đảo.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Lâm Dạ Hỏa lại nhảy dựng lên, “Bạch Ngọc Đường! Ta thích cái gì người cũng tranh là sao? Được! Người nếu như chịu thừa nhận ta đẹp trai hơn người, ta cũng không tranh Triển Chiêu với người!”

Bạch Ngọc Đường giật giật chân mày.

Triển Chiêu không nói gì nhìn xung quanh một chút —— Cái này, tình huống này hình như đang phát triển theo hướng cổ quái thì phải.

Tất cả mọi người có chút bất đắc dĩ mà xem náo nhiệt, Lâm Dạ Hỏa này có vẻ sẽ thật sự làm tới, đoán chừng Bạch Ngọc Đường cũng sẽ không thềm để ý đến hắn.

Ai ngờ, Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay vốn trầm mặc ít nói, đột nhiên lại ngẩng đầu, nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, từ kẽ răng mà rít ra một câu, “Gia đây bỏ xa người đến chín con phố.”

“Phốc.....” Sau lưng, mọi người của Khai Phong phủ đang ăn điểm tâm tập thể đều phun hết sữa đậu nành ra ngoài, Thiên Tôn ở sau lưng Triển Chiêu há to miệng mà nhìn Bạch Ngọc Đường, Ân Hưu thì lại sờ cằm.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại kéo Triển Chiêu một cái, nói “Đi thôi, đến Hãm Không Đảo gặp Đại ca ta.”

Sau đó, Triển Chiêu hàm hàm hồ hồ cùng Bạch Ngọc Đường đi về phía bến tàu.

Mọi người còn lại hai mặt nhìn nhau, Lâm Dạ Hỏa đứng trên nóc mã xa, cũng đang há to miệng, hiển nhiên là còn chưa tiêu hóa hết.

Chờ đến khi Bạch Ngọc Đường mang Triển Chiêu đi xa rồi, Lâm Dạ Hỏa mới đưa tay, sờ cằm, “Hoắc hoắc, này là có ý tứ sao.” Vừa nói, lại còn hướng đến con đường phía xa mà nhìn —— Chín con phố có xa lắm không?!

Lúc này, mấy thuộc hạ bên cạnh đã sớm chờ đến không chịu được, môn hạ của Hỏa chưởng môn hỏi Lâm Dạ Hỏa “Đường chủ, thi thể của Tiên Quế vẫn còn ở trong nha môn.”

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, không hiểu hỏi, “Cái gì thi thể a?”

Người của Hỏa chưởng môn đen mặt, Lâm Dạ Hỏa này thật là ban nãy lúc bọn họ nói cho hắn chuyện thi thể của Tiên Quế đã bị người ta động vào, hắn lại vừa ăn điểm tâm vừa không thềm nghe, ngược lại hắn vừa nghe thấy Bạch Ngọc Đường cũng ở nha môn, liền đứng lên xông đến. Bọn họ vốn cho là vị Đường chủ này muốn thay bọn họ ra mặt, không nghĩ đến hắn căn bản không để trong lòng.

Lúc này, Lưu Hâm từ trong nha môn đi ra, hướng về phía Lâm Dạ Hỏa nói rõ ngọn ngành mọi chuyện, đồng thời cũng thay mặt nha môn nói tiếng xin lỗi, cũng giải thích ngộ tác làm việc nghiệm thi cũng không có biện pháp nào khác.

“Nga? Bị Hồ yêu hút hết dương khí sao?” Lâm Dạ Hỏa tò mò, “Hồ yêu kia đẹp trai không?”

Tất cả mọi người trong Hỏa chưởng môn kia đều bó tay tập thể.

“Đường chủ.”

Lúc này, Nhị đương gia của Hỏa Phụng đường, một lão đầu tóc bạc trắng nhắc nhở Lâm Dạ Hỏa một chút, “Hỏa chương môn có quy tắc, thi thể của huynh đệ đã chết là không được phép động vào.”

“Nga.” Lâm Dạ Hỏa xua tay một cái, “Ai nha, quy định là do người sống đặt ra sao, việc tra án tìm hung thủ vẫn quan trọng hơn.”

Mọi người trong Hỏa chương môn chau mày, cũng có chút không phục mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, Đường chủ này sao lại đi giúp người ngoài?!

Lâm Dạ Hỏa ngáp một cái, nói với Lưu Hâm, “Quan phủ các người nếu tìm được hung thủ thì nói với ta một tiếng.”

Lưu Hâm gật đầu.

“Đều đi cả thôi, chúng ta đi dạo chung quanh một chút.” Lâm Dạ Hỏa khoát tay với thủ hạ, nói xong liền nhảy vọt lên trên nóc nhà, đuổi theo Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu.

Hỏa chương môn môn hạ vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, mọi người của Hỏa Phụng đường cũng đã sớm hình thành thói quen với cái tính khí này của Đường chủ nhà mình, đều nghe lệnh mà giải tán.

Thật ra không ít người có thể nhìn ra, người của Hỏa chương môn cũng không phục cách làm của vị Đường chủ này, nhưng mà là Lâm Dạ Hỏa cho bọn họ chỗ dựa, bọn họ cũng biện pháp chống lại, Cục tức này xem ra cũng không dễ nuốt trôi cho lắm.

Người tập trung ở cửa nha môn lúc này cũng từ từ tản đi.

Đám người Bao Chứng ở lại nha môn tiếp tục xử lý hung án, Ân Hưu thấy đã xem xong náo nhiệt rồi, muốn đến Hâm Không Đảo, liền hỏi Thiên Tôn, “Có đi hay không?”

Lúc này, Thiên Tôn sờ cằm tựa hồ như nhớ tới cái gì.

“Ừ.” Ân Hưu vỗ hán một cái.

“Ta nhớ ra rồi.” Thiên Tôn đột nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu một cái, “Vô Phong chương là công phu do Vô Sa tự mình nghĩ ra, ta cũng được xem hán biểu diễn một lần. Thiên hạ ngoại trừ hán ra sẽ không ai biết a!”

Ân Hưu cau mày, “Vô Sa sao?”

“Đồ đệ của hán nói không chừng cũng biết.” Thiên Tôn thuận miệng nói, “Lâm Dạ Hỏa kia có lẽ là thiên phú dị bẩm nên Vô Sa mới thu một cái tiểu hài nhi như vậy làm đồ đệ.”

Ân Hưu gật đầu một cái, cùng với Thiên Tôn vừa đi đến bến tàu vừa nói.

Hai lão đầu lơ đãng mà trò chuyện, bộ khoái Lưu Hâm từ bên cạnh họ vào cửa nha môn cũng nghe được rõ ràng, hán nhíu mày — Nói như vậy, vị Đường chủ Hỏa Phụng đường kia biết Vô Phong chương? Vậy chẳng phải hán rất khả nghi sao!

Đám người cũng giải tán hết, mấy môn đồ của Hỏa chương môn không vui không buồn mà trở về, vừa đi vừa nghị luận.

“Đại đương gia, Đường chủ căn bản không xem chúng ta như người của mình.”

“Vậy thì thế nào? Trừ phi có Hỏa Phụng đường xuất thủ, nếu không chỉ bằng mấy người chúng ta, làm thế nào để chống lại Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường?”

“Thật nuốt không trôi cơn giận này.”

“Hỏa Phụng đường không giúp chúng ta, còn thu nhận chúng ta làm gì?”

“Không được bắt phục!”

“Thật ra thì, cùng không phải là không còn cách nào.”

Mọi người sững sờ, sau lưng có tiếng người nói chuyện!

Thanh âm này nghe có chút quái dị, tuy là thanh âm của nam nhân, nhưng lại mang theo vài phần âm dương quái khí. Mọi người vừa quay đầu lại, chỉ thấy đứng phía sau có một thanh niên bạch y trẻ tuổi.

Người nọ mặc một thân thuần bạch, không có tiêu sái giống như Bạch Ngọc Đường, người này không hiểu sao lại mang đến cho người ta cảm thấy có mấy phần âm khí. Nhìn kỹ mặt hắn, một đôi mắt phượng, mũi nhọn cằm nhọn, khóe miệng mỉm cười đẹp thì có đẹp, chẳng qua là lại có mấy phần yêu tà không thể giải thích.

“Muốn cho Hỏa Phụng đường cùng Khai Phong phủ đối đầu, còn không phải quá dễ dàng sao?” Người nọ khẽ mỉm cười, “Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường là người giang hồ thì không nói, nhưng mà Khai Phong phủ vẫn còn những người khác không phải là người giang hồ a!”

Mọi người cau mày.

“Hơn nữa.” Người nọ cười, mang theo mấy phần âm hiểm, “Người làm hỏng thi thể của huynh đệ các người chính là thần y Công Tôn Sách của Khai Phong phủ, các người đi đối phó với thư sinh kia không phải là được rồi sao, việc gì mà phải lấy cứng đối cứng với Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường.”

Mọi người trong Hỏa trường môn cùng nhìn hắn, “Người có biện pháp tốt gì?”

Người nọ lại càng vui vẻ hơn, “Phương pháp thì có, bất quá sao, các người phải đáp ứng với ta một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thiêu chết Công Tôn Sách.” Ánh mắt người nọ trở lên lạnh lẽo, “Sau đó, ta muốn có nhi tử của hắn!”

Mọi người của Hỏa trường môn cau mày.

Mấy người lại hai mặt nhìn nhau —— Công Tôn Sách phá hỏng thi thể tội này đích xác là không thể tha thứ, nhưng mà tiểu oa nhi trắng trắng mập mập kia lại không có tội. Hơn nữa, Công Tôn tội cũng không đáng chết a, bọn họ bất quá là chỉ muốn người của Khai Phong phủ phải xin lỗi, bồi thường lễ vật mà thôi, để cho Công Tôn kia chịu chút đau khổ, phát tiết tức giận một chút, việc này lại là giết người cướp con, có chút nghiêm trọng rồi!

Đang lúc do dự, lại nghe thấy bên tai truyền đến một thanh âm lúc xa lúc gần, “Thiêu chết Công Tôn, cướp nhi tử của hắn.”

Cũng không biết tại sao, thanh âm này giống như có ma lực, rót thẳng vào trong tai người của Hỏa trường môn.

Mấy người đó hai mắt đột nhiên mở to, giống như bị người ta yểm bùa phù phép, ngơ ngẩn mà nhắc lại, “Thiêu chết Công Tôn, cướp nhi tử hắn..... Thiêu chết Công Tôn, cướp nhi tử hắn”

Bạch y nhân hài lòng mà gật đầu một cái, tà mị cười một tiếng, dùng tay áo che miệng, phẩy tay một cái liền dời đi.

Lưu lại phía sau đám người của Hỏa trường môn, mặt âm trầm mà nhìn chằm chằm nha môn Tùng Giang phủ

“Hắt xì”

Công Tôn đột nhiên hắt xì một tiếng, lấy tay xoa xoa lỗ mũi tỉnh dậy, chỉ thấy trước mắt mình là bắp đùi Triệu Phổ, lúng túng ngẩng đầu lên, khuôn mặt tròn tròn mập mập của Tiểu Tứ Tử xuất hiện trước mắt, cười híp mắt hỏi hắn, “Phụ thân, người tỉnh rồi?”

Công Tôn lập tức tỉnh, ôm lấy Tiểu Tứ Tử mà hôn một cái, “Àn, con trai ngoan.”

Triệu Phổ xoa xoa cái chân coi như cũng đã được giải thoát, nhìn lại một chút hai cha con vẫn còn thân thân mật mật kia, vươn vai một cái, ngửa mặt vừa nhìn bầu trời bên ngoài vốn trong xanh sáng sủa, tại sao lại đột nhiên có mây đen kéo đến. Triệu Phổ cau mày, được a, chẳng lẽ là thời tiết thay đổi? Đăng bởi: admin

6. Chương 6: [Đại Chiến Đoạt Miêu]

CHƯƠNG 6. [ĐẠI CHIẾN ĐOẠT MIÊU]

Lâm Dạ Hỏa biểu đạt xong rồi, cũng không có gấp gáp như hồi nãy nữa, ngồi xuống, đưa tay đoạt lấy con Đoản cước Miêu Bạch Ngọc Đường đang sờ sờ kia —— Con Chuột chết tiệt người cứ dắc ý đi nha! Gia đây sẽ đoạt Mèo của người!

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài qua, nhẹ nhàng túm lấy tai con Ba Tư Miêu, trừng lại hắn —— Muốn cùng ta đoạt Mèo? Nằm mơ!

Triển Chiêu ôm lấy con Oa Oa Miêu kia, cảm thấy không khí có chút quỷ dị —— Có quan hệ gì tới mình sao? Luôn cảm thấy bị cuốn vào trong một chuyện gì đó không tốt lắm.

Bến tàu phụ cận Tùng Giang phủ, đỗ rất nhiều thuyền, phần lớn đều là thuyền của các gia đình giàu có thích phô trương, trong đó có một con thuyền lớn màu đen đặc biệt khí phái, khí phách phi phàm, lộ ra rất bắt mắt giữa một đồng thuyền hoa sặc sỡ lớn nhỏ.

Ở mũi thuyền có mấy người tiểu tư mặc y phục hắc sắc đang khuân đồ lên thuyền, lại liếc nhìn cách đó không xa là Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang đi tới.

“Ngũ gia!” Đám tiểu tư hô lên.

Một lão đầu tóc bạc nhưng lại mang đến cảm giác khỏe khoắn tráng kiện đứng ở đầu thuyền, vẫy tay với Bạch Ngọc Đường, “Tiểu thiếu gia!”

Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Biết sao?”

“Hắn là đại quân gia của Hãm Không Đảo, Lô Thành, cả năm người chúng ta đều là do chăm sóc lớn lên.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường cũng đưa tay vẫy vẫy Lô Thành, coi như chào hỏi.

Lô Thành kích động nhảy từ trên thuyền xuống, lại vừa chạy vừa kêu to, “Tiểu thiếu gia, người đã về rồi!”

“Thành bá, các người đang chuyển hàng gì vậy?” Bạch Ngọc Đường có chút ngạc nhiên, chỉ thấy bọn tiểu tư của Hãm Không Đảo đang khiêng một thùng lại một thùng gì đó lên thuyền.

“Thanh Mai.” Lô Thành cười ha hả, tiến tới thấp giọng nói, “Đại phu nhân có tin vui.”

Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ, “Thật sao? Mấy tháng rồi?”

“Bốn tháng rồi, bụng cũng đã lớn lên rồi.” Lô Thành cười híp mắt, “Tam gia còn gấp đến độ nói là nhất định phải đi thông báo cho người ngay, sao lại còn chưa nói a?” Bạch Ngọc Đường cũng bất đắc dĩ, Tam ca hắn thật hồ đồ, đem chuyện quan trọng nhất cũng quên luôn!

Triển Chiêu nghe có tin vui, tự nhiên cũng vui vẻ.

Bạch Ngọc Đường giới thiệu Triển Chiêu với Lô Thành một chút, Lô Thành vui vẻ dẫn hai người lên thuyền, lại nói “Đại phu nhân nói là muốn ăn Mai chua, đoán chừng là con trai, lần này quyết định mang về nhiều nhiều một chút, nằng nết như ăn không hết liền làm thành có thể làm thành trà Thanh mai để pha uống cũng được.”

Lên thuyền, Triển Chiêu mới biết được con thuyền lớn đầy khí phách này chính là thuyền của Từ Tam gia Hãm Không Đảo. Hãm Không Đảo không hổ danh giàu nứt đổ vách, năm vị gia chủ, bốn vị phu nhân, mỗi người đều có thuyền riêng, lại còn có cả một đội thuyền, có thuyền dùng để chuyển nước, cũng có thuyền dùng để đánh bắt cá, còn có cả xưởng thuyền chuyên nhận đóng thuyền cho người khác. Nhị gia Hàn Chương kỹ thuật đóng thuyền thuộc hạng nhất lưu, hình như có không ít thuyền của quan phủ cũng là nhờ hắn giúp một tay đóng, có thể nói là đại gia đại nghiệp.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, khó trách Hãm Không Đảo lại có thể xưng bá một nửa giang hồ, hơn nữa lại đều là thương cổ.

Thuyền vẫn còn dừng lại bên bờ không đi, còn phải chờ bọn người Từ Khánh nữa.

Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đến một chỗ thanh tịnh ở đuôi thuyền ngồi xuống. Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi mang trà và trái cây sấy khô lên.

Triển Chiêu vừa cầm chén trà lên, lại nghe thấy một thanh âm vang lên, “Không phải hửn nói là mời người đi ăn hải sản sao? sao lại đến nơi này mà uống trà đắng vậy?”

Nghe tiếng, Triển Chiêu ngẩng đầu lên, chỉ thấy cách đó không xa, phảng phất phía sau rất nhiều tàu thuyền, một con thuyền đỏ rực đang chậm rãi tiến đến, dừng ngay gần thuyền lớn của bọn họ.

Cái thuyền này cũng đủ đồ rọi a, khiến Triển Chiêu vừa nhìn thấy cũng bị dọa run một cái, còn tưởng rằng cả một con thuyền lửa đang đến chứ.

Người vừa nói chuyện, chẳng phải chính là Lâm Dạ Hỏa đang đứng ở mũi thuyền hay sao.

Triển Chiêu có chút cảm thấy buồn cười, Lâm Dạ Hỏa này cũng thật quá thú vị, cả ngày đều thích tìm một chỗ thật cao cao mà đứng, động tác lại chẳng khác gì một chú cún con.

Bất quá hửn cách bọn họ cũng không gần, tiếng nói truyền đến lại như ngay sát bên tai, cho thấy nội lực thâm hậu. Chẳng qua người này lại chẳng có phong thái nghiêm chỉnh gì, hai câu lại không cách nào tiếp tục nhìn thẳng, không biết là do tính tính vốn thế hay là hửn cố ý như vậy, có điều nhìn lại cũng không giống như giả vờ.

Lúc này, Lô Thành cũng đã mời Thiên Tôn và Ân Hầu vừa mới đến lên thuyền, Nguyệt Nha Nhi dâng trà cho hai người họ.

“Nguyệt Nha Nhi.” Lâm Dạ Hỏa từ xa mà vẫy vẫy Nguyệt Nha Nhi, cười híp mắt, “Cho ta ít dương mai ướp đường ăn đi.”

Nguyệt Nha Nhi đỏ khốc đỏ cười, cho hửn mấy bọc lớn quả sấy khô, đem đến mũi thuyền ném sang cho hửn.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay nhận lấy, mở ra vừa ăn vừa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Họ Bạch kia, người luyện nội lực đến đâu rồi? Như Ảnh Tù Hình có tiến bộ không đó?”

Bạch Ngọc Đường không thềm để ý đến hửn, ngồi uống trà phơi nắng.

Ngược lại Thiên Tôn vừa ăn Đào khô vừa hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Sư phụ người đâu?”

“Bỏ đi với ái nhân rồi a.” Lâm Dạ Hỏa rất là bất đắc dĩ, “Cũng không biết hiện đang ở chỗ nào.”

Thiên Tôn cùng Ân Hầu khước miệng co rút, Vô Sa là thần tăng, lấy đầu ra ái nhân, đáng tiếc tên đồ đệ này miệng rộng, thích nói hươu nói vượn.

Triển Chiêu lúc này còn đang ăn quả khô đây, là đang ăn dương mai ướp đường Cái món dương mai đường này cũng không biết là ai làm, ngon đến không chịu được, Triển Chiêu ăn rồi lại nhìn xung quanh một vòng tìm Tiểu Tứ Tử, muốn dứt cho bé mấy miếng.

“Triển Chiêu.” Lâm Dạ Hỏa thấy Bạch Ngọc Đường không thềm để ý đến mình, liền cười híp mắt mà vẫy Triển Chiêu, “Trên thuyền của ta có rất nhiều đồ hiếm lạ, người có muốn đến thăm quan một chút không?”

Đừng nói chứ, Triển Chiêu thật sự cảm thấy có chút hứng thú, trên cái thuyền lớn màu đỏ kia còn có một cái chậu hoa đỏ rực như lửa đầy quái dị, từng đóa từng đóa giống như cái bánh bao kia không biết là cái loài gì, có thể nở hoa sao.

Bất quá, Triển Chiêu theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường bưng cái ly cũng không có tỏ vẻ gì.

“Trên thuyền của ta còn có cả rượu Bồ Đào Tây Vực nha!” Lâm Dạ Hỏa giống như một tiểu hài nhi mà dụ dỗ Triển Chiêu, “Còn có cả Bồ Đào khô Tây Vực, bánh Bồ Đào cùng Bồ Đào đường chuối nữa đó.” (Nôm na là: Rượu nho Tây Vực, Nho khô, Bánh nho, cùng Nho ướp đường xâu chuối... Toàn là món Chiêu nhi ham hố.)

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh không nóng không lạnh mà nói một câu, “Thuyền kia của hắc dùng để dụ dỗ hồ ly cũng không tệ.”

Triển Chiêu khóe miệng rút rút.

Bạch Ngọc Đường nói chuyện thanh âm rất nhẹ, bất quá là Lâm Dạ Hỏa nghe được, nhảy dựng lên nói, “Bạch Ngọc Đường người đây chính là không ăn được Bồ Đào liền nói Bồ Đào chua a!”

Bạch Ngọc Đường nhìn hắc một chút, liền ngoắc ngoắc Thần Tinh Nhi đang đứng một bên.

Chỉ trong chớp lát, Thần Tinh Nhi đã bưng một cái mâm lớn đựng toàn Bồ Đào lên.

Bạch Ngọc Đường đưa tay cầm một vốc, nhét vào trong miệng, nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, ý kia —— Ăn cho người xem!

Lâm Dạ Hỏa cắn Dương Mai trừng hắc.

Triển Chiêu cầm chén trà không nói —— Bạch Ngọc Đường cũng có lúc ngây thơ như vậy ư?

“Triển Chiêu.” Lâm Dạ Hỏa lại tiếp tục gọi Triển Chiêu, “Trên thuyền của ta còn có cả mèo Ba Tư nha, người đã nhìn thấy chưa?”

Triển Chiêu hơi sững sờ.

Chân mày Bạch Ngọc Đường cũng nheo lại một chút, bắt động thanh sắc.

“Mèo Ba Tư sao?” Triển Chiêu tò mò.

Lâm Dạ Hỏa cười híp mắt vẫy vẫy tay với thủ hạ phía sau.

Chỉ lát sau, thủ hạ đã ôm lên một con mèo lớn lông thật dài màu trắng như tuyết lên. Mèo này thực sự vô cùng xinh đẹp, toàn thân tuyết trắng, lại có một cái tai màu vàng kim a, hai mắt tròn xoe, một con mắt Bích Lục, một con mắt Thiên Lam.

Lâm Dạ Hỏa ôm mèo, giơ ra móng vuốt hồng hồng vẫy vẫy Triển Chiêu, “Mèo này ở Trung Nguyên không thấy được đâu a!”

Triển Chiêu cảm thấy mèo này rất dễ nhìn, bất quá hắc cũng đã thấy rất nhiều mèo rồi, cũng không dễ dàng đã bị một con mèo dụ dỗ đi qua, ngược lại Tiểu Tứ Tử còn có thể

Nhưng ngay lúc Triển Chiêu đang suy nghĩ xem mèo Ba Tư có gì không giống với mèo Trung Nguyên, lại nghe thấy tiếng Bạch Ngọc Đường nói, “Bằng không người cứ đi một chuyến đi.”

Triển Chiêu cả kinh, quay đầu lại nhìn hắc.

Bạch Ngọc Đường lại không nhanh không chậm nói, “Lúc trở về, nhớ thuận tay cướp con mèo kia về theo.”

Triển Chiêu khóe miệng giật giật, “Thuận tay”

Bạch Ngọc Đường bưng chén trà, che miệng, “Mèo kia không tệ.”

.....

“Ha ha!” Lâm Dạ Hỏa quả nhiên nghe thấy, đứng dậy, “Bạch Ngọc Đường muốn mèo không? Người đánh với ta, ta liền cho người mèo!”

Bạch Ngọc Đường tiếp tục uống trà, một câu cũng lười nói với hắc.

Lâm Dạ Hỏa thấy không có động tĩnh, liền tiếp tục hướng phía sau vẫy vẫy.

Chỉ trong chớp lát, thủ hạ lại ôm lên hai con mèo nữa.

Bạch Ngọc Đường hơi nheo mắt lại.

Lâm Dạ Hỏa lại ôm một con khác lên, “Đây là Oa Oa Miêu ở Nam Miển Quốc, đã từng thấy chưa?”

Tất cả mọi người đều cẩn thận quan sát chú mèo kia, chỉ thấy mèo kia quả nhiên giống một tiểu oa oa, mặt thật tròn, màu vàng, mắt ánh lam, ưu nhã dị thường. Mấu chốt chính là cái đuôi xù như cây chổi luôn phe phe phẩy phẩy rất đẹp.

“Con này chính là Đoàn Cước Miêu.” Lâm Dạ Hỏa lại ôm lấy một con, chỉ thấy đó là tiểu hoa miêu có hồ vằn, mập như một khối cầu, bốn cái chân chỉ ngắn bằng một nửa so với mèo bình thường, nhưng lại là rất to tròn, cực đáng yêu.

Ân Hầu buồn bực, “Hỏa Phụng đường này nuôi không ít mèo a!”

Thiên Tôn cũng cảm thấy thú vị.

Lâm Dạ Hỏa chỉ Bạch Ngọc Đường, “Bạch Ngọc Đường, ngươi động tâm không a? Ta nghe được, trước đây ngươi có nói qua, ngươi ghét cầu, yêu nhất là miêu mà!”

Bạch Ngọc Đường sờ cằm —— Nói những lời này lúc nào?

Triển Chiêu cũng nhớ Bạch Ngọc Đường từng nói như vậy.

“Ngươi cùng ta tỷ thí một trận, ba con mèo này đều cho ngươi, thế nào?” Lâm Dạ Hỏa ôm lấy ba con mèo đứng ở mũi thuyền, ý kia rất rõ ràng, lấy mèo dụ Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường vẫn nhàn nhã mà tiếp tục uống trà, lại nói “Mèo này cũng không có thích ngươi.”

“Ai nói vậy?” Lâm Dạ Hỏa vuốt lông mèo, “Ta mấy ngày nay đều dùng đồ ăn ngon mà đút cho chúng, nuôi chúng giống như nuôi bảo bối vậy, ngươi xem màu lông này một chút xem!”

“Ngươi không tin cứ đem mèo để ở mũi thuyền ta, xem bọn chúng chọn ta hay chọn ngươi.” Bạch Ngọc Đường lúc nói lời này cũng là tràn đầy tự tin.

Lâm Dạ Hỏa dạ hỏa còn không có tin tưởng, mèo này hẳn đã nuôi mấy tháng, bình thường không gần người lại khá nhút nhát nữa.

“Bọn chúng nếu như chọn ta ngươi sẽ cùng ta đánh chứ?” Lâm Dạ Hỏa hỏi.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Có thể, nhưng nếu chúng chọn ta Mèo này phải thuộc về ta.”

“Không thành vấn đề!” Lâm Dạ Hỏa vừa thấy cơ hội thật tốt, tràn đầy tự tin mà nhảy một cái lên mũi thuyền của bọn Bạch Ngọc Đường, đem ba con mèo nhỏ kia đặt ở trên thành thuyền.

Nói tới cũng kỳ quái, những chú mèo nhỏ này móng vuốt vừa mới chạm đất, kêu meo meo mấy tiếng, liền chạy về phía Bạch Ngọc Đường, gọi cũng không gọi về được.

“Ai!” Lâm Dạ Hỏa ở phía sau gấp gáp —— Xảy ra chuyện gì a?

Thật ra thì, ba con mèo này vốn không phải là chạy về phía Bạch Ngọc Đường, mà là chạy về chỗ Triển Chiêu.

Triển Chiêu đang cầm quả khô ăn, bất đắc dĩ mà nhìn ba con mèo nhỏ chạy đến bên chân mình cọ cọ, lại còn kêu meo meo.....

Ân Hầu bưng chén trà lắc đầu —— Bạch Ngọc Đường cũng thật gian, Triển Chiêu từ nhỏ đến lớn đều có tiếng “chiêu miêu”, mèo trong khắp thiên hạ này phần lớn đều thích hắn, hắn mà ở đâu, không đến mấy ngày là có thể dụ đến mấy con mèo ở phụ cận, cũng bởi nguyên nhân này, trong vòng trăm dặm xung quanh Ma cung đến một con chuột cũng không có, đều bị mèo bắt hết. Theo thống kê của mấy Lão đầu Ma cung, trên mấy ngọn núi phụ cận Ma cung đoán chừng phải có hơn vạn con mèo, Triển Chiêu chỉ cần ra lệnh một tiếng không chừng còn có thể tạo thành một Miêu trận.

Triển Chiêu nhìn con mèo nhỏ đã leo lên đến tận đầu gối mình, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường vẫn giữ vẻ mặt diện vô biểu tình như cũ, đưa tay túm qua một con mèo nhỏ, vẻ mặt rất hài lòng.

Mà ở mũi thuyền, Lâm Dạ Hỏa cũng rất đáng thương, cứ đứng ngẩn ở đó mà nhìn tiểu miêu đại miêu cứ thể bỏ hắn mà đi, vẻ mặt hết mực —— Thương tâm a

Triển Chiêu cảm thấy tính khí hắn chẳng khác nào tiểu hài tử, vì vậy hỏi hắn, “Người muốn tới đây ngồi uống chén trà không?”

Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt thực không tự nhiên mà xoay người tới đây, Bạch Ngọc Đường cũng không có lên tiếng.

Lâm Dạ Hỏa ngồi xuống, Nguyệt Nha Nhi châm trà cho hắn.

“Có phải người ăn gian gì đó không?” Lâm Dạ Hỏa hỏi Bạch Ngọc Đường, “Mèo sao lại chỉ một lần đã chạy đến chỗ người?”

Bạch Ngọc Đường đặt ly xuống, không nhanh không chậm phun ra một câu, “Mèo thích ta a.”

Lâm Dạ Hỏa khóe miệng rút rút —— Thiếu chút nữa đã quên, Bạch Ngọc Đường là Cẩm Mao Thử, mèo thấy chuột mà lại không nhào vào sao, tính sai a!

“Người khi nào mới chịu cũng ta so tài chứ?” Lâm Dạ Hỏa vẫn còn cố chấp.

Bạch Ngọc Đường không nhanh không chậm nói, “Không phải lúc trước đã so qua rồi sao.”

Triển Chiêu tò mò mà nhìn hai người, ý kia —— Đã so qua? Ai thua ai thắng?”

“Lần đó không tính!” Lâm Dạ Hỏa sừng mặt lên.

Triển Chiêu vẻ mặt đã hiểu —— Xem ra là thua! Bất quá cũng khó mà đánh giá được, theo sự hiểu rõ của Triển Chiêu về Bạch Ngọc Đường, người này khi giao đấu chưa từng thua qua, hắn ngoại trừ công phu tốt, đầu óc cũng rất linh hoạt, lúc giao đấu còn biết dùng mưu, hoàn toàn không giống với cái dáng vẻ ngớ ngác thường ngày. Đừng nói đến người nội lực thấp hơn hay chỉ không sai biệt lắm với hắn, ngay cả tiền bối giang hồ nội lực cao hơn hắn, cũng khó có thể đánh thắng hắn Lâm Dạ Hỏa đừng nhìn hắn người nề phục, nhưng mà tính tình lại chẳng khác gì tiểu bằng hữu, lại thiếu tâm mắt, khi tỷ võ cùng Bạch Ngọc Đường, chỉ có thể nắm chắc phần thua.

“Người lại cứ thế mà làm mất mặt mũi của Hỏa chương môn, không sợ bọn họ bất mãn với người?” Triển Chiêu liền hỏi Lâm Dạ Hỏa về chính sự.

Lâm Dạ Hỏa nháy mắt mấy cái, nghiêng đầu, lại nói câu chẳng liên quan gì đến vấn đề Triển Chiêu hỏi, “Người với Bạch Ngọc Đường, ai lợi hại hơn?”

.....

“Ách.....” Triển Chiêu há miệng.

“Bất quá cũng không vấn đề gì.” Lâm Dạ Hỏa tiến đến gần, nhìn chăm chăm mặt Triển Chiêu một chút, quay đầu lại nhìn Bạch Ngọc Đường, cuối cùng vỗ bả vai Triển Chiêu một cái, nghiêm túc nói, “Dáng vẻ người thuận mắt hơn hắn nhiều!”

Triển Chiêu cười khan hai tiếng —— Hắn đến tốt cùng là để ý chuyện Bạch Ngọc Đường công phu giỏi hơn hắn, hay là để ý chuyện Bạch Ngọc Đường đẹp trai hơn hắn đây?

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu lại quan sát Lâm Dạ Hỏa một cái.

Ngoại hình Lâm Dạ Hỏa có thể nói là vô cùng xuất sắc, nhưng mà Triển Chiêu vẫn cảm thấy, Bạch Ngọc Đường vẫn cao hơn một bậc, cái này không chỉ nói đến tướng mạo bên ngoài, mà còn cả các loại như tính cách, khí độ, phong độ, độ tiêu sái, khí tràng.....

Cũng biết là do đôi mắt Triển Chiêu quá lớn cho nên tâm tư bộc lộ quá dễ dàng hay không, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa hơi nheo mắt lại, lạnh giọng mà nhẹ nhàng hỏi một câu, “Người cũng cảm thấy con Chuột kia đẹp trai hơn ta?!”

“Ách.....” Triển Chiêu xoa xoa cằm, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh cũng nhìn hắn một cái.

Triển Chiêu có chút lúng túng, bất quá cũng là đưa tay ra, hai ngón tay chỉ về phía Lâm Dạ Hỏa mà cách ra một khoảng cách nhỏ, “Đích xác là hắn đẹp trai hơn một chút.”

Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, nhìn chăm chăm Triển Chiêu, “Người nhìn lại rõ ràng xem?”

Triển Chiêu do dự một chút, lại đem cái khoảng cách ban nãy mở rộng thêm chút nữa, nhỏ giọng nói, “Lại đẹp thêm chút nữa ấy.”

Lâm Dạ Hỏa cũng hít một ngụm khí, “Hắn đẹp trai hơn ta nhiều như vậy sao?!”

Triển Chiêu còn chưa kịp trả lời, miệng hắn đã bị người ta nhét vào một miếng táo ngọt.

Triển Chiêu nhai táo, cũng cảm thấy được Bạch Ngọc Đường đưa tay ra nhẹ nhàng sờ sờ đầu hắn, ý kia —— Mèo ngoan!

Ân Hầu cùng Thiên Tôn ăn ý đến một bên mũi thuyền xem thuyền phu đang thu lưới bắt cá.

Lâm Dạ Hỏa đứng ở trên ghế trường Triễn Chiêu “Đúng là không có mắt nhìn!”

Triển Chiêu thờ ơ phát tay —— Đến củ cải còn có thứ nó yêu thích nữa mà.

“Bất quá ta cũng không trách người, người đã bị con chuột kia làm mờ mắt rồi!” Lâm Dạ Hỏa uống một ngụm trà, đẩng đến le lưới, đặt cái ly xuống, nghiêm túc nói với Triển Chiêu, “Ta sẽ khiến người phải thay đổi cái nhìn về ta!”

Triển Chiêu mở to mắt —— Mờ mịt.

“Bạch Ngọc Đường!” Lâm Dạ Hỏa từ trên ghế nhảy xuống, một ngón tay chỉ Bạch Ngọc Đường, “Người cũng không chịu cùng gia đây tỷ võ, lại không chịu thừa nhận gia đây đẹp trai hơn, như vậy chúng ta liền tiến hành cách tỷ thí thứ ba đi!”

Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút ngạc nhiên —— Cách tỷ thí thứ ba?

“Thời gian là một tháng!” Lâm Dạ Hỏa hai tay chống nạnh, ngực lại tràn đầy tự tin, “Một tháng sau, để Triển Chiêu chọn lựa, xem hai chúng ta rốt cuộc ai mới là người đẹp trai!”

“Ách....” Triển Chiêu lúng túng, muốn đi ngăn cản loại tỷ thí theo chiều hướng quái dị này.

Nhưng mà Lâm Dạ Hỏa sau khi nói xong, liền đi tới trước mặt Triển Chiêu, vẻ mặt chân thành nói “Ta sẽ khiến người nhận ra, ta so với hắn còn tốt hơn!”

“Ách....” Triển Chiêu há miệng, không hiểu sao tự dưng lại biến thành như vậy, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Lâm Dạ Hỏa biểu đạt xong rồi, cũng không có gấp gáp như hồi nãy nữa, ngồi xuống, đưa tay đoạt lấy con mèo chân ngắn Bạch Ngọc Đường đang sờ sờ kia —— Con Chuột chết tiệt người cứ đặc ý đi nha! Gia đây sẽ đoạt Mèo của người!

Bạch Ngọc Đường đưa ngón tay thon dài qua, nhẹ nhàng túm lấy tai con mèo Ba Tư, trừng lại hắn —— Muốn cùng ta đoạt Mèo? Nằm mơ!

Triển Chiêu ôm lấy con Oa Oa Miêu kia, cảm thấy không khí có chút quỷ dị —— Có quan hệ gì tới mình sao? Luôn cảm thấy bị cuốn vào trong một chuyện gì đó không tốt lắm. Đăng bởi: admin

7. Chương 7: [Ngụy Hiểm]

CHƯƠNG 7. [NGUY HIỂM]

Công Tôn không biết nên nói cái gì, hắc y phục ở phía sau lưng Triệu Phổ cũng bị trầy rách, có lẽ là hắn đã lao đến làm đệm thịt cho mình! Sợ phía sau lưng cứng rắn, liền đem phía trước mềm mại mà đỡ mình, để mình dựa vào nữa Công Tôn liền có một chút cảm thấy đau lòng, sau này sẽ không mắng hắn lưu manh nữa.

“Công Tôn, người đã khỏe chưa?”

Trong nhà môn Tùng Giang phủ, Triệu Phổ khiêng Tiểu Tứ Tử đang cầm trái quýt hỏi Công Tôn đang bận rộn ở trong phòng gỗ tác.

Từ Khánh chờ ở cửa, chuẩn bị đón mọi người lên thuyền đến Hãm Không Đảo, bọn Bạch Ngọc Đường hẳn là đang đợi ở trên thuyền rồi.

“Các người đi đi.” Công Tôn còn đang nghiệm thi, hẳn trước sau vẫn luôn cảm thấy nguyên nhân chết của mấy người này có chút khả nghi, liền muốn kiểm tra thêm mấy lần nữa.

“Phụ thân.” Tiểu Tứ Tử rất muốn đi đến Hãm Không Đảo, thấy Công Tôn không muốn đi, liền kêu hắn phụ thân bé từ hôm qua đến hôm nay đều nghiên cứu về nguyên nhân cái chết của mấy thi thể kia, thật bận rộn nha.

Công Tôn bỏ đồ ở trên tay xuống, thấy Tiểu Tứ Tử có dáng vẻ rất muốn đi, liền dỗ dành bé, “Tiểu Tứ Tử, con cùng với bọn Triệu Phổ đi đi, đi chơi cho thật vui vẻ vào, phụ thân không đi được.”

Tiểu Tứ Tử hơi xị mặt, “Phụ thân không đi à?”

“Ta nói này Thư ngọc, người nên kết hợp giữa làm việc và thư giãn a, nghỉ ngơi một chút sau đó lại tra tiếp sao.” Triệu Phổ cũng khuyên Công Tôn.

Công Tôn xua xua tay, “Ta tra ra nguyên nhân cái chết càng nhanh, thì càng chóng có đầu mối, nếu không, nói không chừng hôm nay lại có người chết nữa, người thay ta trông Tiểu Tứ Tử một ngày.”

Triệu Phổ bật cười, “Người rót cuộc cũng chịu yên tâm giao nhi tử cho ta rồi à?”

Công Tôn trừng mắt nhìn hắn một cái, “Ta mới là cha nó!”

“Tiên sinh a, người không đi sao được a?!” Từ Khánh đợi nửa ngày, chính là muốn chờ Công Tôn cùng đi. Đại ca Đại tẩu những năm này thường cảm kích Công Tôn, vẫn muốn tìm một cơ hội để cảm tạ ân cứu mạng của hắn năm đó. Hôm nay, Đại tẩu cũng đã có tin vui, năm đó nếu như không có Công Tôn, Hãm Không Đảo cũng không có được cả nhà đoàn viên, chuyện vui liên tiếp, đó là một đại ân nhân a. Thấy Công Tôn không chịu đi, Từ Khánh gấp đến độ vỗ đầu bứt tai, mấu chốt chính là người ta có lý do đầy đủ, là vì tra án.....

Tử Ảnh nhẹ nhàng kéo ống tay áo Tiểu Tứ Tử, ý tứ giống như là bảo Tiểu Tứ Tử khuyên phụ thân bé một chút.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn, nhìn nhìn mọi người một chút, lại nhìn Công Tôn đang cau mày tâm sự trọng trọng một chút, nhẹ nhàng vỗ vai Triệu Phổ.

Triệu Phổ ngẩng đầu.

Tiểu Tứ Tử nói, “Cửu Cửu, con muốn xuống dưới.”

Triệu Phổ cho là Tiểu Tứ Tử muốn đi làm nũng với Công Tôn, liền đem bé từ bả vai thả xuống dưới đất.

Tiểu Tứ Tử chân vừa mới chạm đất, liền sửa sang lại y phục một chút, chạy đến bên người Công Tôn, “Tiểu Tứ Tử cùng không đi.”

.....

Mọi người sững sốt.

Công Tôn cúi đầu nhìn Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt ngẩng mặt nhìn Công Tôn, “Tiểu Tứ Tử bồi phụ thân.”

“Ách....” Công Tôn đưa tay xoa xoa khuôn mặt tròn xoe của bé, “Con không phải muốn đi Hãm Không Đảo sao, phụ thân một mình ở lại là được.....”

“Ngày mai hoặc lúc khác đến cũng được mà.” Tiểu Tứ Tử xắn tay áo, bộ dáng giống như là muốn phụ giúp cho Công Tôn, “Phụ thân làm xong chính sự chúng ta sẽ cùng đi.”

Công Tôn há miệng, Tiểu Tứ Tử lôi kéo Công Tôn tiến vào ngõ tác phòng, còn không quên xua tay với bọn Triệu Phổ, ý bảo mọi người đi đi.

Công Tôn ngược lại bị làm khó xử, bị bé kéo vào trong phòng, hần ngồi xổm xuống nói với Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử ... hay là phụ thân sẽ cùng con đến Hãm Không Đảo trước đi, ăn cơm xong ta sẽ lại trở về.....”

Tiểu Tứ Tử lắc đầu, “Phụ thân nếu như không tra rõ nguyên nhân cái chết của mấy người đó thì nhất định sẽ không vui vẻ mà ngoạn chơi, phụ thân không vui, Tiểu Tứ Tử cũng không vui vẻ!”

Công Tôn đã cảm thấy lỗ mũi bắt đầu cay cay, tiểu đoàn tử nhà hần chính là tri kỷ đệ nhất thiên hạ a!

Đám ảnh vệ đang bám ngoài cửa nghe lén, người nào người nấy cũng đều cắn khần tay —— Tiểu vương gia nhà bọn hần chính là ngoạn nhất thiên hạ a.

Triệu Phổ cũng khoanh tay một cái —— Được rồi! Giờ thì lớn nhỏ đều không đi rồi, chỉ còn lại một mình lão tử!

Từ Khánh suy nghĩ một chút cũng không tiện làm khó người khác, liền lưu lại một thủ hạ, nói là chờ đến khi Công Tôn làm xong chuyện thì cho người đến Hãm Không Đảo báo tin, hần sẽ phái người đến đón.

Vì vậy, mọi người chỉ đành phải đi trước, lưu lại Công Tôn cũng Tiểu Tứ Tử ở lại trong sân bậu rộn.

Bao Chứng vốn cho là hôm nay tất cả mọi người đều đến Hãm Không Đảo, hần cùng với Bàng thái sư cầm một quyển ghi chép phong thổ Tùng Giang phủ, chuẩn bị ra ngoài tìm một quán trà ngồi một chút, thuận tiện hỏi thăm tin tức liên quan đến Hồ yêu, tiện thể quan sát một chút chung quanh xem có đầu mối gì hay không.

Đi qua hậu viện, Bàng Cát liền nhìn thấy con Tiểu hồ ly kia ngồi trên bàn đá liếm lông, tò mò mò hướng vào bên trong nhìn một cái, vội vàng chạy ra kéo Bao Chứng lại —— Nhìn!

Bao đại nhân nhìn vào bên trong, thấy Công Tôn vẫn còn nhìn về phía những thi thể này suy nghĩ, Tiểu Tứ Tử thì đang ngồi ở ngưỡng cửa, đang giúp hần phối được gì đó đây.

“Ai nha tiên sinh.” Bao Chứng chạy vào phòng, “Chẳng lẽ lại có phát hiện gì mới sao?”

Công Tôn có chút bất đắc dĩ, lắc đầu một cái, “Còn không có.”

“Không phải đã nói là do Vô Phong cưỡng tạo thành sao?” Thái sư cũng đi vào, nhìn thấy một gian đều là thi thể máu thịt mơ hồ, liền đứng ở ngoài cửa không dám vào trong.

Công Tôn rầu rĩ nói, “Ngoài mặt nhìn có vẻ như vậy, nhưng mà hình như lại có chút gì đó không đúng, nói thí dụ như, nếu như là do bị cưỡng lực gây thương tích, như vậy ít nhất trên người cũng phải lưu lại dấu tay! Thế nhưng những thi thể này lại vô cùng sạch sẽ, một chút vấn đề cũng không có.”

Bao Chứng cười, vỗ vỗ Công Tôn, “Không bằng tiên sinh cứ nghỉ ngơi một lát đi, mang theo Tiểu Tứ Tử đến Hãm Không Đảo ăn bữa cơm, hút một chút gió biển thay đổi tâm tình, nói không chừng sẽ có phát hiện mới, cái này gọi là chỉ cần một lần tra là có thể dễ dàng nắm được ngay điểm mấu chốt.”

Công Tôn suy nghĩ một chút, ngược lại cảm thấy cũng đúng! Mặt khác, hần thấy Tiểu Tứ Tử một mình ngồi ở ngoài cửa giúp hần phối lại được liệu cũng có chút đau lòng, ngược lại càng không thể tập trung tinh thần.

“Không biết bọn Tam gia đã cho thuyền đi chưa.” Công Tôn ra cửa rửa tay.

Lúc này, người do Từ Khánh lưu lại liền nói, “Tiên sinh, người lúc này tới, thuyền hần là vẫn còn chưa có rời đi đâu, Tam gia còn muốn vận chuyển hàng nữa, ít nhất phải một canh giờ mới có thể nhổ neo.”

“Tiểu Tứ Tử, nhanh chóng đi rửa tay.” Công Tôn vẫy vẫy Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt bỏ đồ trong tay ra, chạy đi rửa tay, thật vui vẻ mà kéo bàn tay của Công Tôn, cùng nhau chạy đến bến tàu.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử bước nhanh ra khỏi nha môn, gia đình Từ Khánh lưu lại chỉ cho hần đường đi tới bến tàu, nói là cứ đi thẳng về phía tây, tới chỗ đường vòng là có thể thấy được bến tàu rồi. Sau đó, gia

đỉnh còn phải đi vào trong Tùng Giang phủ làm việc khác, Công Tôn một mình ôm Tiểu Tứ Tử đi về phía Tây, vừa mới bước đi được hai bước, Tiểu hồ ly liền nhảy lên, chui vào trong ngực Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử cùng Tiểu hồ ly rất thân, hồ ly kia cả ngày lẫn đêm đều đi theo bé.

Công Tôn liền hỏi, “Tiểu Tứ Tử, con không sợ hồ ly này sao?”

Tiểu Tứ Tử xoa xoa đầu hồ ly lắc lắc, “Nó cũng không có cắn người.”

“Không phải a, phụ thân muốn nói đến chuyện Hồ Ly tinh kia.” Công Tôn nghiêm túc nói, “Chẳng lẽ không cảm thấy con hồ ly này quá thông minh sao?”

“Đúng ác, bắt quá hồ ly vốn thông minh a.” Tiểu Tứ Tử vừa nói lại vừa sờ sờ đầu Tiểu hồ ly, “Chuyện tốt chuyện xấu gì nó cũng báo mộng cho con đó.”

“Nó báo mộng cho con?” Công Tôn buồn cười, vỗ vỗ cái mông bé, “Con bao lâu không có nằm mộng rồi? Nằm mộng cái gì, mau nói cho phụ thân biết!”

Tiểu Tứ Tử bị Công Tôn vừa hỏi, lại nghĩ đó cũng không phải mộng đẹp gì vì vậy đưa tay nhẹ nhàng nắm một chòm tóc của Công Tôn, nhỏ giọng thầm thì một câu, “Mộng đều không đúng với sự thật đâu!”

“Sao?”

“Đều không đúng a!” Tiểu Tứ Tử rất khẳng định mà gật đầu.

Hai người vốn hảo hảo đi trên đường, nhưng dần dần, cũng cảm giác bốn phía có không ít người cứ chỉ chỉ trỏ trỏ bọn họ.

Công Tôn có chút không hiểu, cảm thấy bầu không khí có chỗ không đúng lắm, theo bản năng mà bước nhanh hơn.

Lại đi thêm một hồi, hần liền nghe thấy bên đường có không ít người nhỏ giọng bàn tán, “Đứa bé kia ôm một con hồ ly, thấy không?”

“Đây chắc không phải là hai yêu hồ chứ? Người xem hần cũng mặc một thân bạch y a.”

.....

Cũng không biết ai là người đầu tiên nói ra, những người đi theo bàn tán lại càng ngày càng nhiều, họ cũng dần dần cảm thấy Công Tôn và Tiểu Tứ Tử chính là Hồ yêu.

Công Tôn nhìn mình một chút, lại nhìn Tiểu Tứ Tử một chút, cau mày

Tiểu Tứ Tử liền nhìn Tiểu hồ ly trong ngực một chút, giương mắt nhìn Công Tôn.

Công Tôn cười một tiếng, “Nó có phải là bằng hữu của con không?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái.

“Vậy con phải ôm nó thật chặt, nếu lúc này buông tay, nó không thể không bị những người thấy hồ ly là sợ hãi kia đánh chết.”

Tiểu Tứ Tử theo bản năng mà ôm chặt lấy Tiểu hồ ly.

Công Tôn gật đầu, “Vậy là đúng rồi, con nếu như đã coi là bằng hữu thì dù có nguy hiểm hơn nữa cũng không được buông tay, vào lúc này chỉ có chúng ta mới có thể bảo vệ nó.”

Tiểu Tứ Tử nghiêm túc gật đầu.

Công Tôn cũng nhanh chân bước đi, Tiểu Tứ Tử đột nhiên tiến lên, đến bên tai hần nhỏ giọng nói, “Phụ thân, mấy người phía sau vẫn một mực đi theo chúng ta nga!”

“Là ai?” Công Tôn không có quay đầu lại, nhưng mà lúc này hần cũng cảm thấy hình như có người theo dõi, hơn nữa nhất định phải có người cố ý tung tin ở xung quanh, nói rằng bọn họ chính là hồ yêu.

“Mấy người kia sáng sớm con đã gặp.” Tiểu Tứ Tử nhỏ giọng nói với Công Tôn, “Là cái gì đó, Hỏa cái gì....”

Công Tôn nhướng mày, “Hỏa chương môn?”

Tiểu Tứ Tử gật đầu một cái.

Công Tôn tâm nói không ổn, bây giờ cũng chỉ có hắn cùng Tiểu Tứ Tử, bên người ngay cả một ảnh vệ đều không có, vạn nhất người của Hỏa chương môn gây phiền toái, vậy thì hỏng bét. Mặt khác, Công Tôn cũng cảm thấy không thoải mái, Hỏa chương môn này đơn giản chỉ là lũ tiểu nhân hèn hạ, công tư cũng chẳng biết phân biệt, còn tự xưng cái gì mà danh môn chính phái.

Nghĩ đến đây, Công Tôn liền nhẹ nhàng móc ra một cái túi bên hông Tiểu Tứ Tử, bên trong có cất một chút bột thuốc dùng khi nguy cấp. Hắn mặc dù không biết võ công, nhưng dù sao cũng đã mang theo Tiểu Tứ Tử vào nam ra bắc, có tình huống nào mà không trải qua!

.....

“Vương gia, người sao lại đi chậm như vậy a?” Âu Dương ôm cánh tay, nhìn Triệu Phổ có dáng vẻ không yên lòng, cứ đi ba bước lại quay đầu lại một lần nói.

“Bến tàu đang ở phía trước đó, người vừa đi vừa đạp kiến a?” Âu Dương bĩu môi.

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh thấy Triệu Phổ có vẻ buồn buồn, liền cười hì hì tiến tới, “Vương gia, muốn nhi tử a?”

Triệu Phổ bĩu môi — Nói thì hay lắm, cái gì mà cùng đi Hãm Không Đảo ăn hải sản, Thư ngọc kia thật là không có tình thú.

“Công Tôn cũng thật là làm mất hứng” Âu Dương bất mãn.

“Đi.” Triệu Phổ đáp Âu Dương một cước, “Hắn ở lại là để làm chính sự! Người cho rằng ai cũng như người, cả ngày lẫn đêm chỉ lo chơi.”

Âu Dương nhếch cười, ôm cánh tay liếc mắt nhìn nhìn Triệu Phổ —— Uy! Vì một cái thư sinh mà đạp huynh đệ a!

Triệu Phổ vừa nói ra miệng, cũng cảm thấy buồn bực Minh lại đang nói tốt cho Thư ngọc kia sao? Không phải từ trước đến nay mình đều ghét nhất thư sinh sao.

Nghĩ đến Công Tôn, Triệu Phổ lại cau mày —— Thư ngọc kia lại lúc nào cũng chỉ nghĩ tới nghiệm thi, không để ý gì đến chuyện ăn uống, vốn hắn cũng đã gây như que củi rồi. Triệu Phổ tự nói với mình, Công Tôn để cho mình đói bụng thì thôi, chớ có cũng để cho Tiểu Tứ Tử đói bụng, hắn đây là không phải đau lòng cho Thư ngọc gây đến da bọc xương lại còn không thích ăn cơm kia, hắn là đang đau lòng cho Tiểu Tứ Tử, Tiểu Tứ Tử thể nhưng lại là nghĩa tử của hắn a!

Nghĩ xong, Triệu Phổ khoát tay chặn lại, “Các người đi đi, ta cũng không đi.” Nói xong, xoay người chạy quay lại.

“Ai?” Tử Ảnh cùng Giả Ảnh cũng đi theo.

Âu Dương kéo lại cổ áo hai người, xua xua tay nói, “Ai, hai người đừng có đi cản trở, có bọn Hôi Ảnh đi theo rồi, không cần phải sợ hắn biến mất nữa.”

Tử Ảnh cùng Giả Ảnh liền bị Âu Dương lôi về phía bến tàu.

.....

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử, cũng cảm giác thấy người sau lưng càng lúc càng đông.

Tiểu Tứ Tử có chút nặng, Công Tôn lại cả đêm hôm qua mãi suy nghĩ chuyện nguyên nhân cái chết của mấy thi thể kia, ngủ không được nhiều lắm, lúc này chân cũng cảm giác đang nhũn ra.

Tiểu Tứ Tử cảm giác được cha bé hơi thở vi loạn, mạch đập cũng mau, xem ra là sắp mệt lả rồi.

“Phụ thân, người đi chậm một chút nha.” Tiểu Tứ Tử lau mồ hôi cho Công Tôn, lúc này mấy đệ tử của Hỏa chương môn phía sau đã nhanh bước qua, đến chặn phía trước hai người.

Công Tôn ôm Tiểu Tứ Tử đứng lại.

Tiểu Tứ Tử ôm cổ Công Tôn nhìn bên ngoài bốn phía, chỉ thấy bọn họ bị người của Hỏa chương môn bao vây.

Công Tôn nắm chặt bọc đựng phần trong tay, quan sát tình hình.

Mặc dù thần sắc của người giang hồ thường hung thần ác sát, điều này có thể hiểu được, hơn nữa đích xác là lúc trước bọn họ còn có chút hiềm khích Nhưng mà, Công Tôn cảm thấy được mấy đồ đệ này của Hỏa chương môn hình như có vấn đề.

Tiểu Tứ Tử cảm thấy ánh mắt của mấy người này hung hăng đáng sợ, đã vô thức ôm chặt Tiểu hồ ly ghé vào vai Công Tôn. Tiểu hồ ly kia một đôi mắt đen sâu, nhìn chăm chăm đệ tử Hỏa chương môn bốn phía, ngược lại cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Người Hồ yêu kia, lúc này xem người chạy đằng nào!” Kẻ dẫn đầu đám đệ tử Hỏa chương môn chỉ vào Công Tôn, “Hôm nay nhất định phải thiêu chết người!”

Công Tôn hơi sững sờ, còn tưởng rằng mình nghe lầm nữa chứ.

Tiểu Tứ Tử vừa nghe đến hai chữ “Thiêu chết”, lập tức nghĩ đến giấc mộng kia, liền ‘oa’ một tiếng khóc lớn, bộ dáng ôm chặt lấy cha bé giống như sợ người ta cướp mất cha đi mất, “Không được thiêu chết phụ thân!”

Tiểu hồ ly trong ngực hơi híp lại đôi mắt, nhìn chăm chăm tên đệ tử Hỏa chương môn vừa mới nói.

Công Tôn vừa tức giận lại vừa buồn cười, vừa vỗ lại vừa dỗ dành Tiểu Tứ Tử, vừa trừng mắt nhìn bốn phía, “Các người còn có vương pháp hay không? Giữa ban ngày ban mặt chỉ vào người khác vu là Hồ yêu, lại còn muốn thiêu chết ta? Hoang đường!”

“Thiêu chết hán! Thiêu chết hán!”

Nhưng mà đám đệ tử của Hỏa chương môn kia có cái gì đó tựa hồ không đúng lắm, con mắt mỗi người cũng đều biến thành màu đỏ.

Công Tôn thấy bọn họ đưa tay sờ lên đao bên hông, biết có chuyện không hay, đám người Hỏa chương môn này nếu như không phải là bị điên rồi thì cũng là bị hạ độc, tóm lại đều là muốn tính mạng của mình và Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn biết chờ đến khi bọn chúng rút đao ra có muốn chạy cũng đã muộn, vì vậy cũng không thèm quan tâm nhiều chuyện nữa, liền nhảy mất với Tiểu Tứ Tử một cái.

Tiểu Tứ Tử lập tức che miệng mũi mình và Công Tôn, cúi đầu nhìn Tiểu hồ ly trong ngực, Tiểu hồ ly cũng đã đem đầu mình rúc vào trong ngực áo bé, động tác cũng thật mau. Công Tôn lúc này vung ống tay, xoay người chạy qua Động tác thật sự quá là thuần thục.

Chỉ thấy một trận khói mù màu vàng hướng về phía mấy đệ tử Hỏa chương môn kia bay đến.

Được phần này dị phần bám người. Chỉ thấy mấy đệ tử Hỏa chương môn sau khi dính phải, hai mắt đau nhói, sau đó cả đầu cũng bắt đầu đau ông ông

Công Tôn tận dụng thời cơ, đạp ra một đám người cản đường, ôm lấy Tiểu Tứ Tử cướp đường mà chạy.

Lúc này, mấy môn đệ Hỏa chương môn đứng ngơ ngác tại chỗ, bọn họ cũng cảm thấy đầu từng trận tê rần, đồng thời cũng thấy được Công Tôn đang chạy trốn như điên.

Trong đó có mấy đệ tử ôm đầu, cảm thấy hết sức nghi hoặc, tại sao bọn họ lại ở chỗ này? Lại nhớ lại những hành động vừa mới xảy ra vừa rồi, lại càng thêm không hiểu, tại sao lại muốn thiêu chết thư sinh kia?

Nhưng mà có mấy người đứng ở phía sau không có trực tiếp bị độc phần vấy trúng, liền rút đao, đuổi theo Công Tôn.

Công Tôn thấy phía sau lại có người đuổi tới, cũng không kịp nhớ đến mệt mỏi cùng đôi chân đang hư huyễn, ôm lấy Tiểu Tứ Tử liều mạng chạy về phía bên tàu, mấy môn hạ của Hỏa chương môn kia còn hung ác, vừa đuổi vừa kêu, “Cẩn bọn họ lại, bọn họ chính là Hồ yêu hại người!”

Có không ít người đi đường cũng dừng chân quan sát, cũng thấy được Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu hồ ly, cũng có chút nghi ngờ, vì vậy cũng chẳng có ai đến giúp bọn họ một tay.

Tiểu Tứ Tử theo bản năng ôm chặt lấy Tiểu hồ ly, để tránh cho nó bị văng ra ngoài, Công Tôn hài lòng, lúc này nếu như bọn họ bỏ hồ ly kia đi mà kêu cứu mạng, nhất định sẽ có không ít dân chúng trên đường sẽ tới giúp một tay. Nhưng mà Tiểu Tứ Tử xem ra cũng không muốn làm chuyện đó! Đây mới chính là điều đáng nói, vào thời khắc mấu chốt nếu như bội tình bạc nghĩa, vậy thì đời này hài tử này cũng không có được tiền đồ gì, lại càng không thể có được chân bằng hữu!

Công Tôn mặc dù không có công phu, nhưng cũng không phải là người dễ dàng để cho người khi dễ, hẳn thấy mấy người phía sau vẫn có dáng vẻ như muốn đuổi tận giết tuyệt, liền từ bên hông lấy ra một viên thuốc, tâm nói, hôm nay diệt các ngươi! Ai bảo các ngươi khi dễ người yếu đuối.

Bất quá, Công Tôn mặc dù nghĩ cũng rất tốt nhưng mà tay chân lại không có nghe lệnh, đại khái là vì mệt mỏi! Không cẩn thận, chân lão đảo một cái ngã về phía trước. Công Tôn biết lần này hỏng bét, cầm viên được theo bản năng kéo Tiểu Tứ Tử một cái, xoay người. Trong đầu nghĩ, cùng lắm thì mình liền đỡ bé nằm giữa ra, cũng không được làm nhi tử bị té, thuận tiện ném cái viên thuốc kia ra ngoài!

Nói ra cũng thật kỳ quái, Công Tôn cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần để cho lưng mình chạm đất, thế nhưng căn bản cái gì mà té lộn nhào cũng không có xảy ra.

Hắn đã cảm thấy được mình ngã lên cái gì mềm mềm, một chút cũng không thấy đau.

Tiểu Tứ Tử ôm Tiểu hồ ly nằm trước ngực Công Tôn, nhìn thấy bóng đen quen thuộc sau lưng Công Tôn, nước mắt đã tràn ra hốc mắt cũng đã quay trở lại, nở nụ cười.

Công Tôn cũng muốn nhìn xem một cái, lại cảm thấy có hai cánh tay đỡ mình, đem mình đỡ thẳng dậy, cẩn thận nhẹ nhàng nhưng cũng rất vững vàng.

Công Tôn quay đầu nhìn lại.

Một thanh âm truyền đến, “Có bị ngã không?”

Công Tôn nháy mắt mấy cái —— Trước mắt còn không phải là Triệu Phổ sao!

Triệu Phổ cúi đầu kiểm tra Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử, vòng qua hai vòng thấy da thịt cũng không trầy xước một chút, liền yên tâm.

Công Tôn không biết nên nói cái gì, hắc y phục ở phía sau lưng Triệu Phổ cũng bị trầy, có lẽ là hắn đã lao đến làm đệm thịt cho mình! Sợ phía sau lưng cứng rắn, liền đem phía trước mềm mại cho đỡ mình, để mình dựa vào nữa Công Tôn liền có một chút cảm thấy đau lòng, sau này sẽ không mắng hắn lưu manh nữa.

“Sợ đến choáng váng sao?” Triệu Phổ thấy Công Tôn vốn miệng lưỡi bén nhọn nay đột nhiên không có phản ứng, lại có chút bận tâm.

“Thiết.” Công Tôn đem viên được đen thui lui trong tay nhét lại vào trong túi, “Coi như bọn chúng may mắn!”

Triệu Phổ khéo miệng rút rút —— Quả nhiên không phải là đèn cạn dầu.

“Nhi tử có bị dọa hay không a?” Triệu Phổ cười hì hì đưa tay ra bóp quai hàm Tiểu Tứ Tử.

Công Tôn nhìn Tiểu Tứ Tử vẫn còn ngơ ngác, vội vàng lắc lắc hai cái, đừng có bị dọa cho ngốc a.

Tiểu Tứ Tử lúc này cũng đã hoàn hồn lại, mở to hai mắt nhìn Triệu Phổ, “Cửu Cửu!”

Triệu Phổ cười nhìn hồ ly trong ngực bé, nghe từ trong miệng đám người đuổi theo kia kêu cái gì mà Hồ yêu, liền hỏi bé, “Sao không bỏ nó đi, không phải chỉ là một con súc sinh thôi sao?”

Tiểu Tứ Tử vội lắc đầu, “Như vậy sao được! Kiêu Kiêu cũng là súc sinh, Cửu Cửu có muốn bỏ nó lại hay không?”

Triệu Phổ cười một tiếng, “Ngựa sao có thể cùng Hồ ly sao sánh, hơn nữa lại không quen không biết.”

“Mới không phải.” Tiểu Tứ Tử bĩu môi, “Phụ thân nói, càng lúc hoạn nạn càng không được bội tín bội nghĩa, nếu không sẽ không có được bằng hữu.”

Triệu Phổ toét miệng cười, đưa tay sờ đầu Tiểu Tứ Tử, cũng nghiêng đầu về phía Công Tôn nói, “Dạy thật tốt a, điểm này rất hợp ý ta.”

Công Tôn mặt không tự chủ đỏ lên một chút, nói một câu, “Nói nhảm, ta dạy dỗ đương nhiên là tốt.”

Lúc này, đám người của Hỏa chương môn cũng chạy đến, giơ đao lên kêu, “Thieu chết Hồ yêu kia! Thieu chết.....”

Mí mắt Triệu Phổ cũng híp lại, kéo Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử đến phía sau mình.

Mắt thấy một người của Hỏa chương môn vọt đến trước mặt mình, hắn cũng không tránh đi đao của hắn, mà đưa tay bắt lấy lưỡi đao, “rắc” một tiếng lưỡi đao bị Triệu Phổ bẻ nát bấy. Sau đó hắn một tay liền bắt được cổ áo một đệ tử của Hỏa chương môn, kéo đến trước mắt, “Các ngươi ăn gan hùm mật gấu rồi sao?”

“Cảm giác có gì không đúng lắm.” Công Tôn ở phía sau chọc chọc hắn “Người xem cặp mắt hắn cũng vô thần.”

Triệu Phổ đem người ném trên mặt đất, người nọ ngã mạnh đến răng cũng rụng hết ra.

Ánh mắt lạnh lùng của Triệu Phổ liếc một vòng những dân chúng bàng quan không đến giúp đỡ xung quanh, mọi người cả kinh lui về sau mấy bước —— Vị này thật đáng sợ.

Thu hồi tầm mắt, Triệu Phổ hướng về phía sau lưng ngoắc ngoắc.

Hồi Ảnh đem Tân Đình Hầu đến cho hắn.

Công Tôn cả kinh, tâm nói, không phải đâu, giữa đường lớn lại dùng Tân Đình Hầu?

“Người muốn làm gì?” Công Tôn vội vàng hỏi.

“Làm gì?” Triệu Phổ cảm thấy Công Tôn đã biết rồi lại còn cố tình hỏi, thieu mi một cái, “Diệt cái môn phái Thieu hỏa côn này a!” Đăng bởi: admin

8. Chương 8: [Hỏa Phụng Chiến Ách Lang]

CHƯƠNG 8. [HỎA PHỤNG CHIẾN ÁCH LANG]

Mấy ảnh vệ bên người hai mặt nhìn nhau —— Công Tôn quá trâu a! Trước kia mỗi lần Triệu Phổ phát giận muốn làm thịt người, bốn vị phó tướng trong quân, hai người ôm chân, hai người ôm tay mới có thể miễn cưỡng đem người kéo về. Trên đời này người có thể một câu đã khiến cho Triệu Phổ nghe lời chỉ có mẫu thân hắn, lúc này lại thêm một Thư sinh nữa.

Nhận đao, Triệu Phổ một cước đạp bay hai tên môn đồ Hỏa chương môn đang giơ đao xông đến, hắn cũng bắt đầu tức giận, một cước này cũng không thèm triệt tiêu nội lực khiến hai tên môn đồ đó thẳng một đường bay ra ngoài mười trượng, lăn mấy vòng trên mặt đất, cho đến khi đụng phải bậc thang trước của mấy tiểu *** ven đường mới dừng lại, phun ra một búng máu rồi không thể bò dậy được nữa.

Lúc này, mấy người của Hỏa chương môn cũng đã đuổi tới.

Mấy người này chính là mấy người bị trúng độc phần của Công Tôn ban nãy, lúc này mặc dù cả người ngứa ngáy, mặt cũng sưng đỏ nhưng mà thần trí cũng đã thanh tỉnh lại, biết được có lẽ mình đã bị trúng chiêu gì đó.

Thấy Triệu Phổ đứng cản giữa đường, mấy người này lúc trước cũng đã nhìn thấy hắn đứng xem náo nhiệt trước cửa nhà môn Tùng Giang phủ, bắt quả lại không có biết rõ đây là nhân vật gì, chỉ đoán là người của Phủ Khai Phong.

Thật ra thì cũng không trách được bọn họ, Triệu Phổ bình thường đều là đem cái vật hắc y của mình cẩu thả mà vén lên, giắt ở bên hông, ai cũng sẽ không đem hình ảnh hắn mà liên tưởng đến một vị vương gia cao cao tại thượng. Chẳng qua là mấy người đó thấy Triệu Phổ đem đến một thanh Trảm mã đao vô cùng to lớn, liền có chút do dự —— Vừa nhìn đã biết là cao thủ.

“Hiểu lầm! Chỉ là một hồi hiểu lầm mà thôi!” Mấy môn đệ Hỏa chương môn vội vàng kéo qua mấy huynh đệ còn chưa có thanh tỉnh kia, vội vàng giải thích với Triệu Phổ.

Công Tôn lúc này cũng đã dần nguôi giận, ý thức được trong đó có thể thật sự có gì đó cần xem xét lại, đừng để một hồi Triệu Phổ thực sự làm thịt đám Hỏa chương môn này, ngược lại sẽ trúng gian kế của kẻ khác.

“Hiểu lầm?” Triệu Phổ cười khan một tiếng, gạt đầu một cái, “Cũng được a, vậy lát nữa đợi ta làm thịt các người xong rồi cùng sẽ coi như là hiểu lầm một hồi, sang năm ta sẽ đốt cho các người nhiều tiền vàng một chút là được.”

Mấy môn đồ Hỏa chương môn cũng cảm thấy lúng túng, bọn họ vốn đã có tư oán với Công Tôn, lúc này Lâm Dạ Hỏa đã không ra mặt cho bọn họ, bọn họ đã phải cố nuốt cơn giận, lúc này cũng không thêm quần cái tên cao thủ chặn đường này là ai nữa, chỉ nghiến răng nói, “Nếu tiên sinh đã không sao, đây cũng chỉ là một chút hiểu lầm, vậy thì cáo từ.” Nói xong, xoay người muốn đi.

Triệu Phổ vui vẻ, “Đi sao? Ai cho các người đi?”

Mấy người quay đầu lại.

Triệu Phổ cười lạnh một tiếng, “Hỏa chương môn các người hôm nay chỉ cần đổi tên là Cú chương môn là có thể đi.” (*)

[(*) Chữ cú có 3 âm đọc Hán Việt là: Câu, Cú, Hú nhưng đều mang nghĩa là “nhiều, đầy đủ” hoặc là “với tay”. Còn chữ 撻 – Chương vừa có nghĩa là đánh ra bằng tay vừa có nghĩa là lòng bàn tay. Ở đây ta chọn âm Hán Việt là Cú để cho nó thuận tai một chút. Còn về nghĩa thì mọi người tự suy luận a.]

Công Tôn đỡ trán —— lại miệng khiếm nữa rồi. (Ý bảo Lão ăn nói linh tinh.)

Lần này những môn hạ Hỏa chương môn kia đã không chịu được nữa, quay đầu lại chỉ Triệu Phổ một cái, “Người nói cái gì?”

“Nói tiếng người, còn có thể nói cái gì nữa.” Triệu Phổ dựa vào Tân Đình Hầu móc cái lỗ tai, đưa ngón tay ra ngoắc ngoắc mấy người bọn họ, “Tới tới tới, chớ có dong dài, mau đến cho gia gia đây luyện đao một chút.”

Mấy người của Hỏa chương môn sắc mặt cũng biến đổi, liền rút đao xông tới.

Khóe miệng Triệu Phổ nhếch lên một cái, một tay cầm lấy chuôi đao muốn tiến lên.

“Chờ chút!” Công Tôn ôm lấy cánh tay hắn.

“Oa, Thư ngọc người sao lại cản chân người ta hả?” Triệu Phổ quay lại nhìn hắn, tâm nói thật may là đám người kia không có tới trước mắt giờ đao mà chém a.

Công Tôn ôm lấy cánh tay cầm Tân Đình Hầu nói, “Vậy người cứ đi đánh bọn chúng một trận thật đã là được, đừng có động đao!”

Triệu Phổ khóe miệng cũng rút rút, ý kia —— Người ta đã lâu không có đánh nhau rồi.

Công Tôn ôm lấy đao của hắn không chịu thả, lắc đầu, ý là —— Không cho phép đi.

Tức giận của Triệu Phổ cũng tiêu hết, đối với Thư sinh này, hắn không cách nào chống lại, từ trước đến giờ hắn gặp phải nếu không phải là mấy thuộc hạ nói gì nghe nấy thì cũng là mấy tên tướng giặc chuyên dùng

để luyện đao Thư sinh này thì được rồi, mềm cứng gì cũng không ăn thua, hấn nói cái gì chính là cái đó, mình đối với hấn một chút biện pháp cũng đều không có a.

Lúc này, hai ảnh vệ rơi xuống một bên, “Vương gia, ngài không cần động thủ, chúng ta giúp người dạy dỗ bọn chúng, muốn đánh chết hay đánh sống?”

“Sách.....” Triệu Phổ muốn đánh người lại không có chỗ ra tay, lửa giận cũng bốc cao ba trượng, làm thế nào cũng vướng chân vướng tay a, hấn lại thật lâu rồi không có đánh nhau.

Hôi Ảnh còn khuyên hấn, “Người cùng cái thùng cơm đánh thì có gì hay giết người cũng không cần đến dao mổ trâu.”

Công Tôn thấy Triệu Phổ lại bắt đầu nóng lên, nín hấn không thả, “Người điên rồi, khi người đem Tân Đình Hầu ra dân chúng cũng còn đang xem đây, người lại còn muốn giết người giữa đường phố nữa, còn khác gì Tu La a? Ai còn thêm coi người là đại anh hùng nữa!”

Chân mày Triệu Phổ cũng nhảy một cái — Thư ngọc này quả nhiên là có tài ăn nói, cái gì cũng có thể nói lại a!

Nhìn lại, Công Tôn đang phồng má, một mặt lo lắng lại mang một chút ý tứ uy hiếp, ôm lấy cánh tay hấn nhất định không thả Triệu Phổ không khỏi có ý muốn nghe lời, Thư ngọc này còn rất đáng yêu sao.

Mấy ảnh vệ bên người hai mặt nhìn nhau — Công Tôn quá trâu a! Trước kia mỗi lần Triệu Phổ phát giận muốn làm thịt người, bốn vị phó tướng trong quân, hai người ôm chân, hai người ôm tay mới có thể miễn cưỡng đem người kéo về. Trên đời này người có thể một câu đã khiến cho Triệu Phổ nghe lời chỉ có mẫu thân hấn, lúc này lại thêm một Thư sinh nữa.

“Ai muốn động đến người của Hỏa Phụng đường? Ân?”

Chỉ thấy một thân ảnh hồng y phiêu phiêu rơi xuống trước mặt đám người của Hỏa chương môn.

“Đường chủ.”

Đám người của Hỏa chương môn vừa nhìn thấy người đến là Lâm Dạ Hỏa, mới thở phào một cái, vội vàng hành lễ với hấn.

Lại nói tới, Lâm Dạ Hỏa mới vừa rồi ở trên thuyền của Bạch Ngọc Đường mà hùng hồn tuyên bố kế hoạch “đoạt miêu”, sau đó liền bị hai cô nương Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi đuổi khỏi thuyền, nha đầu mũm mĩm Thần Tinh Nhi kia ngay cả quả khô trong tay hấn cũng đoạt luôn, nói là không cho hấn ăn.

Thấy không còn chỗ nào chơi được nữa, Lâm Dạ Hỏa vốn định trở về khách *** đi, tìm mấy vị trưởng lão mà thương lượng đại kế “đoạt miêu” một chút.

Nhưng mà hấn mới vừa đi tới đầu đường liền nhìn thấy phía trước rất loạn, lại có thật nhiều người tụ tập, hấn hỏi một đại thúc xem nào nhiệt, “Trước mặt đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Nga, hình như là người của Hỏa chương môn đuổi Hồ yêu, đắc tội người của phủ Khai Phong, người kia cũng không biết là ai, có một cây đao thật lớn, muốn giết hết người của Hỏa chương môn, có mấy người đã bị đánh rồi.” Người vây xem chỉ chỉ trỏ trỏ.

Chân mày Lâm Dạ Hỏa liền nhíu lại —— Người của Khai Phong phủ còn cầm một cây đao lớn sao?

Lâm Dạ Hỏa nhảy lên trên đám người, nhìn vào trong xem có chuyện gì xảy ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy có hai người của Hỏa chương môn hôn mê nằm trên mặt đất, máu phun đầy đất.

Lâm Dạ Hỏa cũng nhường mày một cái, sau khi nhảy xuống, ngẩng đầu lên nhìn Triệu Phổ.

Lâm Dạ Hỏa sau khi nhìn lướt qua Triệu Phổ, mặc dù không ai giới thiệu, nhưng mà thanh Trảm mã yêu đao to lớn này, khắp Tây Vực không ai là không biết. Hai con mắt lại là hai nhan sắc bất đồng, khí phách này.....

Lâm Dạ Hỏa cười, “Nga Thì ra là Triệu Phổ a.”

Hắn vừa nói xong, chân mày mấy ảnh vệ cũng nhíu lại —— Đầu năm nay, người vừa thấy mặt hắn đã gọi thẳng tên đúng là cũng không nhiều.

Còn không đợi mấy ảnh vệ mở miệng, Công Tôn đã nhảy dựng lên, chỉ Lâm Dạ Hỏa một cái, “Người thôi lắm!”

Triệu Phổ cùng Lâm Dạ Hỏa khước miệng đều rút rút.

Triệu Phổ nhìn Công Tôn, ý kia —— Hắn là gọi tên ta, vậy ý của ngài đây là Triệu Phổ giống như “rắm” thối a?

Công Tôn trừng hắn —— Đừng có chen vào.

Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt nhìn Công Tôn —— Phụ thân đang nói chuyện thô tục đó.

Lâm Dạ Hỏa quan sát Công Tôn một lượt, tâm nói thư sinh này lớn lên thật văn tú như vậy, sao lại vừa mở miệng đã văng tục chứ.

“Ai vậy?” Công Tôn mắng người xong, liền hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ không nói gì nhìn hắn —— Không quen biết mà lại mắng người ta.

“Nhìn thật không thuận mắt.” Công Tôn thuận miệng nói một câu, Lâm Dạ Hỏa ở đối diện cả miệng cũng rút lại —— Nói hắn không thuận mắt?!

“Đây chính là Hỏa Phụng đường đường chủ, Lâm Dạ Hỏa.” Hôi Ảnh nói với Công Tôn, còn không quên chêm thêm một câu, “Hỏa chương môn kia chính là môn hạ của Hỏa Phụng đường.”

“Nga…….” Công Tôn gật đầu.

Lâm Dạ Hỏa cười khan một tiếng, “Cửu vương gia thật là quá khí phách, quả nhiên nghe danh không bằng gặp mặt.”

Triệu Phổ nghe cũng cảm thấy thật chói tai, bất quá hắn vẫn còn chưa kịp mở miệng phản kích, Công Tôn đã nhanh hơn cả hắn, “Đường chủ Hỏa Phụng đường bất quá cũng chỉ như vậy mà thôi, ngoại hình đã không đẹp, vóc dáng lại còn lùn.”

“A…….” Mọi người đều nghe thấy đám người của Hỏa chương môn sau lưng Lâm Dạ Hỏa đều hít một ngụm khí lạnh.

Mà lại nhìn Lâm Dạ Hỏa, hắn há to miệng lui về phía sau mấy bước, kinh hãi mà nhìn Công Tôn —— Ngoại hình không đẹp! Vóc dáng còn lùn!

Công Tôn cũng không thêm để ý đến vẻ mặt xám như tro của Lâm Dạ Hỏa, nói tiếp, “Người của Hỏa chương môn đuổi giết cha con ta ngoài phố, còn nói muốn thiêu chết ta, nhà ngươi muốn chịu trách nhiệm thế nào đây? Đừng có tự cho mình là chính phái nữa, mau chóng đổi thành tà giáo đi!”

Lâm Dạ Hỏa sau khi nghe xong, quay đầu lại nhìn đám người của Hỏa chương môn, ý kia —— Các người không phải chứ? Người ta không phải chỉ động một chút thì thể huynh đệ các người thôi sao, vì sao lại muốn thiêu chết hắn? Các người thật sự là người của Hỏa chương môn sao? Hắn là mã tặc cải trang đi!

Đám người của Hỏa chương môn cũng biết Lâm Dạ Hỏa không cho phép thủ hạ tác quái làm càn, mấy người liền trao đổi ánh mắt một chút, quyết định người không vì mình trời tru đất diệt. Nghe thấy hai bọn họ nói chuyện, người đối diện kia hắn là Cửu vương gia Triệu Phổ, vạn nhất nếu thật có giao đấu, đó cũng không phải là tội nhỏ, vì vậy phương pháp tốt nhất chính là cái gì cũng chối hết! Cái gì cũng không nhận đã làm!

Vì vậy, một người tương đối cơ linh nói với Lâm Dạ Hỏa, “Chúng ta không phải đuổi theo Thư sinh kia mà chỉ là muốn xem một chút con hồ ly kia! Hồ ly đó nghe nói là xuất hiện ở bên cạnh thi thể Tiên Quế vào đêm hắn bị giết, nhưng mà Thư sinh kia lại dùng độc phần mà ám toán chúng ta.” Vừa nói, lại vừa ý bảo Lâm Dạ Hỏa nhìn xem toàn thân bọn họ đầy ban đỏ, nói tiếp “Cửu vương gia vừa tới, đã chẳng phân biệt được trái phải đã đánh chúng ta, còn nói muốn thiêu diệt cả Hỏa Phụng đường.”

Lời này, mấy tên môn hộ của Hỏa chương môn là lời nói càn trái với lương tâm, Triệu Phổ cũng chưa có nói là tiêu diệt Hỏa Phụng đường.

Chân mày Lâm Dạ Hỏa giật giật quay đầu lại.

Lúc người của Hỏa chương môn tổ cáo với Lâm Dạ Hỏa, thanh âm cũng không thấp, Công Tôn nghe được rõ ràng, tâm nói — Giỏi cho cái Hỏa chương môn các người a, các người đúng là thiên hạ vô địch mặt dày không biết xấu hổ!

Lâm Dạ Hỏa thấy được Tiểu hồ ly trong ngực Tiểu Tứ Tử, sờ cằm.

Bất quá, vẫn như cũ, hắn còn chưa kịp nói chuyện, đã liền nghe thấy Tiểu Tứ Tử lôi kéo y phục Triệu Phổ, nói “Cửu Cửu, bọn họ gạt người! Bọn họ vừa nãy còn nói phụ thân là Hồ yêu, còn muốn thiêu chết phụ thân nữa.”

Công Tôn cười khan một tiếng, sờ đầu Tiểu Tứ Tử, “Tiểu Tứ Tử, con không nghe người ta nói sao, cái này gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn a!”

Mí mắt Lâm Dạ Hỏa lại bắt đầu nhảy.

Tiểu Tứ Tử phồng má, vẻ mặt chán ghét mà nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, “Bạch Ngọc Đường so với người đẹp trai hơn rất nhiều! Ai cũng đẹp trai hơn người!”

“A.....” Lâm Dạ Hỏa cũng hít một ngụm khí lạnh —— Ngực bị trúng tên a, đau nhói!

Nhìn lại đám người Hỏa chương môn, ngay cả tóc cũng dựng đứng, người nào người nấy đều nuốt một ngụm nước bọt —— Xong rồi! Lâm Dạ Hỏa có một kiêng kỵ, kỵ nhất người ta nói hắn không đẹp bằng Bạch Ngọc Đường, lại không chịu nổi nhất chính là người ta nói hắn khó coi, ai nói hắn khó coi người đó chắc chắn phải chết.

Quả nhiên, chỉ thấy nửa mặt Lâm Dạ Hỏa cũng cúi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch mà quay đầu lại, câu câu ngón tay với mấy người của Hỏa chương môn.

Người của Hỏa chương môn nơm nớp lo sợ tiến lên phía trước.

Lâm Dạ Hỏa ôm cánh tay hỏi, “Đoàn tử kia nói chành là sự thật sao?”

Hỏa chương môn mọi người hai mặt nhìn nhau, lắc đầu —— Đánh chết cũng không được thừa nhận.

“Nga.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu một cái, “Như vậy a”

Chữ “a” còn chưa nói xong đã thấy hắn phi thân lên, đè lại một người của Hỏa chương môn đánh, đem cả đám người quật ngã xuống đất, sau đó nhấc chân đập đập đập, vừa đập còn vừa mắng chửi, “Mụ nội người, còn dám gạt người? Coi lão tử là tiểu hài nhi ba tuổi a! Hại lão tử bị một đoàn tử nói là xấu xí, giết chết đám người không khí phách, không tiền đồ các người!”

Lâm Dạ Hỏa có lẽ cũng thực sự nổi giận, đem đám người của Hỏa chương môn đánh cho sưng phù bầm dập.

Đám người Triệu Phổ cũng ngu người mà nhìn, nói chỉ đến người đi đường, càng nhìn càng kinh hãi —— Ai nha, công tử hồng y này trông tiểu lãng như vậy, sao lại như bọn lưu manh mà đánh người a, thật dữ dằn lại thô tục nữa.

Chỉ trong một lát, đám người của Hỏa chương môn tất cả đã nằm trên đất không dậy nổi, đầu mỗi người đều mập thêm một vòng.

Lâm Dạ Hỏa đánh người xong liền phát tay áo.

Lúc này, người của Hỏa Phụng đường cũng đã tới.

Lão đầu tóc bạc ban nãy đến bên cạnh hắn, “Đường chủ?”

“Kéo về đi!” Lâm Dạ Hỏa nói xong liền đưa tay, hình như là muốn đòi vật gì đó.

Lúc này, một môn đồ của Hỏa Phụng đường liền đưa tới cho hắn một thứ.

Đó là một cây côn dài chừng năm thước. Thân côn đỏ rực như lửa, chẳng khác gì một cây hồng sắc thiết bóng, trên thân còn được khắc hoa văn, lại là một con Phượng hoàng lửa.

“Biết đây là cái gì chứ?” Lâm Dạ Hỏa quay đầu lại, dùng cây gậy chỉ Triệu Phổ một cái.

Triệu Phổ khoe miệng cũng nhếch lên, đem Tân Đình Hầu rút ra cắm xuống nền đất trước mặt, mở miệng nói, “Thieu hỏa còn chứ gì.” (Thieu hỏa còn là củi đốt lò đó).

Công Tôn dở khóc dở cười.

Lâm Dạ Hỏa cười lạnh một tiếng, “Bạch Ngọc Đường không chịu đánh thì liền đánh người đi, cũng coi như khỏi thất lễ, cho ta kiến thức bản lĩnh của Hôi mắt Tu La một chút” Nói xong, tung người nhảy lên một cái.

Triệu Phổ cũng háng hái lên, cái này so với đám kia thú vị hơn nhiều, thật lâu rồi không có đánh nhau cũng đang ngứa tay đây.

Chẳng qua là chưa đợi Triệu Phổ bay lên tiếp chiêu của hắn, đột nhiên ở đâu lại có một bóng đen chui ra, chắn trước mặt hắn, đập một cước về phía Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa vừa đỡ một cước hắn đá tới, xoay người một vòng trên không, rơi xuống mặt đất.

Triệu Phổ cau mày —— Hôm nay đánh đám sao lại khó khăn vậy a? Lại là cái tên không có mắt nào chạy đến cản đường?

Lâm Dạ Hỏa cũng sửng sốt, ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc, “Tại sao lại là người?”

Triệu Phổ nghiêng đầu nhìn một chút, người tới lại là Trâu Lương.

Trước khi bọn họ đến Tùng Giang phủ có chia quân thành hai đường, Trâu Lương trước tiên về Khai Phong một chuyến, đem nhân mã đi giúp đỡ thiên tai an bài thỏa đáng. Lúc này, hắn vẫn còn đeo một bọc y phục, cầm trong tay thanh Phá đao của hắn, mặt lạnh mà nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Triệu Phổ ôm cánh tay hỏi hắn, “Hai người biết nhau sao?”

Lúc này, đám người Triển Chiêu cũng đã chạy tới.

Mọi người vốn là đang ở trên thuyền chờ Triệu Phổ đến thì nhỏ neo, không nghĩ đến Âu Dương lại nói Triệu Phổ không đi, mọi người đang định khởi hành lại có một ảnh vệ vội vàng gấp gấp mà chạy tới nói, người của Hỏa chương môn đuổi giết Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử, Vương gia cùng Lâm Dạ Hỏa đang muốn đánh nhau.

Đám người Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường mới vội vàng chạy trở lại đi xem náo nhiệt!

Triển Chiêu còn hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lâm Dạ Hỏa cùng Triệu Phổ đấu với nhau, ai lợi hại hơn?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Ta chưa cùng Triệu Phổ chân chính giao đấu qua, không biết thực lực của hắn thế nào.”

“Tiểu Lâm tử chưa chắc có thể đánh được Triệu Phổ.” Thiên Tôn cũng chạy theo xem náo nhiệt, “Triệu Phổ ngoan lệ hơn.”

Ân Hầu cũng gật đầu, “Hắn không giống các người, hắn là quân nhân.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thời quay đầu lại —— Thế thì có gì khác nhau.

“Phương pháp giao đấu của quân nhân và người giang hồ không giống nhau.” Ân Hầu khẽ mỉm cười, vẻ mặt cũng là bưng bưng hăng hái.

Nhưng không ngờ, mọi người chạy tới, nhìn thấy lại không phải là Triệu Phổ đấu với Lâm Dạ Hỏa, mà lại là Trâu Lương đang chặn giữa hai người.

Lâm Dạ Hỏa mồm miệng, hỏi Trâu Lương, “Ách tử (*)! Người muốn làm gì?”

(*) Ách tử: Tên Cầm.

Triệu Phổ cũng hỏi Trâu Lương, “Đúng vậy, người muốn làm gì?”

Triệu Phổ nhìn Tân Đình Hầu của hắn một chút, cau mày.

Âu Dương cũng nổi giận lên, trừng Triệu Phổ, “Thu lại đi! Người nghĩ người có thân phận gì hả? Đánh lưu manh lại cần người phải ra tay sao!”

Triệu Phổ khoe miệng rút rút —— Bọn chúng phản rồi! Nhớ không nhầm thì mình mới là lão đại!

Lâm Dạ Hỏa quay đầu nhìn lại phía sau —— Lưu manh ở đâu?!

Trâu Lương đưa bọc y phục cho Âu Dương Thiếu Chinh, tiến lên phía trước hai bước, rút ra một thanh hắc đao tinh tế, nhìn Lâm Dạ Hỏa “Ta đánh với người!”

Lâm Dạ Hỏa ngẩn người, sau đó liền cười, “Thì ra không phải là câm a.”

Âu Dương lấy ra một thỏi bạc, hỏi “Cực người nào?”

Lúc này, không biết khi nào đã có nhiều người giang hồ đến vây xem như vậy, vừa mới nghe đến Ách Lang Trâu Lương cùng với Lâm Dạ Hỏa muốn tư đấu, tất cả mọi người đều cả kinh.

Ai cũng biết Trâu Lương chính là đệ nhất cao thủ sau Triệu Phổ của Triệu gia quân. Người này trước nay đánh giặc đều giết địch vô số, lại vô cùng ngoan lệ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thua qua.

Cũng như vậy, Lâm Dạ Hỏa cũng không phải là đèn cạn dầu, trên giang hồ danh tiếng cùng địa vị đều ở trên Trâu Lương một bậc, trận Hỏa Phụng chiến Ách Lang này quá đáng xem rồi!

Thấy Âu Dương Thiếu Chinh đánh cực, mọi người chỉ cần nhìn cái đầu đỏ tươi của hắn kia cũng đã biết chính là Hỏa Kỳ Lân.

Âu Dương Thiếu Chinh có một thói quen, thích đánh cực, cứ có người đánh nhau là hắn nhất định phải đánh cực một lần, quả nhiên là ngựa tay nên lại không chịu nổi.

Lúc này, có mấy người giang hồ hét lên, “Một trăm lượng, cực Lâm Dạ Hỏa thắng.”

“Hai trăm lượng!”

.....

Mọi người cứ thế rối rít mà đặt cực, hầu như đều là cực cho Lâm Dạ Hỏa thắng.

“Một vạn lượng.”

.....

Lúc này đột nhiên có một thanh âm lạnh như băng cũng tới một câu.

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, chỉ thấy Bạch Ngọc Đường ôm đao, không cần để ý mà thêm một câu, “Vâng.”

Mọi người liền hít một ngụm khí lạnh.

Bạch Ngọc Đường cười nhạt, “Cực Trâu Lương thắng.”

Hiện trường trầm mặc một lát, sau đó lại xôn xao một trận, có người lại rối rít thay đổi chủ ý, Bạch Ngọc Đường nếu như đã coi trọng Trâu Lương nhất định là có lý do của hắn!

Triển Chiêu dùng cùi chỏ nhẹ nhàng đụng đụng Bạch Ngọc Đường, “Có nắm chắc không?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Không biết.”

Triển Chiêu tròn tròn mắt —— Tên phá của!

Bạch Ngọc Đường cười một tiếng, nhàn nhạt nói, “Lâm Dạ Hỏa khó đối phó, công phu cũng không sai biệt lắm với ta.”

Triển Chiêu kinh ngạc, “Công phu của Trâu Lương còn cao hơn người sao?”

“Đương nhiên không.” Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, Triển Chiêu chỉ thấy cái bản mặt lúc nào cũng tươi cười nhí nhố của Lâm Dạ Hỏa kia cũng đã trầm xuống Đừng nói chứ, nụ cười của hắn vừa thu

lại, khí thế của cao thủ cũng theo đó lộ ra, khí tràng cùng nội lực kinh người phát ra ngoài, tạo ra cảm giác kinh người đây chính là tuyệt đại cao thủ.

“Người ra một vạn lượng chính là để kích thích hấn a?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Trâu Lương là người phe ta”

Bạch Ngọc Đường lại đưa ra một ngón tay thon dài mà nhẹ nhàng lắc lắc, “Khi giao đấu, người có công phu cao chưa chắc đã thắng được.”

Triển Chiêu nháy mắt mấy cái.

Ngón tay Bạch Ngọc Đường lại chỉ chỉ một hường khác ý bảo hấn nhìn xem.

Triển Chiêu theo hướng ngón tay hấn nhìn sang, chỉ thấy Triệu Phổ ôm cánh tay tựa vào Tân Đình Hầu, khoe miệng của hấn cũng nhếch thật cao, cười lộ ra cả một hàm răng trắng, bên sườn có mấy cái răng thật nhọn, nụ cười này, Triển Chiêu chính là lần đầu thấy được, có cảm giác —— Tà!

Lâm Dạ Hỏa nhìn Trâu Lương, đột nhiên cười lạnh, “Ách tử, người đã thua một lần, còn chưa ghi nhớ sao?”

Lời này vừa nói ra, mọi người lại xôn xao một trận, thì ra là Trâu Lương đã từng bại bởi Lâm Dạ Hỏa, vì vậy lại thêm một trận xôn xao đối lại tiền đánh cược nữa.

Lâm Dạ Hỏa vừa nói xong, lại nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, hơi thiêu mi

Bạch Ngọc Đường còn chưa lên tiếng, Triển Chiêu đột nhiên lại đập một tay lên trên bả vai hấn, giơ một tay lên giữa không trung, ngón trỏ ở trên không trung vẽ ra một vòng cung thật đẹp, mở miệng “Thêm một vạn lượng nữa!”

Mọi người lại một trận xôn xao, Triển Chiêu cũng tới?!

Bạch Ngọc Đường nhìn hấn —— Người cũng phá của?

Triển Chiêu neho lại mắt —— Thua coi như người chịu, thắng hai ta chia đều.

Lâm Dạ Hỏa chỉ thấy vốn mọi người đều là đặt cuộc cho hấn, lại bị Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường một lượt khiến cho thế lực hai bên cân bằng, tức giận, từ trong kẽ răng rít ra hai chữ, “Nằm mơ!”
Đăng bởi: admin

9. Chương 9: [Cao Thủ Như Vân]

CHƯƠNG 9. [CAO THỦ NHƯ VÂN]

“Tóm lại Hỏa Phụng đường có Lâm Dạ Hỏa làm lão đại, lại thêm 5 cao thủ kia, trong nháy mắt đã đả bại toàn bộ các môn phái Trung Nguyên, ngoại trừ Thiên Ma cung cùng Triệu gia quân, không có môn phái nào có thể chống lại, những môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang cái gì đó cũng không thể. Trừ phi”

“Trừ phi cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trừ phi người và Triển Chiêu cùng lập một cái môn phái, gọi là Thử Miêu phái.” Thiên Tôn vừa nói xong, Ân Hầu liền “Phốc” một cái cười lớn, đám người Âu Dương cũng đều che miệng cười theo.

Trên đường lớn dẫn đến bến tàu ở Tùng Giang phủ, người chen lấn đông đến không thể lách qua, cũng may đường này cũng đủ rộng rãi, người vây xem ba tầng trong lại thêm ba tầng ngoài, đứng chật đến cả đại mã tràng thật lớn bên ngoài, những gian hàng bày bán bên đường cũng đã dọn đi, trên nóc nhà, trong những tiểu lâu bốn xung quanh cũng đều đầy ắp những người là người, tóm lại không khí xung quanh sôi trào náo nhiệt phải biết.

Trên bãi đất trống, Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đứng cách nhau khoảng hơn mười bước, cứ thế đối diện mà so tài.

“Đường chủ.”

Lúc này, vị bạch phát lão già kia liền đi lên mấy bước, thấp giọng hỏi Lâm Dạ Hỏa “Bằng không cứ để ta lên đi?”

Triển Chiêu nhìn lão đầu kia một chút, lúc trước cũng không có cẩn thận quan sát kỹ hần, còn tưởng hần đại loại chính lão quần gia bên cạnh Lâm Dạ Hỏa mà thôi, một lão già gầy teo tóc bạc.

Hôm nay nghe được hần muốn thay Lâm Dạ Hỏa xuất chiến, Triển Chiêu mới liền nhìn kỹ hần.

Lão đầu này đại khái khoảng sáu bảy mươi tuổi đi? Không thể nhìn ra tuổi thật của hần, một mái tóc trắng như tuyết, tóc rất ngắn, tướng mạo anh tuấn như vậy khẳng định lúc còn trẻ phải rất tuấn tú. Có thể nhìn ra khí độ bất phàm lại rất có phong phạm, Triển Chiêu suy nghĩ nửa ngày cũng không nhớ ra được hần là ai, liền hỏi Bạch Ngọc Đường bên cạnh, “Lão đầu này là ai a?”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, “Không quen biết.”

“Người chưa từng gặp qua?” Triển Chiêu kinh ngạc.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, “Ta cũng không có thân với Hỏa Phụng đường.”

Chưa kịp đợi Lâm Dạ Hỏa mở miệng, Trâu Lương liền nói một câu, “Sợ a?”

Lâm Dạ Hỏa cười một tiếng, khoát tay với lão đầu kia, “Nhìn thấy không? Nếu không đánh mọi người lại nghĩ ta đây sợ tên cầm kia a.”

Lão già nhìn Trâu Lương một cái, cũng không nói gì nữa, lui về phía sau một bước.

Lúc này, đám người của Hỏa Phụng đường đột nhiên lại tách qua hai bên.

Có mấy người đi lên người giang hồ bốn phía ngay lập tức lại xôn xao bàn luận.

Mấy người đi tới, một người thư sinh mặc một bộ trường sam hôi sắc, cầm trong tay một cây thiết phiến hắc sắc, dáng người cao gầy, thoát nhìn còn rất yếu đuối, lông mày chữ bát, khuôn mặt lại khắc khổ.

Bên cạnh thư sinh là một nữ nhân mặc váy đen, đại khái chừng ba mươi tuổi, vô cùng xinh đẹp, vóc dáng rất tốt, lại ẩn ẩn một chút quý khí. Hai tay nàng chấp sau lưng, cầm một chiếc tiêu dài, mái tóc dài búi gọn gàng được cố định bằng một chiếc hồng trâm, chuỗi châm còn treo một chuỗi hạt màu đỏ, đôi môi đỏ mọng, ở cánh môi bên trái còn có một nốt ruồi màu đỏ bằng hạt gạo, trông rất phong tình.

Còn có một người là một thiếu niên khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, mặc một thân lam y ngắn, vô cùng cầu thả. Hai tay khoanh trước ngực, trong miệng ngậm cây tằm, chân đi đôi giày cỏ rách nát, ống quần lại bên thấp bên cao, đầu tóc chẳng khác gì tổ nhím, tóc trông còn sơ cứng hơn cả Âu Dương Thiếu Chính, chẳng qua cái mái tóc tổ nhím của Âu Dương có màu đỏ rực, còn của hần lại là đen nhánh. Có lẽ chính bởi nguyên nhân này mà cái đầu trông cũng thật lớn, dáng dấp cũng không tệ, một đôi mắt to, chỉ là miệng lại hơi nhếch lên, nhìn thật giống một tiểu tử phách lối.

Người cuối cùng, là một thanh niên trên lưng đeo một tấm khiên.

Người này dáng vẻ tư văn nhã nhặn, khoảng độ hơn hai mươi tuổi, vận đoản sam ngẫu sắc, còn mang cả nhuyễn giáp, hai tay còn đeo hai chiếc thiết tự tinh xảo màu đen, che kín cổ tay. Sau lưng người này có đeo một tấm khiên không biết được làm bằng chất liệu gì, màu đen nhánh, nhìn từ trước mặt không thể thấy được hoa văn của tấm khiên, nhưng mà nhìn từ hai bên lại giống như đồ họa của một con trùng ngàn chân...

Bốn người này vừa mới tới, người của Hỏa Phụng đường lập tức hành lễ, hô lớn “Phó đường chủ.”

Lâm Dạ Hỏa quay đầu lại liếc nhìn, vẻ mặt chán ghét, “Các người tới làm gì?”

Thiếu niên mười bảy mười tám kia tìm một khối đá lớn ngồi lên, hỏi hần, “Không phải người nói là đi tìm Bạch Ngọc Đường quyết đấu sao? Sao lại ở đây sinh sự với người của Triệu gia quân?”

Hàng lông mày chữ bát của thư sinh kia lại nhăn thêm một chút, “Dĩ hòa vi quý a! Đánh nhau không phải là chuyện tốt....”

Hần còn chưa có dứt lời, nữ nhân hắc y bên cạnh đã đập hần một cước, “Bánh bao thiu, người bớt nói nhảm một chút, nếu không lại bị ăn đòn đó.”

Bát tự mi thư sinh kia vẫn tiếp tục lắc đầu ở một bên mà lẩm bẩm, “Đánh nhau chính là không tốt a, mọi người có chuyện nên thương lượng một chút...”

Cuối cùng nam tử đeo khiên kia liền đem khiên tháo xuống, một tay đặt lên tấm khiên, cũng không có nói chuyện, tựa hồ đang chờ xem giao đấu.

Triển Chiêu nhìn tấm khiên của hắn một chút, cau mày, “Minh khiên...”

Thanh niên kia thiêu mi, nhìn Triển Chiêu một cái, cũng không có lên tiếng.

“Minh khiên là cái gì?” Công Tôn ở bên cạnh, tò mò mà hỏi Triển Chiêu.

“Minh khiên chính là vạn khiên chi thủ. (*1)” Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Tương truyền, nó được tháo xuống từ đại môn thông với Minh giới (*2), ai cũng không phá được. Cho nên trên tấm khiên là dùng hắc kim mà khắc thành hình 18 tầng luyện ngục, chuyên dùng để ngăn cản liệt quỷ.

(*1) Vạn khiên chi thủ: Đứng đầu trong tất cả các loại khiên.

(*2) Minh giới: nôm na thì đó chính là một dạng của âm giới, âm phủ đó.

Bạch Ngọc Đường vừa nói xong, chỉ thấy thanh niên kia lập tức lật chiếc khiên lại, xoay phần mặt trước về phía mọi người.....

Chỉ thấy mặt trước tấm khiên quả nhiên có khắc thành hình 18 tầng luyện ngục, chính giữa còn có một khuôn mặt quỷ, vô cùng dọa người, nhưng cũng lại vô cùng tinh xảo.

“Thứ đồ chơi này cùng dạng với Tân Đình Hầu đi, đều là cổ vật.” Âu Dương Thiệu Chỉnh vừa nói, vừa thiêu mi một cái, “Minh Khiên Túc Thanh.”

Tất cả mọi người có hơi kinh ngạc một chút —— Thì ra đây là đệ nhị cao thủ của Hỏa Phụng đường, Minh Khiên Túc Thanh a, hắn được coi như là người dùng khiên làm vũ khí hiếm hoi trên giang hồ, sao lại trẻ tuổi vậy a?

“Nữ nhân kia tuổi tác không kém mấy so với Hồng di nương.” Ân Hầu mở miệng nói cho Triển Chiêu biết, “Tên nàng ta là Gia Cát Âm.”

“Gia Cát phu nhân ?” Mọi người cả kinh.

Ân Hầu gật đầu một cái.

Gia Cát phu nhân này là cách mọi người trên giang hồ gọi Gia Cát Âm. Gia Cát Âm chính là chân truyền của Cổ Âm phái. Cổ Âm phái là một trong những môn phái thần bí nhất, người thuộc môn phái này đều am hiểu âm luật, dùng âm thanh để luyện thành nội lực, Ma Âm công có một sức mạnh ma quái khó lường, cho dù có nội lực thâm hậu cũng phải cẩn thận phòng bị. Gia Cát Âm là một người giang hồ vô cùng khiêm tốn, không mấy khi hỏi tới chuyện giang hồ, nhưng cũng là một cao thủ nhất đẳng.

“Thiếu niên trẻ tuổi kia tên gọi Tang Bôn.” Âu Dương nói cho mọi người, “Hắn là đệ nhất đại lực sĩ Tây Vực.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn thiếu niên gầy như cây củi cũng không có cao lớn kia, đều cảm thấy bất khả tư nghị.

Người Tây Vực phần lớn đều là cao lớn vạm vỡ, khí lực lại rất lớn, dân chúng bên đó cũng rất sùng bái đại lực sĩ, cho nên sẽ thường tổ chức tranh tài đại lực sĩ, cũng không phải là so về cách thức đấu vật mà chính là so về khí lực mà thôi.

“Hắn là trời sinh thần lực, hơn nữa lại đặc biệt luyện tập loại công phu này, đừng nhìn thấy hắn trẻ tuổi như vậy, hắn còn có một ngoại danh chính là Tái Ngoại Kỳ Hiệp (*3).” Âu Dương lại đánh giá rất cao thiếu niên cầu thủ kia.

(*3) Tái Ngoại Kỳ Hiệp: Hiệp sĩ kỳ lạ bên ngoài biên ải.

“Vậy còn cái Bánh bao thiêu kia.”

Giả Ảnh cũng tới góp vui, “Đừng nhìn bản mặt ủ rũ đó của hần, thế nhưng công phu lại vô cùng tốt, bình thường tính cách hần khá ôn hòa, nhưng một khi bị chọc trúng lại tương đối thú vị.”

“Có bao nhiêu thú vị?” Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh hỏi.

Tử Ảnh cười hì hì nói, “Trước kia ta có gặp qua hần, một lần chúng ta nhận được tin tức, Liêu binh chuẩn bị đánh lên một thôn trang, ta cùng Giả Ảnh mang theo mấy trăm người chạy đến, muốn giúp một tay. Không nghĩ đến trên đường lại bị một đám Liêu binh chặn lại, chờ tới khi chúng ta chạy tới thôn thì cũng đã muộn rồi. Chúng ta vốn nghĩ rằng cả thôn đã máu chảy thành sông a đến khi chạy vào thì đúng là máu chảy thành sông thật, chẳng qua người bị làm thịt lại chính là Liêu binh. Lúc ấy hần đứng díp đi qua thôn trang kia, một mình giết hết mấy ngàn Liêu binh vậy mà trên người ngay cả một giọt máu cũng không dính phải.”

Triển Chiêu thiêu thiêu mi một cái.

“Đầu óc tiểu tử này lại không quá bình thường.” Giả Ảnh đưa hai ngón tay chỉ chỉ vào đầu, “Bình thường là một người, khi bị chọc tới lại biến thành người khác, có lúc lại còn tự mình gây gổ với mình, cứ như trong thân thể có đến hai người vậy.”

“Nga.....”

Vừa nghe hần nói thế, Triển Chiêu lại đột nhiên nghĩ tới, “Song Sinh Quỷ Phiến La Mực Tử a?”

Âu Dương gật đầu.

Mọi người lại hai mặt nhìn nhau, bốn người này ở trên giang hồ danh vọng cực cao, lại là những cao thủ cực hiếm hoi, thì ra tất cả đều là đường chủ của Hỏa Phụng đường.

“Cái lão đầu tóc bạc đó...”

Lúc này, Thiên Tôn đột nhiên lại nói một câu.

Mọi người đều ‘soạt’ một tiếng mà quay lại nhìn hần —— Lão đầu là ai vậy?

Thiên Tôn cười nhạt, hỏi Bạch Ngọc Đường “Người không nhận ra hần sao?”

Bạch Ngọc Đường cau mày, quay đầu nhìn lại lão đầu kia, cũng không có thấy quen mặt. Trí nhớ hần rất tốt, nếu như đã từng gặp mặt khẳng định sẽ nhớ, nhưng lúc trước hần chỉ thấy lão theo bên cạnh Lâm Dạ Hỏa, cảm thấy chắc cũng là phó đường chủ gì đó đi.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi Thiên Tôn “Con thực sự biết hần sao?”

“Hần họ Liễu, tên gọi Liễu Hàn Tinh.” Thiên Tôn khẽ mỉm cười, “Là đồng môn của ngoại công ngươi, sư thúc của nương ngươi.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt hồi lâu, lắc đầu, “Con chưa từng nghe qua tên người này.”

“Bởi vì hần cũng không có đi lại trên giang hồ.” Thiên Tôn chấp tay sau lưng, nói “Hần bị trục xuất khỏi sư môn a.”

“Ngoại công con cũng chưa từng nhắc qua hần.” Bạch Ngọc Đường không hiểu, “Chẳng lẽ lại có động chạm gì?”

“Ngược lại, hai người bọn họ chính là hảo bằng hữu.” Thiên Tôn nói “Hần lại là một người vô cùng thú vị a. Tóm lại Hỏa Phụng đường có Lâm Dạ Hỏa làm lão đại, lại thêm 5 cao thủ kia, trong nháy mắt đã đánh bại toàn bộ các môn phái Trung Nguyên, ngoại trừ Thiên Ma cung cùng Triệu gia quân, không có môn phái nào có thể chống lại, những môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang cái gì đó cũng không thể. Trừ phi”

“Trừ phi cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi.

“Trừ phi ngươi và Triển Chiêu cùng lập một cái môn phái, gọi là Thử Miêu phái.” Thiên Tôn vừa nói xong, Ân Hưu liền “Phốc” một cái cười lớn, đám người Âu Dương cũng đều che miệng cười theo.

Tiểu Tử Tử ngẩng mặt lên, “Thử Miêu phái?”

Triển Chiêu lại híp mắt, “Rõ ràng nên gọi là Miêu Thử phái.”

“Không được!” Bạch Ngọc Đường lắc đầu, “Nghe cứ như là Miêu Thúc phái ấy, vẫn là Thử Miêu phái tốt hơn.”

Triển Chiêu khóe miệng liền rút rút.

Lâm Dạ Hỏa quay lại nhìn lướt qua mọi người, đỡ trán, có cảm giác toàn gia đều bị kéo ra hết rồi.

Đang lúc ấy, liền nghe thấy phía sau đám người loạn thành một đoàn, có một cái bóng đen nho nhỏ, phốc một cái đã nhảy lên giữa không trung.....

Mọi người đều nhìn về nơi xa, chỉ thấy một hài nhi mặc hắc y đang nhảy loi choi chen lẫn trên không mà tiến vào, lại còn vừa bay đến vừa kêu âm ỉ, “Các người sao lại dám đem ta bỏ lại a!”

Năm đại cao thủ đều quay đầu lại nhìn.

Lâm Dạ Hỏa đỡ trán, tên nào lại đem cả tiểu tổ tông này đến đây?

Đám người Triển Chiêu cũng kinh ngạc —— Tiểu hài nhi này là cái gì a? Tiếng nói vẫn còn mang theo đồng âm nhưng mà khinh công cùng nội lực này

Hài nhi kia vẫn còn đang nói chuyện đã từ trên đầu đoàn người mà dễ dàng nhảy xuống đất.

Mọi người nhìn lại, chính là một oa nhi bảy tám tuổi, da hơi đen, nhưng mà lại cực kỳ tuấn tú! Nhìn qua giống như là ngoại tộc hoặc hỗn huyết, ngũ quan anh tuấn, đôi mắt sáng hữu thần, con ngươi đen thẳm, đen đến không thấy đáy. Bé ăn vận tương đối tốt, cẩm bào hắc sắc ngắn gọn, trên đầu đeo quan ngọc hắc kim cố định mái tóc đen nhánh.

Tiểu hài nhi vừa mới xuất hiện, không ít người giang hồ bắt đầu suýt soa một tiếng, Công Tôn cũng liền nghe được Triệu Phổ ở bên cạnh không nhịn được mà nói một câu, “Thiên phú không tồi!”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu —— Tiểu hài nhi này xương cốt thanh kỳ, tay chân dài, vóc người tốt, tuyệt đối là một khối luyện võ kỳ tài hiếm có.

Ân Hầu sờ cằm, “Di? Tiểu hài nhi này thiên phú cực cao! Có thể so với Chiêu khi còn nhỏ đi!”

Thiên Tôn cũng gật đầu, “Không biết bản tính thế nào? Chỉ cần không phải là một cái tiểu bại hoại, người nào trong các người liền thu nó làm đồ đệ đi, tương lai nhất định sẽ có tiền đồ.”

“Trễ rồi.” Lâm Dạ Hỏa khẽ mỉm cười, “Đã là đồ đệ của ta rồi.”

“Thiết.” Tiểu hài nhi kia còn không có đồng tình, “Ai nhận người là sư phụ chứ!”

Lâm Dạ Hỏa tức đến giậm chân, quay đầu lại chỉ bé, “Người là tên tiểu tử không có lương tâm khi sư diệt tổ, gia đây mỗi ngày đều dùng đồ ăn ngon đồ uống tốt nuôi người, người lại ngay cả một tiếng sư phụ cũng không thèm gọi!”

Tiểu hài nhi kia lại đưa hai tay đỡ lấy sau đầu, liếc mắt nhìn hắn một cái, “Cha ta chỉ bảo ta theo người mấy ngày, ai nói là người đã thu ta làm đồ đệ chứ! Ta muốn theo Triệu Phổ học công phu, không muốn theo người

Một lời của bé vừa mới thốt ra, Triệu Phổ liền ngoắc ngoắc, “Đồ đệ ngoan, tới đây

Còn chưa có dứt lời, Âu Dương cùng Giả Ảnh ở một bên liền bấm hắn, “Người điên a, còn không biết rõ là người thế nào đã thu sao!”

Tiểu hài nhi quay đầu lại, thấy được Triệu Phổ, xoa xoa mắt một chút, chạy lên mấy bước, hỏi “Người là Triệu Phổ sao?”

Triệu Phổ thiêu mi, “Người là con nhà ai a?”

“Phụ thân ta là Tiêu Thống Hải!” Tiểu hài nhi thật thoải mái mà nói một câu, “Ta tên là Tiêu Lương!”

Triệu Phổ cười một tiếng “Nghe..... Ta còn tưởng là ai đây, thì ra là một con sói con đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Tiêu Thống Hải còn được gọi là Lang Vương, hùng bá một phương ở Tây Vực, ở tại tái ngoại.

Tiêu Thống Hải này vốn là hoàng tộc Liêu quốc, khi còn nhỏ hắn cũng đã rất có nguyên tắc. Mẫu thân hắn thương yêu một Hán nhân, sau khi sinh hạ hắn liền không được Hoàng tộc chấp nhận. Tiêu Thái hậu lòng dạ độc ác, đã giết chết phụ thân hắn lại còn ép mẫu thân hắn phải xuất gia làm ni cô, Tiêu Thống Hải mười lăm tuổi liền dựng cờ tạo phản, đem nước Liêu một quốc gia chia đôi hai chúa, cùng với Liêu Vương chia đều giang sơn.

Hắn tự phong là Lang Vương, thề sẽ giết sạch Hoàng thất Liêu quốc, soán vị đoạt ngôi. Chẳng qua là năm đó vừa lúc Triệu Phổ đem quân xuất chinh, đánh bại Liêu Vương, Liêu quốc cũng là nguy cơ trùng trùng! Mẫu thân của Tiêu Thống Hải không muốn hắn tiếp tục khởi binh, nếu không thì Liêu quốc trong ngoài đều nguy hiểm, nếu như thực sự mất nước, hắn sẽ là tội nhân thiên cổ, còn ngược lại, nếu muốn xưng vương sao không tự mình khai mở lãnh thổ, tự mình trở thành khai quốc hoàng đế, lưu danh ngàn đời? Vì vậy, Tiêu Thống Hải quyết định cắt đứt liên hệ với Hoàng tộc Liêu quốc, đổi sang họ Tiêu của mẫu thân hắn, mang theo tộc nhân cũng mấy chục vạn binh mã, hùng hùng tráng tráng đến phía tây, ở tái ngoại mở Tiêu Gia Bảo, chiếm trọn đại mạc.

Mặt khác, Tiêu Thống Hải còn cùng với người đứng đầu đệ nhất Mã bang, nữ tặc Tử Liêu Tiệp nhất kiến chung tình, sau khi thành thân liền sinh ra bảo bối nhi tử, chính là Tiêu Lương này.

Tiêu Lương từ nhỏ lớn lên ở đại mạc, toàn thân đều mang vẻ hoang dã, năm tuổi cha nương bé đã quản không nổi bé, cũng không biết bé nghe được từ đâu, nói là đại anh hùng lợi hại nhất hiện nay chính là Triệu Phổ.

Vào lúc 5 tuổi, Tiêu Lương đã hỏi phụ thân mình là có đánh thắng được Triệu Phổ không?

Phụ thân bé dứt khoát nói với bé một câu, “Đánh không được!”

Vì vậy, Tiêu Lương liền nói là muốn báỉ Triệu Phổ làm sư phụ.

Tiêu Gia Bảo của Tiêu Thống Hải chính là hàng xóm của Ma Quỷ Thành, cũng rất thân với Lâm Dạ Hỏa, Lâm Dạ Hỏa nhìn một cái đã chọn trúng Tiêu Lương – một kỳ tài luyện võ, nói muốn nhận bé làm đệ tử. Tiêu Thống Hải lúc này còn đang muốn cùng thê tử nhanh chóng ‘chế tạo’ ra một khuê nữ a, lại đứng dịp nghe được Lâm Dạ Hỏa nói muốn đến Trung Nguyên một chuyến, vì vậy liền để cho hắn dẫn theo bé đi, để cho bé khai mở nhãn giới một chút.

Tiêu Lương vừa nhìn thấy Triệu Phổ, liền trên dưới nhìn hắn một lượt, võ đài một cái, “Được a! Người đẹp trai hơn Tiểu Lâm Tử nhiều!”

Lâm Dạ Hỏa trợn răng há miệng mà trừng hắn, “Người là cái tên tiểu thố tử chết bầm a, mắt ngươi đặt ở lòng bàn chân hả?!”

Tiêu Lương liếc mắt nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Người ta lớn lên chính là một đại anh hùng, ai như ngươi lại chỉ là một tên giang hồ lang thang!”

Lâm Dạ Hỏa tức đến lệch mũi, đập hắn một cái, “Nhanh biến sang một bên, chớ có tới chặn đường đại nhân giao đấu.”

Tiêu Lương liền lui sang một bên, nhìn Trâu Lương ở đối diện, liền không hiểu mà hỏi Lâm Dạ Hỏa, “Không phải nói là ngươi cùng giao đấu với Triệu Phổ sao? Hắn là ai a?”

Lâm Dạ Hỏa há miệng, còn chưa kịp lên tiếng, liền nghe Âu Dương Thiếu Chinh nói, “Tiểu quỷ, hắn chính là Đệ nhị cao thủ của Triệu gia quân.”

Tiêu Lương nghe xong, hí mắt một cái, nhìn Lâm Dạ Hỏa “Hắn là đệ nhị cao thủ a, mà Triệu Phổ kia lại là đệ nhất, Tiểu Lâm Tử, nếu như ngươi mà đánh thua, ta đây liền quy thuận Triệu Phổ đó!”

Lâm Dạ Hỏa vội vàng xoa ngực mình —— Lạy thánh Nima, tim gan con đau quá!

.....

Bên này thật quá náo nhiệt, càng ngày càng nhiều người giang hồ tụ tập đến, tất cả đều quá mức kinh hãi —— Tình huống này là thế nào đây?! Vừa có Tây Vực đệ nhất cao thủ, vừa có Trung Nguyên đệ nhất cao thủ, lại còn có Tam đại cao thủ Triệu gia quân, lại có cả Thiên Tôn trấn giữ Đây là tình huống gì a?

Triển Chiêu cười thầm, mấy người giang hồ này vẫn chưa có biết thân phận của Ân Hưu, nếu không, có lẽ sẽ bị dọa cho ngất xỉu mất thôi.

Lúc này, Âu Dương Thiếu Chính hô to một tiếng, “Tỷ vũ bắt đầu!”

.....

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương đều không ra chiêu, chỉ là ánh mắt cả hai đồng thời đều rung lên

Không biết có phải cùng lúc cao thủ tập trung quá nhiều hay không, chỉ cảm thấy được bốn phía nội lực giao lưu, trên mặt đất bằng phẳng đều có một luồng tà phong nhẹ nhẹ, nhưng mà cũng có nhiều người giang hồ đứng không vững, rồi rít lui về phía sau, đồng thời cũng khuyên những bách tính bình dân đang xem náo nhiệt xung quanh tránh xa một chút.

Tiêu Lương là lần đầu tiên thấy được cao thủ luận võ, kích động đến đứng ngồi không yên, La Tử Mục ở sau lưng liên tục giới thiệu cho bé những cao thủ đối diện, chỉ cho bé biết người nào là Triển Chiêu, người nào là Bạch Ngọc Đường.....

Tiêu Lương từng người từng người đều nhìn thật kỹ, ngoan ngoãn a, đây đều là những nhân vật vang danh đương thời a.....

Chẳng qua là, Tầm mắt Tiêu Lương khi lướt qua Công Tôn lại đột nhiên ngừng lại

Bé cũng không phải là muốn nhìn rõ vị Công Tôn không biết võ công kia, tầm mắt của bé từ trên người Công Tôn hạ xuống rồi lưu lại liền thấy được người đang ôm trong tay Tiểu hồ ly, đứng ở bên cạnh Công Tôn, hai mắt mở to háo hức mà quan sát tỷ vũ, Tiểu Tứ Tử.

“Ai.” La Mục Tử thấy bé đột nhiên bất động, liền vỗ vỗ đầu bé, “Mau nhìn nha! Đó chính là Thiên Tôn nha! Người không phải vẫn luôn mơ ước được nhìn thấy hay sao!”

Nhưng mà La Mục Tử vỗ thế nào, Tiêu Lương cũng không có phản ứng, vẫn cứ một mực giương mắt, ngơ ngác mà nhìn chằm chằm phía trước.

La Mục Tử theo tầm mắt bé nhìn xuống, liền thấy được người bé nhìn chính là một tiểu hài nhi vô cùng khả ái.

Hồi lâu, Tiêu Lương mới há miệng mà lẩm bẩm một câu “Tiểu thần tiên nha!”

Bên cạnh, cũng không biết là môn nhân nào của Hỏa Phụng đường liền nói cho bé biết, “Đó chính là nghĩa tử của Triệu Phổ, Tiểu Vương gia a.”

Tiêu Lương liền toét miệng cười, “Uy! Môn đăng hộ đối a!” Đăng bởi: admin

10. Chương 10: [Ách Lang Đánh Cuộc]

CHƯƠNG 10. [ÁCH LANG ĐÁNH CUỘC]

Triển Chiêu đột nhiên cười một tiếng, vẻ mặt thật mờ mịt mà hỏi Tiêu Lương, “Uy, Tiểu hài nhi, người là người bên kia a? Sao lại không cho hần hoàn thủ chứ?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ vẻ mặt vô cùng bội phục mà nhìn Triển Chiêu —— Người thật xấu tính a!

Triển Chiêu vẫn cứ vẻ mặt mờ mịt như cũ, “Có ý gì nha? Ta cũng là người thật thà đó!”

Ân Hưu đỡ trán, Thiên Tôn tiến đến bên tai hần nhỏ giọng nói, “Xem ra đứa nhỏ này cũng không phải đặc biệt giống người a.”

“Trâu Lương thuộc môn phái nào?” Triền Chiêu đột nhiên hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhìn Âu Dương Thiếu Chính bên cạnh.

Âu Dương sờ cằm, ngẩng mặt nhìn trời, trả lời, “Hắn là Diêm La phái đi.”

Tất cả mọi người sững sốt.

Cả Thiên Tôn cũng hiếu kỳ góp tới hỏi, “Diêm La phái là môn phái gì?”

Ân Hầu cũng tỏ vẻ chưa từng nghe qua.

“Chính là đã đến Diêm La điện vòng vo rất nhiều vòng rồi, sau đó mỗi lần quay trở lại thì công phu sẽ tăng thêm một chút, vì vậy có thể nói công phu của hắn là do Diêm Vương dạy cho, như thế mới được gọi là Diêm La phái đó.”

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy hai người đối chiến hầu như cũng một lúc, hơi hướng về một phía mà động một cái.

.....

Cao thủ so chiêu, bình thường đều là quan sát nhau một hồi, cái hình thức cứ thế mà nhìn thẳng vào mắt nhau này, xem qua thì giống như đang ngắm người, thật ra thì đó chẳng phải hai bên đang ngắm kỹ tướng mạo đối phương cái gì, càng không phải là ngắm nhau xem ai đẹp trai hơn, mà là đang quan sát đối phương, đồng thời chuẩn bị chiến thuật thật tốt.

Cao thủ luận võ cũng không thể nói như lưu manh đánh lộn, mà là giống như chơi cờ vậy, đặc biệt khi hai bên đã từng giao thủ qua, ít nhiều đã hiểu được phần nào năng lực của đối phương, lúc này chiến thuật chính là yếu tố mấu chốt nhất quyết định thắng thua.

Đối với hai người đang giao đấu mà nói, khoảng thời gian này trôi qua rất nhanh, thế nhưng đối với những người đứng ngoài mà quan đấu, lại là gấp gáp muôn phần. Thông thường, những người quan đấu cũng theo bản năng mà bế khí ngưng thần, cảm giác đó đặc biệt khiến con người ta phiền muộn, lại càng khiến con người khẩn trương cùng bất an.

.....

Mà đang tại cái lúc đỉnh điểm của khẩn trương cùng bất an ấy, nội lực tán loạn bốn phía cũng đột nhiên ngưng trọng lại.

Bạch Ngọc Đường hơi thiêu mi, Triền Chiêu dùng thâm âm nhỏ đến không thể nào nghe thấy được nói, “Tới.....”

Hắn mới vừa dứt lời, mọi người chỉ thấy Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đột nhiên chột lóe vô ảnh vô tung!

“Di?” Tiểu Tứ Tử há to miệng nhìn bốn xung quanh, người biến mất rồi a!

Mà chính lúc Tiểu Tứ Tử nhìn ngang ngó dọc cũng không thấy bóng dáng Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đâu, thì ở đối diện, Tiêu Lương vẫn đang chăm chú mà nhìn bé chằm chằm.

Tiểu Tứ Tử tìm nha tìm nha, nhìn nha nhìn nha, cuối cùng nhìn ngay về phía trước, cái tiểu hài nhi mới vừa chạy đến kia, lại đang nhìn mình nha.

Tiêu Lương bất chợt chạm phải cặp mắt to tròn của Tiểu Tứ Tử, sững sốt.

Tiểu Tứ Tử mở to mắt nhìn, cứ thế mà mắt đối mắt với hắn.

Cứ như vậy, hai tiểu hài nhi ở trong cả đám người huyền não ồn ào, ở khoảng cách thật xa mà cứ thế nhìn nhau, cuối cùng Tiểu Tứ Tử lại đối với Tiêu Lương mà cười một cái thật ngọt.

“Lương tử, xem tỷ võ a, còn phát ngốc cái gì đó?” Ở sau lưng Tiêu Lương, Gia Cát Âm vỗ bé một cái, trong lòng cũng cảm thấy buồn bực, Tiêu Lương này là một cái vô si, nằm mơ cũng mơ được nhìn thấy cao thủ vô lâm tỷ thí, bây giờ tỷ thí cũng sắp bắt đầu, nó lại còn thất thần cái gì nữa.

Đang lúc nàng muốn kéo mặt Tiêu Lương lại, để cho bé ngẩng đầu xem tỷ thí “hô” một tiếng, Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương đã song song rơi xuống mặt đất, chỉ điểm một cái, song phương mặt đối mặt chớp mắt đã giao phongtốc độ cực nhanh.

“Ngay trực diện sao?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Đấu nội lực?”

“Có chút ý tứ.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng tới một câu.

Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa ban đầu đều không có sử dụng binh khí, của Trâu Lương là Phá Dao, còn của Lâm Dạ Hỏa chính là Trường Côn kia, cũng vẫn chỉ cầm trong tay, hai người đều chỉ dùng một tay mà giao thủ.

Động tác của hai người cực nhanh, chớp mắt đã qua hai mươi chiêu, tựa hồ vẫn chỉ là dùng uy chiêu để thăm dò nhau, chẳng đau chẳng ngứa chút nào.

Người giang hồ cũng đã khó nhìn ra môn đạo, không phải người giang hồ đứng xem lại càng không hiểu, chỉ thấy một Hồng ảnh cùng một Hắc ảnh bay tới bay lui đầy trời mà thôi.

Công Tôn gấp gáp a, hỏi Triệu Phổ, “Đây là đang đánh cái gì đây? Người nào chiếm ưu thế hơn?”

Triệu Phổ cũng cau mày, tựa hồ cũng khó nhìn rõ, “Đúng vậy, hai tên này đánh đến nửa ngày, hai mươi chiêu mà không chiêu nào trúng đối phương, cái này mà gọi là đánh nhau sao, là đang múa may thì đúng hơn?”

Công Tôn vỗ cánh tay hần, “Thật sự không trúng sao? Ta cảm thấy có chút thật kỳ quái.....”

Lời còn chưa có dứt, Công Tôn đột nhiên giật mình một cái, hướng về phía đám người đông đúc mà nhìn.

“Sao vậy?” Bạch Ngọc Đường đang đứng phía sau lưng hần hỏi một câu.

“Àn.....” Công Tôn sờ sờ cổ, nói, “Cứ như có cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm vậy!”

Bạch Ngọc Đường hướng về phía đám người nhìn một chút, Triệu Phổ vừa nghe được lời Công Tôn nói cũng xoay mặt nhìn lại.

Triển Chiêu sau khi quét qua đám người một lượt, quay đầu lại, nhẹ nhàng vỗ bả vai Công Tôn một cái, “Tiếp tục xem đi, đã chạy rồi.”

Công Tôn quay đầu lại, quả nhiên cái cảm giác rợn người là lạ ban nãy đã không còn, hai tay theo bản năng giữ lấy Tiểu Tứ Tử đang tập trung tinh thần xem tỷ thí trước mặt.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ yên lặng nhìn nhau một cái —— Có chút kỳ quái a, lại có người đi theo dõi Công Tôn. Lúc trước người của Hỏa chương môn muốn đuổi giết Công Tôn đã kỳ quái rồi, lần này lại có người âm thầm theo dõi hần, hần là phát hiện ra cái gì hay là có cừu nhân ở nơi này? Tại sao lại phải tới Tùng Giang phủ mới đụng phải cái loại chuyện này?

“Hai người bọn họ.”

Đang lúc ba người đang suy nghĩ xem Công Tôn đang gặp phải loại nguy hiểm gì, Ân Hầu ở sau lưng nâng cằm hỏi, “Hần là có quan hệ gì đi?”

“Quan hệ thế nào?” Cả đám người đều quay đầu lại nhìn Ân Hầu.

“Hai người ra đều là hư chiêu.” Thiên Tôn cũng nói, “Loại đấu pháp này là vô cùng hiếm thấy, nội lực của Trâu Lương lại thấp hơn Lâm Dạ Hỏa, lấy trạng huống của hần hần là phải tiên hạ thủ vi cường để nhanh chóng kết thúc trận đấu mới phải, càng kéo dài như vậy, người thua chắc chắn là hần a.”

“Hần có chiến thuật sao?” Công Tôn hỏi Triệu Phổ.

Triển Chiêu nhún vai một cái, “Có trời hiểu được.”

“Cửu Cửu cũng không hiểu được sao?” Tiểu Tứ Tử ngẩng mặt lên hỏi Triệu Phổ, theo bé thấy, Cửu Cửu chính là rất lắm mưu nhiều kế đó.

Triệu Phổ ha ha cười một tiếng, “Tiểu tử kia đừng nhìn hấn là một tên câm muộn tử, hấn cực nhiều quý chủ ý đó.”

“Nhìn hấn rất không giống loại người giao hoạt.” Bạch Ngọc Đường nói một câu, tất cả mọi người đều tỏ ý đồng tình, bình thường Trâu Lương vẫn là mặt lạnh miệng lạnh, nhìn có vẻ rất thành thật.

“Thiệt.” Âu Dương cười khan, “Hấn mà đang hoàng cái gì?”

“Tiểu tử này cực lắm mưu nhiều kế.” Triệu Phổ nhẹ nhàng mà tới một câu, “Bốn phó tướng của ta kia, không có một ai là đèn cạn dầu hết, nếu như nói về người nào đứng đầu hoàng nhất, có lẽ chính là cái tên Hồng Mao tử này.”

Âu Dương lắc đầu một cái, bất đắc dĩ mà than, “Gia đây thật khổ a, cái mặt lớn lên nhìn xem có vẻ cơ trí lanh lợi lắm, nhưng thực ra lại rất thật thà a.”

Tất cả mọi người khloe miệng co rút lại nhìn hấn —— Vậy mà người cũng có thể nói ra khỏi miệng được.

“Chờ xem đi.” Âu Dương Thiếu Chinh giọng điệu bông đùa, còn cái mặt có vẻ rất hồ hởi, “Hấn nếu như đã thua một lần, tuyệt đối sẽ không thua lần thứ hai đâu.”

Mọi người tuy rằng cũng rất mong đợi nhưng mà vẫn không quên lau mồ hôi —— nhìn xem tình huống bây giờ, nội lực của Trâu Lương so với Lâm Dạ Hỏa kém không ít chút nào, hấn muốn làm gì để có thể thắng đây?

Không chỉ bọn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ở bên này buồn bực, đám người Túc Thanh cùng Hàn Tinh bên kia cũng không tài nào hiểu nổi.

“Đây là đánh cái quỷ gì vậy?” Tiêu Lương rốt cuộc cũng thu lại đường nhìn trên người Tiểu Tứ Tử, đang xem tỷ võ rất chuyên chú cũng không nhìn được, “Đánh ra nhiều chiêu như vậy mà một chiêu cũng không trúng, nội lực đều là vọt hết ra bên ngoài a.”

Một câu nói của bé đã khiến không ít người xung quanh phải khiếp sợ, tiểu hài nhi này mấy tuổi a? Sao thị lực lại có thể tốt như vậy?

Lời Tiêu Lương nói, mọi người xem xung quanh có thể nghe được, đương nhiên Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa đang giao đấu cũng có thể nghe thấy.

Lâm Dạ Hỏa vốn cũng cho là Trâu Lương sẽ đột ngột tập kích, lại qua mấy chiêu cũng không thấy hấn phản kháng, liền cảm thấy hấn có âm mưu gì, cũng không có nghĩ đến hấn đánh đến tận lúc này vẫn là hư chiêu, cũng không hiểu được mục đích của hấn là gì.

“Uy, Ách Tử.” Lâm Dạ Hỏa cau mày, “Người có chủ ý gì vậy?”

Trâu Lương không thèm để ý đến hấn, vẫn cứ âm trầm như cũ, bất quá khi nhân thân hai người giao lưu, Lâm Dạ Hỏa liền cau mày —— Người này còn có cái dáng vẻ như vậy nữa, một đôi mắt này, đen nhánh như mực, lại mang theo một chút hàn quang, giống như loài sói, âm lãnh mà ngoan lệ.....

Hấn không muốn tốc chiến tốc thắng!

Trong lòng Lâm Dạ Hỏa xét qua một ý niệm như vậy, sau đó liền nghĩ đến ngày tình huống giao thủ ngày trước.....

“Ách tử.” Lâm Dạ Hỏa khẽ mỉm cười, “Cho dù người có dùng cái mưu kế gì, người cũng không thể thay đổi được một sự thực.”

Đang lúc nói chuyện, chỉ thấy Trâu Lương đột nhiên ngừng đầu nhìn hấn một cái, đôi mắt kia, sâu không thấy đáy.

“Chính là thực lực quá khác biệt a.” Lâm Dạ Hỏa nói xong liền đột nhiên biến chiêu, “Để xem người có thể chống đỡ bao lâu!” Nói xong, chưởng phong loạn quét, quét đến đâu đều mang theo nội kinh đến đó, trong nhất thời toàn bộ không khí cũng thay đổi.

Túc Thanh khẽ cau mày, “Chín thành nội lực?”

Nhìn lại bốn phía xung quanh, người giang hồ cũng đều cảm nhận được cường phong mạnh mẽ của Lâm Dạ Hổ lúc này khác hoàn toàn với hư chiêu ban nãy, mặc dù đã đứng ở rất xa, thế nhưng vẫn là không chịu nổi, rồi rít lùi ra phía sau.

“Nội kinh kinh người.” Triển Chiêu tò mò, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Đây là mấy thành nội lực của hần?”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, “Chín thành đi?”

“Chín thành.”

Ở phía sau, Ân Hầu cùng Thiên Tôn đồng thanh nói, “Tính khí rất giống với Vô Sa, thiếu tâm mắt.”

“Thiếu tâm mắt bắt quá lại không thiếu thực lực.” Triệu Phổ chậm chậm nói, “Tên Muộn tử kia thực ra lại rất dễ đem người khác chen ép, kỹ năng tác chiến so với công phu của hần còn tốt hơn a!”

“Nội lực chênh lệch cũng không nhỏ!” Âu Dương cũng có chút lo lắng, “Lâm Dạ Hổ biết Trâu Lương có kế sách, cho nên định dùng cứng đối cứng với hần, theo tương quan nội lực như thế này, hần có thể chịu đựng được ba mươi chiêu sao?”

“Chỉ có thể chống đỡ ba mươi chiêu sao?” Công Tôn lo lắng.

Tiểu Tứ Tứ khẩn trương, “Trâu Trâu sẽ thua sao?”

Triệu Phổ khẽ cau mày.

“Phải là bốn mươi chiêu.”

Đang lúc mọi người đều cấp bách, Bạch Ngọc Đường lại đột ngột nói một câu, “Nếu như Chẳng lẽ đây cũng là nằm trong tính toán của hần sao?”

“Có ý tứ?” Triển Chiêu tò mò hỏi Bạch Ngọc Đường, thật ra thì hần cảm thấy người có thể hiểu được mưu kế của Trâu Lương chỉ có thể là Bạch Ngọc Đường! Trên một vài phương diện, hai người bọn họ có thể nói là cùng một trình độ, đều là những tên muộn tử không thích nói nhiều, lại cùng là loại trong bụng đầy chủ ý. Hơn nữa, Bạch Ngọc Đường còn bị Thiên Tôn suốt ngày đi gây thù chuốc oán khắp nơi mà có không ít cừu gia là các bậc trưởng bối, thậm chí là các võ lâm lâm chí tôn. Hàng năm, hần cơ hồ phải đánh lại không biết bao nhiêu các bậc cao thủ thành danh tìm đến cửa gây sự, những cao thủ cùng hần so chiêu đều là bị hần đánh cho thảm bại tới bởi Dựa vào cái gì ư? Không chỉ là công phu tốt, còn là dựa vào cái đáng về hoàn toàn bất đồng với người bình thường của hần, nhìn bên ngoài có vẻ rất thật thà, nhưng mà lúc nào nên xảo quyệt thì hần cũng có thể xảo quyệt đến độ người ta không bao giờ có thể hiểu được.

“Ta không dám khẳng định.” Bạch Ngọc Đường nói, “Chẳng qua chỉ là suy đoán mà thôi.”

Triệu Phổ tựa hồ đã hiểu ra, gật đầu nói “Rất phù hợp với tính cách của hần, hần chính là đang đánh cuộc!”

“Có thể bị thương hay không?”

Công Tôn khẩn trương, “Trâu Lương còn là Đại Tướng quân thống soái mấy chục vạn đại quân, chắc sẽ không lỗ mãng đến độ khiến cho mình gặp phải nguy hiểm gì chứ?”

Hần vừa mới nói xong, chỉ thấy Triệu Phổ, Âu Dương Thiếu Chính, Tử Ảnh cùng Giả Ảnh đều ngoẹo đầu nhìn hần —— Đại tướng quân không phải chính là cần phải lấy thân mạo hiểm sao?

Công Tôn vô lực.

Lúc này, cuộc chiến bên trong tựa hồ cũng đã đến lúc cao trào.

Chiêu chiêu Lâm Dạ Hổ đánh về phía Trâu Lương đều là có chủ đích, hơn nữa nhiều chiêu còn trực tiếp đánh lên da thịt, Trâu Lương lại vẫn như cũ không có rút đao, chỉ là một tay đỡ lấy cường lực của hần, hoàn toàn không có hoàn thủ.

“Di.” Triển Chiêu không nhịn được sờ sờ cằm, “Công phu này của Trâu Lương là loại công phu gì a?”

“Loại công phu chuyên bị đánh.” Triệu Phổ tới một câu.

“Loại công phu này là ai dạy hần?” Ân Hầu có vẻ rất thương thức, “Đánh như thế nào cũng đánh không chết, chiêu thức cũng không loạn, mà công phu của đối phương lại còn tốt hơn hần nữa thật kỳ quái.”

“Hần hần là cũng phải cảm thấy đau đi.” Công Tôn giậm chân, “Chẳng lẽ không có cảm giác gì sao?”

“Không phải là không có cảm giác, là thói quen rồi.” Triệu Phổ xua tay.

Tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn hần —— Chẳng lẽ mấy người thường hay đánh hần sao? Mấy người các người lại lợi dụng hần có vẻ thật thà mà đánh sao.

Lúc này, đột nhiên bên kia lại truyền đến “bành” một tiếng vang lên hiển nhiên là do nội lực chạm nhau mà tạo thành.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương đều nhanh chóng thối lui về phía sau mấy bước, lại tiếp tục đứng cách nhau mười mấy bước mà giằng co.

Nhìn lại Lâm Dạ Hỏa, mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng sắc mặt lại vô cùng khó coi, cau mày nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương vung tay Trên mặt đất liền xuất hiện vài giọt máu đỏ.

“Hần bị chảy máu ở đâu?” Công Tôn hỏi.

“Ở khoe miệng, vừa rồi lau xong liền trực tiếp vẩy xuống mặt đất.” Triển Chiêu thấp giọng nói, “Hần đã bị nội thương, nhưng mà.....”

“Nhưng mà?” Công Tôn là một đại phu, cảm thấy cái này đúng là đã không muốn sống nữa mà, “Nhưng mà cái gì?”

“Quá bốn mươi chiêu.” Bạch Ngọc Đường nói, “Điều đó có nghĩa là, Trâu Lương hoàn toàn không có đánh lại, để cho Lâm Dạ Hỏa đánh, thế nhưng Lâm Dạ Hỏa đánh đến hơn bốn mươi chiêu, cũng không đánh chết được hần.”

“Cái này thì rất thần sao?” Công Tôn nhìn nhìn mọi người bốn phía, liền thấy bọn họ đều nhếch nhếch khoe miệng, tựa hồ như đang cười.

Mà nhìn lại đối diện, đám người Túc Thanh biểu tình thật sự nghiêm túc, đáng vẻ quan sát Trâu Lương cũng hết sức phức tạp.

Lại nhìn Lâm Dạ Hỏa, vẻ mặt không lấy gì làm vui vẻ mà nhìn Trâu Lương, “Đây chính là kế hoạch của người sao?”

Trâu Lương đột nhiên đem Phá Dao đang cầm trong tay cắm xuống mặt đất, thân thể cũng theo rơi xuống, hé miệng lúc này mọi người mới chú ý đến hần có hai chiếc hổ nha so với người bình thường sắc nhọn hơn rất nhiều, hai chiếc răng này thật không khác gì nanh sói, bén nhọn rõ ràng. Mà biểu lộ của Trâu Lương lúc này, có chút giống như dã lang đang tiến đến gần con mồi của mình hoặc là đang chuẩn bị tàn sát vậy.

Mọi người rốt cuộc đã minh bạch tại sao hần lại có tước hiệu là Ách Lang.

Lâm Dạ Hỏa hơi thiêu mi một chút.

Trâu Lương đột nhiên nhay một cái lên không, lao thẳng tới trước mặt hần.

Người giang hồ lại xôn xao —— Lại tiến công nữa? Hần vẫn còn có thể động sao! Bị Lâm Dạ Hỏa đánh đến bốn mươi chiêu, hần không những còn sống mà lại vẫn có thể động!

Lâm Dạ Hỏa hơi thối lui một chút, tựa hồ hơi có do dự.

Lúc này, lại nghe Trâu Lương hét to một tiếng, “Họ Lâm kia, không cho phép người hoàn thủ!”

Lâm Dạ Hỏa cau mày.

Năm đại cao thủ của Hỏa Phụng đường cũng là mặt trầm như băng, câm lặng không nói tiếng nào.

“Không hoàn thủ sao?” Có không ít người vây xem cũng cảm thấy buồn bực, tiểu hài nhi này không phải là cùng phe với Hỏa Phụng đường sao?

Triệu Phổ khẽ mỉm cười, nhìn Bạch Ngọc Đường, “Người nói đến, chính là cái này đi?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Tiểu hài nhi này thật có ý tứ.”

Triển Chiêu đột nhiên cười một tiếng, vẻ mặt thật mờ mịt mà hỏi Tiêu Lương, “Uy, Tiểu hài nhi, người là người bên kia a? Sao lại không cho hắn hoàn thủ chứ?”

Bạch Ngọc Đường cùng Triệu Phổ vẻ mặt vô cùng bội phục mà nhìn Triển Chiêu —— Người thật xấu tính a!

Triển Chiêu vẫn cứ vẻ mặt mờ mịt như cũ, “Có ý gì nha? Ta cũng là người thật thà đó!”

Ân Hầu đỡ trán, Thiên Tôn tiến đến bên tai hắn nhỏ giọng nói, “Xem ra đứa nhỏ này cũng không phải đặc biệt giống người a.”

Triển Chiêu vừa mới hỏi, thật ra cũng có không ít người buồn bực —— Tại sao lại không cho Lâm Dạ Hỏa hoàn thủ?

Tiêu Lương gấp gấp đến độ giậm chân, “Họ Lâm kia, hắn bị người đánh hơn bốn mươi chiêu cũng không hoàn thủ, người nếu như không để cho hắn đánh người bốn mươi chiêu đã hoàn thủ thắng hắn, sau này nhất định sẽ bị người ta chê cười đó! Không cho phép người hoàn thủ!”

.....

Tất cả mọi người sững sốt.

Triển Chiêu sờ cằm, “Nga..... Thì ra là như vậy a.”

Lúc này, năm đại ca thủ của Hỏa Phụng đường bên kia đều nhìn Triển Chiêu một cái.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, thiêu mi một cái giữa hai hàng lông mày còn mang theo chút khiêu khích, ý kia —— Đúng vậy, ta đây là quang minh chính đại mà giúp Trâu Lương đó, Đường chủ của các người có giỏi thì đỡ bốn mươi chiêu đi, nếu không thì không phải là anh hùng hảo hán!

Kỳ thật, tất cả người giang hồ cũng đều biết, Lâm Dạ Hỏa là bị tính kế, vô luận là như thế nào, hắn cho dù là chỉ cần dùng một chiêu là có thể đánh chết Trâu Lương, cũng phải sau khi chịu đủ bốn mươi chiêu mới có thể đánh chết hắn, nếu không sẽ có người cười hắn không có nghĩa khí, cả đời hắn đều bị người ta chê cười. Trâu Lương sau khi chịu bốn mươi chiêu lại có thể đổi lại bốn mươi chiêu cơ hội, có thể nghĩ cách trong vòng bốn mươi chiêu hắn không hoàn thủ mà thắng hắn, mà Lâm Dạ Hỏa lúc bắt đầu đánh, lại hoàn toàn không nghĩ đến Trâu Lương sẽ không hoàn thủ, nói cách khác —— Ách Tử đó, lợi dụng Lâm Dạ Hỏa tính cách đơn thuần, mà thành công đưa hắn rơi vào mưu kế đã được sắp đặt sẵn!

Nhìn lại Lâm Dạ Hỏa, chỉ thấy hắn cười lạnh một tiếng, đem Trường côn cầm trên tay cũng cầm xuống đất, thu chiêu đứng lại, nói với Trâu Lương đã đến gần trước mặt mình rồi lại biến mất, “Cho người năm mươi chiêu, nhớ nắm chắc cơ hội!”

.....

Lần này, mọi người tại chỗ đều cả kinh, chẳng lẽ Lâm Dạ Hỏa đã sớm có chuẩn bị sao?

“Hư trương thanh thế sao?” Âu Dương hỏi Triệu Phổ.

Triệu Phổ cau mày, hồi lâu, nói “Trâu Lương cười.”

Nụ cười này của Trâu Lương, Triệu Phổ đã thấy được, Bạch Ngọc Đường thấy được, Triển Chiêu thấy được, Ân Hầu cùng Thiên Tôn ở phía sau thấy được đồng thời, Lâm Dạ Hỏa cũng thấy được. Chỉ thấy hắn rơi xuống sau lưng Lâm Dạ Hỏa, dùng thanh âm trầm thấp của mình nói một câu, “Ba mươi chiêu là đủ rồi.”

Lâm Dạ Hỏa chau mày, hai đôi gò má híp lại, đối diện với một đôi hắc mâu giống như đôi mắt của loài sói, ánh mắt giống như đang tiến vào phạm vi săn mồi, đầy khát máu lại đầy tự tin.

Ánh mắt của Lâm Dạ Hỏa cũng run lên, “Đừng cao hứng quá sớm Bại tướng dưới tay!”

Trâu Lương đột nhiên cười một tiếng, “Ta chờ chính là câu nói này của người!”

.....
“Kế tiếp, hấn sẽ làm thế nào để có thể giải quyết Lâm Dạ Hỏa trong vòng ba mươi chiêu đây?” Âu Dương cảm thấy khó khăn, “Độ khó có vẻ cao a.”

“Nói tới” Bạch Ngọc Đường hỏi Triệu Phổ, “Trước kia Trâu Lương làm sao lại bại bởi Lâm Dạ Hỏa?”

Triệu Phổ xua tay, hấn cũng chỉ là lần đầu nghe nói.

Âu Dương gọi một phó tướng vẫn đi theo Trâu Lương, Lương Thành, hỏi hấn, “Trâu Lương đánh nhau với Lâm Dạ Hỏa lúc nào? Lại còn thua nữa?”

Lương Thành nhìn hai người đang giao đầu một chút, có chút do dự.

“Hoắc.” Triệu Phổ thiêu mi, “Ta hỏi người cũng không chịu nói sao?”

“Không phải là không muốn nói a, Nguyên soái, cụ thể ta cũng không có rõ ràng lắm.” Lương Thành khổ sở, “Ta chỉ biết nguyên nhân bọn họ đánh nhau, kết quả cụ thể lại chỉ có hai người bọn họ biết.”

“Vậy nói những gì người biết đi.” Triệu Phổ giục.

“Chuyện đại khái xảy ra vào một năm trước.”

“Một năm trước?” Triệu Phổ đếm ngón tay xem ngày.

“Chính là lúc xảy ra trận hạn hán ở Nam mạc a.” Lương Thành nói, “Lúc đó ngài không phải sai chúng ta mang theo lương thực đi đến cứu tế thiên tai sao? Trâu tướng quân tự mình áp lương đó.”

Triệu Phổ gật đầu, hấn vẫn nhớ chuyện này.

“Lúc chúng ta vừa qua sông, liền đụng phải Lâm Dạ Hỏa.” Lương Thành nói, “Lâm Dạ Hỏa hình như là mới từ khu vực hạn hán đó đi ra, thấy chúng ta mang theo lương thực, nghĩ là chúng ta đang mang theo quân lương đi về Hắc Phong Thành, liền ngăn lại đoàn nhân mã của chúng ta, nói trước mặt đang có người sắp chết đói đến nơi, bảo chúng ta đừng có mang lương thực đến Hắc Phong Thành nữa, mau mang đến cứu nạn dân thiên tai đi.”

Triệu Phổ gật đầu.

“Tướng quân không có thềm để ý đến hấn, bảo chúng ta tiếp tục lên đường.” Lương Thành khoát tay, “Lâm Dạ Hỏa kia liền đột nhiên nổi giận, chỉ vào Tướng quân kêu hấn đứng lại.”

Triệu Phổ cau mày, “Các người không nói với hấn đó chính là lương thực đem đến giúp thiên tai sao?”

Lương Thành vẽ mặt oan uổng, “Chúng ta đã nói rồi! Nhưng mà lại không nghĩ đến Lâm Dạ Hỏa tức giận căn bản lại không phải vì chuyện này!”

Triển Chiêu tò mò, “Vậy hấn tại sao lại tức giận?”

“Hấn nói Tướng quân vừa rồi nhìn hấn, vẽ mặt lại còn chán ghét.” Lương Thành vẽ mặt vô tội.

Mọi người sững sờ, “A?”

Lương Thành cười khổ, “Hấn nói hấn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, lại còn hỏi tướng quân hấn có đẹp trai hay không?”

Mọi người trầm mặc, Triệu Phổ hỏi Công Tôn “Đây không phải là một loại bệnh nào đó chứ?”

Công Tôn dở khóc dở cười.

Triển Chiêu ngược lại cảm thấy có chút kỳ quặc, hỏi Bạch Ngọc Đường, “Lâm Dạ Hỏa vì sao lại cứ phải cố chấp với cái danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam này?”

Bạch Ngọc Đường học cái dáng vẽ mới nãy của Triệu Phổ, khoát một tay —— Có trời mới hiểu được.

“Vậy sau đó thì sao?” Thiên Tôn tò mò, “Trâu Lương nói cái gì?”

“Tướng quân cũng đâu có để ý đến hần, tiếp tục đi về phía trước.” Lương Thành gãi đầu một cái, “Lâm Dạ Hỏa lại tiếp tục cản đường, bắt Tướng quân phải nói hần đẹp trai, Tướng quân không nói, hần liền mở miệng ngậm miệng đều nói Tướng quân là tên câm.”

Mọi người liền hai mặt nhìn nhau.

Bạch Ngọc Đường sờ cằm, “Ách Tử sao?”

“Ách tử thi có vấn đề gì?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Hần vào lần đầu tiên gặp ta, cũng hỏi ta có phải là Ách tử hay không?” Bạch Ngọc Đường nói.

Mọi người đều nhìn Bạch Ngọc Đường, lại nhìn một chút Trâu Lương —— Hoàn toàn là hai loại hình khác nhau.

Lương Thành nói tiếp, “Một người nhất định phải đi, một người lại ngăn không cho đi, liền cứ thế mà giằng co. Sau đó, Tướng quân khoát tay chặn lại chúng ta, bảo chúng ta tiếp tục lên đường, Lâm Dạ Hỏa cũng bảo môn hạ của hần tiếp tục lên đường” Lương Thành bắt đắc dĩ, “Cuối cùng cũng chỉ còn lại hai người bọn họ, lúc chúng ta quay đầu lại nhìn thì liền thấy cát sỏi tung bay mờ mịt, liền đoán là bọn họ đánh nhau. Chờ cho đến khi chúng ta đưa lương thực trở lại, trời cũng đã tối, liền thấy Tướng quân đã chờ ở ven đường, sau đó hội hợp với chúng ta cùng rút quân về doanh trại.”

“Lúc ấy hần có bị thương không?” Âu Dương hỏi.

Lương Thành lắc đầu, “Cho nên chúng ta mới nghĩ là hần thắng, nhưng mà”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng mà, có thể là do ta đi theo Tướng quân đã lâu, ta liền cảm thấy từ lúc Tướng quân trở lại cũng không mấy vui vẻ, sau trận đó, hần thường ngăn người, hình như là đang suy nghĩ chuyện gì vậy.”

Mọi người cũng đều là bắt đắc dĩ, cũng không dễ cho Lương Thành có thể cảm nhận được tâm tình của Trâu Lương vui hay không vui, chỉ trừ những lúc làm việc công, bình thường hần vẫn hay ngăn người, hoàn toàn không nói tiếng nào, lại cũng không có biểu lộ gì.

Lúc này liền nghe đám người lại một trận xôn xao.

Chỉ chớp mắt, đã qua mười chiêu, Lâm Dạ Hỏa quả nhiên cũng không có hoàn thủ Nhưng mà Trâu Lương cũng không có đánh được hần, mỗi chiêu phong vũ đến trên người hần, Lâm Dạ Hỏa đều dễ dàng nhận lấy.

“Vô Phong Chưởng.....”

“Đây mới chính là điều đáng lo lắng nhất.” Thiên Tôn gật đầu một cái, “Lâm Dạ Hỏa căn bản là không sợ bị đánh, nội kình của hần không chỉ có thể phóng ra bên ngoài, còn có thể lợi dụng Vô Phong Chưởng mà thu vào bên trong.”

“Không thể thoát ra sao?” Công Tôn hỏi.

Triệu Phổ cùng Âu Dương đều cau mày lại nghe Triển Chiêu nói một câu, “Trâu Lương vẽ mặt một chút gấp gấp cùng không có.”

Mọi người cùng nhau nhìn hần —— Cái này cũng nhìn ra được sao?

Triển Chiêu gật đầu một cái, đưa tay chọc chọc má Bạch Ngọc Đường, “Vẽ mặt bằng sơn như vậy cần phải có một chút kỹ xảo mới có thể nhìn ra a.” Vừa nói lại dùng tay nhẹ nhàng đụng vào Bạch Ngọc Đường một cái, “Vẫn còn lại hai mươi chiêu, cứ nhìn xem hần làm thế nào để phá Vô Phong Chưởng không phải là được rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu một chút, khẽ mỉm cười, “Có lẽ, rất có thể không phải là hai mươi chiêu đâu.”

“Không phải là sao?” Âu Dương buồn bực, “Vậy đó là mấy chiêu?”

“Là một năm.”

Triệu Phổ cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh mở miệng.

Triển Chiêu khẽ mỉm cười, “Quả nhiên.”

Công Tôn kinh ngạc quay đầu lại, “Các ngươi là nói, Trâu Lương đã dùng một năm để suy nghĩ làm sao có thể phá Vô Phong Chưởng?”

“Chính xác mà nói, hắn đã dùng một năm để nghĩ xem làm thế nào để trong vòng hai mươi chiêu có thể phá được Vô Phong Chưởng.” Triệu Phổ bổ sung một chút.

Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói, “Bước đầu tiên hắn đánh cuộc đã thắng, bước thứ hai chính là bức cho Vô Phong Chưởng xuất hiện, bước thứ ba”

“Bước thứ ba là cái gì?” mọi người nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ khoát một tay.

Mọi người nhìn Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái.

Cuối cùng mọi người lại cùng nhau nhìn Triển Chiêu.

Triển Chiêu hơi nhún vai một cái.

“Vậy đến tốt cùng là như thế nào?” Công Tôn cau mày.

“Tiếp theo thì cứ nhìn xem đi a.” Triệu Phổ cười với Công Tôn, nhẹ nhàng chỉ chỉ chiến cuộc trước mắt, “Biết trước kết quả còn gì vui mừng nữa, nhìn xem một chút cái tên Yêu Lang này cuối cùng làm thế nào để có thể vây bắt cái con Phượng Hoàng thành thật kia a.” Đăng bởi: admin

11. Chương 11: [Thắng Thua]

CHƯƠNG 11. [THẮNG THUA]

Công Tôn vội vàng vén y phục hắn ra nhìn da thịt một chút chỉ thấy trên bả vai hắn xuất hiện một vết phỏng hình hỏa phụng.

Công Tôn há to miệng —— Không khác gì bị sắt lung dí vào, thảo nào lại đau đến như vậy.

Trâu Lương nhìn bả vai mình một chút, cau mày nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa túm lấy cổ áo hắn, kéo lên một chút, “Ách tử, ngươi nhớ kỹ cho ta. Tỷ võ lần này ngươi thắng, nhưng mà bắt đầu kể từ ngày hôm nay trở đi, mạng của ngươi chính là của ta.” Nói xong, đứng dậy phất áo mà rời đi.

Vô Phong Chưởng của Lâm Dạ Hỏa có thể nói là không có chút sơ hở nào, dù là có nội lực cao hơn nữa cũng không có biện pháp nào khác. Vừa nhìn đến cục diện này, đại đa số người giang hồ đều cảm thấy, thắng bại đã định rồi.

Vậy mà đám người Triển Chiêu lại có cái nhìn bất đồng, Trâu Lương nếu như đã có cái gan khiêu chiến với Lâm Dạ Hỏa. Như vậy cho thấy suốt một năm nay hắn nhất định đã nghĩ ra chiêu thức có thể phá giải được Vô Phong Chưởng kia.

“Nếu như là ngươi, ngươi sẽ đánh thế nào?” Triển Chiêu ôm tay hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường lại thờ ơ mà nói, “Không biết, phải đánh mới biết được. Còn ngươi? Có biện pháp gì sao?”

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, “Ta có thể thắng hắn.”

“Tự tin như vậy?” Bạch Ngọc Đường ngược lại có chút ngoài ý muốn, “Người có loại công phu gì có thể khắc Vô Phong Chưởng hay sao?”

Triển Chiêu gật đầu một cái, “Không cần dùng nội lực mà đánh hấn a.”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, gật đầu một cái “Đích xác là một biện pháp hay. Có điều Trâu Lương lại không thể dùng được.”

“Cũng đúng.”

“Không cần dùng nội lực thì làm sao có thể thắng hấn?” Công Tôn tò mò.

“Chính là so chiêu số.” Bạch Ngọc Đường giải thích, “Chiêu thức công phu của Triển Chiêu nhiều nhất trong tất cả mọi người. Nói cách khác là công phu của hấn vô cùng đa dạng. Trên đời này, nếu như mọi người đều là không cần nội lực, chỉ là thuần túy so chiêu số cùng sự linh hoạt, sẽ không có ai có thể thắng được hấn.”

Công Tôn nhìn Triển Chiêu. Triển Chiêu cười híp mắt —— Chính là công phu rất đa dạng đó a.

Mọi người cũng suy nghĩ một chút. Từ nhỏ Triển Chiêu đã có được hơn ba trăm người mang trong mình tuyệt kỹ thay phiên nhau dạy hấn đây. Khó trách sao hấn mỗi lần ra chiêu, cũng có thể đánh tới trăm dạng khác nhau.

“Vậy lần trước người làm thế nào có thể thắng hấn?” Thiên Tôn hỏi Bạch Ngọc Đường.

“Lần trước hấn cũng không có dùng Vô Phong Chưởng.” Bạch Ngọc Đường nói, “Lần trước còn chưa có đánh được mấy chiêu hấn đã thua rồi, có lẽ bởi vậy nên mới không có phục đi.”

“Người là gài bẫy hấn đi?” Ân Hầu cười hỏi “Người thành thật như vậy, bị người gài tới gài lui, nói không chừng liền hôn mê luôn.”

Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu “Thật ra cũng không phải như vậy.”

Tất cả mọi người có chút ngoài ý muốn mà nhìn hấn “Người nói là người không có gạt hấn mà thắng hấn, hay là nói hấn cũng không có thật thà như vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười rất nhạt, “Ta không tin hấn bại bởi tay Trâu Lương, nhưng mà ta tin Trâu Lương có thể thắng hấn.”

Tất cả mọi người ngược lại cùng nhìn Triển Chiêu —— Những lời này của Bạch Ngọc Đường có phải là trước sau mâu thuẫn không?

Triển Chiêu lại sờ sờ cằm, “Thì ra là như vậy a.”

Bốn mươi chiêu với cao thủ mà nói, thật ra thì cũng không tốn bao nhiêu công phu, thời gian rất nhanh cũng sẽ qua đi.

Vô Phong Chưởng của Lâm Dạ Hỏa vừa xuất hiện, chưởng phong đánh vào cơ hồ không có ảnh hưởng đến hấn.

Khi một phía đánh ra nội lực, một phía lại thu vào nội lực Vì vậy song phương cũng chỉ là dùng chiêu thức mà giao đấu, đánh theo cách của Triển Chiêu, hoàn toàn không cần dùng đến nội lực.

Vậy mà khi không cần dùng đến nội lực, lúc này cũng không thể nhìn ra được ai hơn ai, bởi vì Lâm Dạ Hỏa hoàn toàn không có hoàn thủ, chỉ là đứng đó nhận chiêu mà thôi.

Quần hùng chung quanh cũng âm thầm đếm giúp hấn. Cũng đã đến ba mươi chiêu, chỉ còn dư lại mười chiêu, vậy mà bên phía Trâu Lương một chút biến hóa cũng không có. Nếu cứ tiếp tục như vậy, một khi đã qua bốn mươi chiêu, Lâm Dạ Hỏa hoàn thủ lại, không biết sẽ đánh đến thế nào? Nói cách khác, tất cả mọi người đều nghi ngờ —— Công phu của Lâm Dạ Hỏa đó, đến tột cùng là cái gì?

“Vô Phong Chưởng ngoại trừ có thể phòng thủ, còn có thể tấn công đi?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường, “Uy lực tựa hồ cũng kinh người a.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái. Mọi người cũng có chút nghi hoặc, không biết Trâu Lương sẽ làm gì để đổi lại cái kết cục chắc chắn sẽ thua này. Đột nhiên lại phát hiện Lâm Dạ Hỏa có chút hỗn loạn.

“Đi?” Triệu Phổ sờ cằm, “Hắn làm sao vậy?”

Tất cả mọi người đều cau mày —— Chiêu thức của Trâu Lương hoàn toàn không có thay đổi, cũng chỉ còn lại mấy chiêu, thế nhưng Lâm Dạ Hỏa lại đột nhiên hỗn loạn.

Triển Chiêu sờ sờ cằm, “Nếu như chiêu thức không hề có thay đổi, vậy hẳn là nội lực thay đổi đi.”

“Trên đời này, nguyên lý của tất cả các loại nội lực đều giống nhau.” Thiên Tôn nói, “Vô Phong Chưởng tuy rằng khác biệt với các chưởng lực thông thường, nhưng mà cũng vẫn giống như những loại nội lực khác, người dùng chưởng sẽ phải chịu phản lực. Nói cách khác, Lâm Dạ Hỏa tuy rằng hấp thu nội lực của Trâu Lương, thế nhưng đồng thời bản thân hắn cũng phải chịu sức ép của nội lực đó. Chẳng qua là, tất cả những nội lực mà hắn phải chịu đựng đều nằm trong khả năng cùng phạm vi hắn tính toán a. Tại sao lại đột nhiên rối loạn như vậy?”

“Trừ phi.....” Bạch Ngọc Đường hình như đã hiểu ra gì đó, “Có lẽ nội lực mà hắn phải chịu đựng vượt qua ngoài dự kiến cùng phạm vi của hắn.”

“Ta đã biết vì sao lúc trước Lâm Dạ Hỏa cùng ngươi so chiêu lại không dùng Vô Phong Chưởng rồi.” Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Bởi vì điểm mấu chốt khi sử dụng Vô Phong Chưởng, đặc biệt là dùng khi phòng thủ, chính là phải biết rõ được nội lực của đối phương cao bao nhiêu, sau đó mới chuẩn bị sẵn sàng Sau đó mới điều chỉnh nội lực đó để thu nạp vào cơ thể mình. Lại còn phải sử dụng nội lực trong cơ thể để triệt tiêu nó, nếu như nội lực đưa vào trong cơ thể đột nhiên biến đại, vượt qua sự chuẩn bị của mình, điều này còn có thể dẫn đến nội thương.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, “Trâu Lương lừa hắn.”

“Lừa lúc nào?” Công Tôn không hiểu rõ. Hai người đó đánh cho đến tận bây giờ cũng chưa có nói tiếng nào.

“Không phải là bây giờ, mà là một năm trước.” Bạch Ngọc Đường nói “Năm đó, lúc Trâu Lương cùng hắn giao đấu, có thể hắn chỉ có dùng bảy thành nội lực, thậm chí còn ít hơn nữa.”

“Tiểu tử kia từ lần đầu giao thủ có lẽ đã biết mình không thể thắng được, cho nên mới bày mưu tính kế, chính là để dành cho lúc này đây.” Triệu Phổ đột nhiên cười, “Có lẽ hắn lúc đó cũng không có rõ ràng lắm Lâm Dạ Hỏa này là người nào. Nếu như là tử địch, sau này nếu như giao thủ trên chiến trường, thì bày cục diện như về sau còn có thể dựa vào đó để đột kích, lấy tính mạng hắn.”

“Đây đúng là chuyện mà hắn sẽ làm.” Âu Dương khoát tay, “Nói đơn giản chính là con sói đem con mồi nó chưa thể ăn được ngay giữ lại, nuôi mập mập một chút, để dành lần sau đến ăn tiếp a.”

Tất cả mọi người cau mày, đồng thời cũng cảm thấy có chút kinh khủng —— Tính cách này của Trâu Lương là loại tính cách gì?

“Đây chính là bản chất khác nhau của người giang hồ và quân nhân.” Ân Hầu gật đầu một cái, “Người giang hồ đều là tranh cường háo thắng. Tỷ võ là muốn chứng tỏ ta đây hơn người. Mà quân nhân khi giao đấu trên chiến trường chính là người chết ta sống. Khi tỷ võ đều lấy đại cục làm trọng.”

“Đơn giản mà nói.” Triển Chiêu ôm tay, “Lúc ban đầu Trâu Lương đã cho Lâm Dạ Hỏa một thông tin giả, để cho Lâm Dạ Hỏa nghĩ rằng hắn chỉ có năm thành nội lực trong khi thực tế hắn có đến mười thành, cho nên tỷ thí là hắn thua nhưng lại giữ lại hậu chiêu để thiết kế cạm bẫy. Hôm nay lần nữa đụng phải, đã biết hắn không phải là địch nhân trên chiến trường cho nên chỉ cần thắng trở lại, rửa mối nhục lần trước là được. Vì vậy, ở thời điểm ban đầu mới tỷ thí, hắn liền dụ Lâm Dạ Hỏa tiến vào bẫy, để cho hắn xuất ra Vô Phong Chưởng, hơn nữa còn lưu lại bốn mươi hậu chiêu. Lâm Dạ Hỏa muốn đỡ được bốn mươi chiêu ấy thì cần phải đoán được nội lực của Trâu Lương. Hai mươi chiêu đầu vẫn còn thuận lợi bình thường, nhưng mà mười chiêu sau, Trâu Lương đã bắt đầu gia tăng nội lực. Hắn dùng cả mười thành nội lực, vượt xa những dự tính của Lâm Dạ Hỏa. Lâm Dạ Hỏa dùng Vô Phong Chưởng, cũng chỉ có thể dành để phản lực chống lại thân thể của chính mình. Như vậy, Vô Phong Chưởng của hắn —— Đã bị phá giải.”

Ở bên kia, Trâu Lương đánh đến khoảng chiêu thứ ba mươi lăm, đột nhiên chuyển một quyền, dồn nội lực truyền vào quyền nhắm thẳng đến trước ngực Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa vừa đưa hai tay ra trước ngực đỡ lại vừa thu hồi Vô Phong Chưởng, chịu một quyền này.

Cũng may nhờ nội lực hần thâm hậu, nhưng mà một quyền này cũng khiến cho hần bắn ra phía sau mấy chục bước. Hần buông tay, thu hồi toàn bộ nội lực. Nhất thời bốn phía bụi bay mù mịt.

Mái tóc dài của Lâm Dạ Hỏa hơi tung bay, trên mặt cũng xuất hiện một nụ cười, “Nga? Người quả nhiên là có nanh a, lại có thể đả thương người nữa.”

Trâu Lương lại tiếp tục ra chiêu, không có dừng lại tiếp tục tấn công.

Võ lâm quần hùng đại đa số đều không nhìn được hai người đánh cái gì, chẳng qua là thấy mắt cũng hoa lên, nhưng đồng thời đều có một cảm giác, bất tri bất giác Trâu Lương đã chiếm thượng phong rồi phải không?

Bất quá phản ứng của Lâm Dạ Hỏa cũng là bình tĩnh vượt qua dự liệu của mọi người.

Triển Chiêu theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường mở miệng, “Vẫn là câu nói cũ, Lâm Dạ Hỏa không phải là người dễ đối phó. Trâu Lương đã như vậy mà vẫn không thể thắng được hần, như vậy sau mấy chiêu có thể thấy được hần hần là còn có tính toán gì đó nữa.”

Bên này mọi người đang tập trung thảo luận thì đầu bên kia, đám người của Hỏa Phụng dường đều chau mày lại, không biết là bắt đầu từ lúc nào, tất cả mọi người đều không nói, biểu lộ cũng vô cùng nghiêm túc.

Trâu Lương cùng Lâm Dạ Hỏa lại một lần nữa tiếp xúc giao đấu, sau khi tách ra là vừa đúng bốn mươi chiêu.

Hai người đều đúng lúc mà rơi xuống bên cạnh binh khí của mình. Trâu Lương đột nhiên một tay túm lấy chuôi đao, “rẹt” một tiếng, Phá Đao ra khỏi vỏ.

Lại nhìn Lâm Dạ Hỏa, chỉ thấy hần cũng một tay nắm lấy trường côn kia kéo một cái ra bên ngoài Hàn quang chợt lóe lên.

“Nha? Hần dùng kiếm a?” Triển Chiêu kinh ngạc, “Ta còn tưởng hần dùng côn chứ?”

Mà nhìn lại binh khí của hai người một lần nữa —— Binh khí của Trâu Lương là một thanh Phá Đao, còn binh khí của Lâm Dạ Hỏa bên kia, lại là một thanh Phá Kiếm

“Phốc.”

Hồi lâu, Ân Hưu cùng Thiên Tôn nhin không được mà ‘phốc’ một tiếng.

Tiểu Tứ Tử kéo ống quần Triệu Phổ, “Cửu Cửu, bọn họ sao lại cùng dùng binh khí bị phá hỏng a.”

Triệu Phổ dở khóc dở cười, Trâu Lương dùng kia chính là Phá Thiên Đao, cũng không phải là binh khí bị phá hủy gì, về phần binh khí bên người của Lâm Dạ Hỏa kia

“Phá Thiên Kiếm.” Ân Hưu cười, “Hóa ra lại là một đôi a.....”

“Vậy tại sao vỏ đao của Trâu Trâu lại bị phá như vậy, còn vỏ đao của Hỏa Hỏa lại đẹp như vậy a?” Tiểu Tứ Tử ngược mặt hỏi Ân Hưu cùng Thiên Tôn ở sau lưng.

“Thật ra thì Phá Thiên Đao cùng Phá Thiên Kiếm đều không có vỏ. Vỏ đao vỏ kiếm này hần là do bọn họ tự mình làm đi.” Thiên Tôn thuận tay sờ sờ gương mặt của Tiểu Tứ Tử.

Mọi người cùng nhìn Triệu Phổ.

Triệu Phổ dở khóc dở cười, “Đúng là không có vỏ đao. Hần liền cứ thế lấy một khối da thú làm ra một cái.”

“Từ vỏ đao liền thấy được bản chất hai người là khác nhau.” Triển Chiêu nói một câu.

“Khác nhau cái gì?” Bạch Ngọc Đường hỏi hần.

“Một nhiệt huyết một buồn tẻ.” Triển Chiêu thiêu mi một cái, “Hai người lại cùng dùng một loại binh khí, tại sao lại trùng hợp như vậy?”

“Cây đao này là khi bé Trâu Lương nhất được lúc bị rơi xuống một sơn cốc.” Âu Dương sờ sờ cằm, “Ta hình như đã nghe hần nói qua, có một thanh màu đen, một thanh màu đỏ. Hần vốn muốn nhặt cái thanh màu đỏ a, nhưng mà lại bị một cái tiểu hài nhi chết tiệt nhanh tay nhặt mất”

Tất cả mọi người đều cả kinh —— Thì ra là có thù cũ a.

Hai người vừa mới đem binh khí ra thì đã đánh đến long trời lở đất.

Người giang hồ cũng lui dần về phía sau, tâm nói đây là nội lực cao đến thế nào a.

Bạch Ngọc Đường khẽ cau mày sờ cằm.

“Thế nào?” Triển Chiêu tựa hồ không cần nhìn cũng hiểu được tâm tình hần, vội vàng tiến đến hỏi.

Bạch Ngọc Đường chần chờ một chút, “Nội lực của Hỏa Phụng rõ ràng cao hơn nhưng là, cách đánh của Trâu Lương.....”

“Hần vẫn luôn sử dụng cách đánh này.” Triệu Phổ cau mày, “Gọi tắt chính chính là cách đánh liều mạng, rất dọa người.”

Mọi người cũng cảm thấy được Trâu Lương khi đánh giặc quả thật vô cùng dọa người, đao của hần không chỉ mau mà còn ngoan. Đao phong của Bạch Ngọc Đường chính là bén nhọn, của Triệu Phổ lại là bá đạo, nói như thế nào đây, chính là đao cũng giống như người, cũng sắc bén như vậy.

Cũng cùng đạo lý như vậy, kiếm của Lâm Dạ Hỏa đây.....

Đều là cao thủ dùng kiếm, Triển Chiêu có thể nhìn thấu được danh môn của Lâm Dạ Hỏa chỉ sau phong độ của một bậc cao thủ võ lâm chính tông Lại nói về nội lực. Trâu Lương đích xác là thua hần một thành, nhưng mà Trâu Lương thắng hần ở việc sử dụng nhiều chiêu thức kỳ lạ, mà Lâm Dạ Hỏa lại tựa hồ bị ảnh hưởng bởi việc Vô Phong Chưởng bị phá, hần nhất định bị một phần phản lực làm bị thương, lúc này không cách nào có thể dùng được mười thành nội lực phản công. Nếu như hần không bị nội thương cũng không có như vậy.

Vì vậy, hai người đánh đến lúc này chính là đã ngang tay.

Người giang hồ cũng đều tròn tròn mắt mà nhìn, cái này là muốn đánh đến khi nào đây?

“Nếu như còn đánh tiếp, Trâu Lương nhất định không chịu nổi.” Triển Chiêu cau mày, “Trước đó hần cũng đã bị nội thương, hần đến tột cùng là muốn làm sao.....”

Triển Chiêu còn chưa có nói hết lời, đột nhiên lại thấy Trâu Lương biến chiêu, đâm về phía Lâm Dạ Hỏa.

“Uy.” Triệu Phổ kêu to một tiếng, thanh âm giống như là sợ hết hồn vậy.

Đám người Triển Chiêu cũng bị Trâu Lương làm cho sợ hết hồn. Bởi vì Trâu Lương đã tạo ra một khoảng trống cho Lâm Dạ Hỏa Lâm Dạ Hỏa cứ vậy mà một kiếm đâm về phía ngực hần.

“Nha a.” Tiểu Tứ Tử bị dọa đến kêu to một tiếng, liền che miệng lại.

Mọi chuyện cũng chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa kiếm kia đã đâm vào ngực Trâu Lương. Đồng thời một đao của Trâu Lương đã nhanh chóng quét đến cổ của Lâm Dạ Hỏa mà chém xuống.

Chẳng qua là một thanh thiết phiến đã chặn lại đao của Trâu Lương, một tiếng “Keng” vang lên.

Lâm Dạ Hỏa cùng Trâu Lương song song rơi xuống đất.

Trâu Lương một tay nắm lấy thanh kiếm của Lâm Dạ Hỏa đang đâm trước ngực mình, còn một tay đang cầm đao dừng ngay cổ Lâm Dạ Hỏa. Lúc này may nhờ có La Mục Tử động tác mau lẹ, một chiết phiến đã chặn kịp lưỡi đao kia.

Lâm Dạ Hỏa liếc thư sinh kia một cái.

Thư sinh lại nhìn hần một chút, thiêu mi, nói với Trâu Lương, “Chúng ta nhận thua.”

Lâm Dạ Hỏa đột nhiên rút kiếm ra

Máu của Trâu Lương cũng theo kiếm của hắn phun ra ngoài, chảy đầy trên mặt đất.

“Muốn chết a.” Công Tôn cùng đám người Âu Dương vội vàng lao đến.

Cặp mắt Trâu Lương vẫn còn nhìn chằm chằm Lâm Dạ Hỏa, chậm rãi mà ngã xuống

“Lâm Dạ Hỏa là không muốn hại Trâu Lương.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nói.

“Đao của Trâu Lương cũng đã ngừng rồi, nếu không cho dù Quỷ Phiến có muốn cũng căn bản không ngăn được một đao kia. Đầu của Lâm Dạ Hỏa cũng sẽ rơi xuống.” Triển Chiêu nói.

“Tiểu tử kia cũng có chút thú vị a. Còn muốn đồng quy vu tận nữa” Ân Hầu sờ sờ cằm, tựa hồ vô cùng thưởng thức Trâu Lương, “Thật ra thì khi một kiếm kia của Lâm Dạ Hỏa đâm lệch liền đã chứng tỏ là Trâu Lương đã thắng, nếu như Lâm Dạ Hỏa không muốn thua sẽ phải một kiếm đâm chết Trâu Lương. Lần đánh cuộc này của Dã Lang, hắn đã lại thắng một lần nữa.”

Thiên Tôn cười, “Thay vì nói Lâm Dạ Hỏa đã thua, không bằng nói là Trâu Lương thắng. Lâm Dạ Hỏa không muốn đâm chết hắn thì không có cách nào có thể thắng. Đây chính là một người đánh cuộc, còn một người lại chọn lựa kết cục đánh cuộc. Ân, Vô Sa bồi dưỡng được đồ đệ như vậy thật không tệ, vào thời điểm mấu chốt vẫn còn có thể thanh tịnh như vậy. Hơn nữa chớ có nhìn hắn luôn quẩn luyến Bạch Ngọc Đường đòi phân định thắng thua, trên thực tế, hắn đối với thắng thua cũng không có để ý nhiều lắm.”

Mọi người ở phía trước đều vội vàng cứu Trâu Lương, ở phía sau Triệu Phổ lại sầm mặt đứng đó. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường lại nhìn nhau một cái. Có thể cảm nhận được quanh thân Triệu Phổ đều là tức giận —— Cũng khó trách, Trâu Lương cũng quá làm càn, hắn chính là Đại Tướng quân của Triệu gia quân, Thống soái của mấy chục vạn binh lính, lại có thể dễ dàng đem tính mạng mình đi đánh cuộc như vậy mặc dù là hắn thắng cuộc, nhưng không chừng chờ cho vết thương của hắn lành rồi, Triệu Phổ nhất định sẽ phạt hắn.

Tiểu Tử Tử còn đang bưng cái hòm thuốc, Công Tôn thì trị thương cho Trâu Lương. Rất may, một kiếm này của Lâm Dạ Hỏa, vừa không tổn thương đến tim cũng không làm tổn hại đến phổi, lại rất xảo diệu mà tránh khỏi toàn bộ nguy hiểm. Nói cách khác, Trâu Lương bất quá chỉ là mất một chút máu mà thôi. Chỉ cần giữa cho vết thương không bị nhiễm trùng thì qua vài ngày là có thể tốt rồi.

Công Tôn nhìn vết máu thật dài trên đất, lại nhìn một chút Lâm Dạ Hỏa vẻ mặt âm trầm phía trước, không khỏi có chút hảo cảm với hắn. Người này, chỉ là mặt ngoài mạnh miệng mà thôi, bất quá thua kiểu này cũng thật không hề nhục nhã chút nào.

Những người giang hồ ở tại chỗ phần lớn đều không hiểu chuyện gì xảy ra. Bọn họ cũng không hiểu nổi tại sao Lâm Dạ Hỏa lại thua, cũng không hiểu tại sao Trâu Lương lại được coi là thắng. Nhưng mà tất cả mọi người đều cảm nhận được cái khí thế khi hai đại cao thủ so chiêu này đặc biệt là khí thế của Lâm Dạ Hỏa lúc này, so với ban nãy vốn nhìn không ra, giờ đây lại tỏ ra lẫm liệt khiếp người. Quả nhiên là người có thể cùng luận võ với bậc cao thủ như Bạch Ngọc Đường sao. Chỉ tiếc, lúc tỷ võ trừ công phu còn cần phải có chiến thuật nữa, dù sao thì người thắng vĩnh viễn cũng chỉ có một mà thôi.

Sau khi Công Tôn băng bó cẩn thận cho Trâu Lương, Âu Dương Thiếu Chinh muốn cùng với ảnh vệ đỡ hắn trở về nghỉ ngơi.

“Chờ đã.”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa đột nhiên lạnh lùng mà nói một câu.

Mọi người ngẩng đầu nhìn hắn.

Chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa lúc này so với cái người ngu ngu ngốc ngốc lúc trước hoàn toàn khác biệt. Hắn đi tới trước mặt Trâu Lương, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn.

Đột nhiên, hắn đưa tay vỗ lên đầu vai Trâu Lương một cái.

“Tê....” Trâu Lương đột nhiên giật bắn lên, tựa hồ là rất đau.

“Uy, người làm cái gì?” Tử Ảnh chỉ thấy y phục của Trâu Lương, nơi bị Lâm Dạ Hỏa vừa vỗ đột nhiên rách một mảng lớn, hình như là bị thiêu cháy.

Công Tôn vội vàng vén y phục hắn ra nhìn da thịt một chút chỉ thấy trên bắp vai hắn xuất hiện một vết phỏng hình hỏa phụng.

Công Tôn há to miệng —— Không khác gì bị sắt lung dí vào, thảo nào lại đau đến như vậy.

Trâu Lương nhìn bắp vai mình một chút, cau mày nhìn Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa túm lấy cổ áo hắn, kéo lên một chút, “Ách tử, người nhớ kỹ cho ta. Tỷ võ lần này người thắng, nhưng mà bắt đầu kể từ ngày hôm nay trở đi, mạng của người chính là của ta.” Nói xong, đứng dậy phất áo mà rời đi.

Năm đại cao thủ của Hỏa Phụng đường đều chấp tay với đám người Triển Chiêu, cũng mang người rời đi. Biểu tình thoải mái, hình như cũng không có để trong lòng.

Tiêu Lương lại liếc nhìn Tiểu Tứ Tử đang ôm hòm thuốc giúp Công Tôn, cười cười, cũng xoay người đi theo Lâm Dạ Hỏa.

“Tiểu Quý.”

Lúc này, Triệu Phổ vừa mới đi tới bên cạnh Trâu Lương xem thương thế của hắn, gọi bé lại.

Tiêu Lương quay đầu lại.

“Không phải người nói nếu như hắn thua liền quy thuận ta sao?” Triệu Phổ cười hỏi bé.

Tiêu Lương hai tay chống eo ngẩng mặt cúi đầu suy nghĩ một lát, cười một tiếng xoa tay chặn lại, nháy mắt với Triệu Phổ một cái, “Chờ đến ngày nào đó được xem qua thân thủ của người, ta đây liền bái người.” Nói xong, hồ hồ hởi hởi chạy về phía trước mấy bước. Sau đó lại như nhớ ra cái gì, liền quay đầu hướng về phía Bạch Ngọc Đường nói, “Bạc kia ta sẽ trả, nếu rảnh người sai người đến nhà ta mang vàng đi a.”

Triển Chiêu thiêu thiêu mi với Bạch Ngọc Đường một chút —— Ai nha, tiểu hài nhi này thật có tiền đồ a. Từ nhỏ đã biết phá của rồi.

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười.

Đuổi theo Lâm Dạ Hỏa, Tiêu Lương còn trêu ghẹo hắn, “Tiểu Lâm Tử, cười một cái xem. Người kiếm được cũng không ít a, nhất được cả một cái người sống như vậy.”

“Biến, Tâm tình đang không tốt đây.” Lâm Dạ Hỏa không thèm để ý đến bé.

“Cười một cái a, người so với Bạch Ngọc Đường đẹp trai hơn a.”

“Thật sao?”

“Giả thôi.”

“Không thèm nuôi người.”

“Ai khiến người nuôi.”

Tiêu Lương chấp tay sau lưng chạy lên phía trước dẫn đầu đám người. Tâm tình tựa hồ còn không tệ.

Trâu Lương được Âu Dương đỡ dậy.

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng tới xem thương thế của hắn.

Triệu Phổ hỏi Công Tôn, “Không sao chứ?”

“Không sao. Có điều bị phỏng tương đối nghiêm trọng.” Công Tôn bắt đầu đi.

“Có thể xóa nó đi không?” Trâu Lương hỏi Công Tôn.

Công Tôn bắt đầu đi lắc đầu một cái, “Có lẽ sẽ khó khăn, phải đợi cho đến khi vết thương lành đã.”

“Muốn xóa đi sao?” Triệu Phổ sâu xa mà tới một câu, “Người mà dám xóa đi, hẳn có lẽ cứ gặp người một lần liền đốt thêm một lần, ai kêu người đi trêu chọc đúng cái phiền phức này làm gì.”

Trâu Lương xoay mặt, lẩm bẩm một câu, “Thua còn mất thể diện hơn.”

“Được rồi.” Công Tôn trừng hắt, “Thương thế kia của người cũng không có nhẹ đâu. Nhanh chóng trở về nằm cho ta.”

“Lên thuyền đi.” Bạch Ngọc Đường nói, “Đến Hãm Không Đảo nghỉ ngơi thật tốt.”

Mọi người đều đồng ý. Vì vậy cùng nhau đi đến bến tàu, lên thuyền đến Hãm Không Đảo.

Triển Chiêu vừa đi vừa xoa bụng.

“Đói a?” Bạch Ngọc Đường hỏi hắt.

“Đói.” Triển Chiêu thuận tay đem Tiểu Tứ Tử đi bên cạnh Công Tôn ôm tới.

Bạch Ngọc Đường lại mua một xiên hồ lô đường đến, nhét vào trong tay Tiểu Tứ Tử, hỏi Triển Chiêu “Cảm thấy sao? Công Tôn hay Tiểu Tứ Tử?”

“Là Tiểu Tứ Tử.” Triển Chiêu nhéo nhéo gương mặt Tiểu Tứ Tử một chút.

“Tiểu Tứ Tử cái gì nha?” Tiểu Tứ Tử nhai nhai hồ lô đường, không hiểu gì mà hỏi.

Triển Chiêu cười cười, vỗ vỗ đầu Tiểu hồ ly trong ngực bé, “Tiểu Tứ Tử đáng yêu a.”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt tiếp tục ăn hồ lô đường. Mà chung quanh, Công Tôn phát hiện hầu như tất cả mọi người đều liếc mắt nhìn nhau một cái —— Đúng là có người theo dõi Công Tôn cùng Tiểu Tứ Tử. Hơn nữa còn là không có ý tốt gì. Đăng bởi: admin

12. Chương 12: [Chuyện Về Yêu Hồ]

CHƯƠNG 12. [CHUYỆN VỀ YÊU HỒ]

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài có một người đi vào, là Tứ gia Tương Bình.

Tương Bình vào tiểu lâu liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, lát nữa muốn đi đâu ăn cơm? Hay là đi ăn hải sản đi? Mới bắt được một số sò cùng nhím biển, còn có cả mấy con đại hoa giải rất lớn nữa.

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp đáp ứng, đã thấy Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, đang mở to đôi mắt vừa to tròn vừa sáng lấp lánh mà nhìn mình, ý kia —— Sò cùng nhím biển a, đại hoa giải là loại cua gì a?

Bạch Ngọc Đường liền gật đầu với Tương Bình một cái, “Được ……….”

Thuyền của Từ Tam gia một đường thuận lợi mà đến Hãm Không Đảo, ở bến dò sớm đã có người đứng đó nghênh đón, người đứng đầu chính là Lô Phương, còn có cả Hàn Chương cùng Tương Bình, Mẫn Tú Tú bụng cũng đã lớn, không tiện đi lại nên chỉ có thể chờ ở trong phòng.

Từ Khánh kéo Bạch Ngọc Đường nhảy xuống thuyền đầu tiên.

Mấy huynh đệ nhìn thấy lão đệ nhà mình, đều có một cảm giác như xa cách tam thu —— Người này cũng có thể coi là đã đoạt lại từ trong tay người của phủ Khai Phong a, là người sau khi đã bị lừa đi cũng không thêm trở lại nhà a.

Bạch Ngọc Đường giới thiệu từng người, Thiên Tôn rất thân quen với tất cả mọi người của Hãm Không Đảo, hẳn cùng có viện tử riêng ở đây, Thần Tinh Nhi cùng Nguyệt Nha Nhi quen nhà nên giúp đỡ mọi người đi dọn dẹp, Ân Hầu liền ở trong viện của Thiên Tôn. Triệu Phổ cùng Công Tôn ở một đại viện tử, Triển Chiêu vốn cũng là ở cùng với bọn họ, bất quá Trâu Lương bị thương tương đối nặng, cho nên đành dành căn phòng còn lại cho hắn nghỉ ngơi. Tương Bình nói sẽ cấp cho Triển Chiêu một viện tử khác, Bạch Ngọc Đường lại nói không cần phải phiền phức như vậy, cứ ở chỗ của hắn là được.

Bốn huynh đệ kia lại nghiêm túc quan sát Triển Chiêu một cái ————— Bạch Ngọc Đường cũng chưa từng cho phép người khác ở lại viện tử của mình a!

Công Tôn theo bọn Triệu Phổ trở lại phòng, giúp Trâu Lương xử lý vết thương một chút. Những người khác còn có công việc của mình, Triển Chiêu liền thuận tay ôm theo Tiểu Tứ Tử, cùng với Thiên Tôn và Ân Hầu đi thăm quan viện tử của Bạch Ngọc Đường.

Thiên Tôn đi cùng Triển Chiêu ở phía sau, nói với hắn, “Viện của Ngọc Đường chơi rất vui đó.”

“Chơi rất vui sao?” Triển Chiêu tò mò, “Trong sân có rất nhiều cơ quan?”

“Cũng không phải.” Thiên Tôn vừa nói lại vừa cảm thấy có thứ gì dụi dụi hắn từ phía sau, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chính là Tiểu Ngũ. Trên lưng Tiểu Ngũ, Tiểu hồ ly kia lại đang nằm ở đó, cảnh tượng này.....

“Ha ha.” Ân Hầu vui vẻ, “Cái này không phải chính là cáo mượn oai hùm sao.....”

“Miao ”

Bạch Ngọc Đường vừa mới bước một chân vào viện, đã có ngay hai thứ có nhung mao mềm mịn chạy đến cọ cọ chân hắn, một con là bạch miêu, một con là bạch cước tiểu hắc miêu.

Bạch Ngọc Đường sai người đem ba con mèo cướp được từ chỗ Lâm Dạ Hỏa kia cũng thả vào trong sân, để cho năm con mèo cùng nhau chơi đùa.

Triển Chiêu cũng thật tò mò, tay cọ cọ cánh tay Bạch Ngọc Đường, hỏi hắn “Người không phải chính là con Chuột sao? Sao lại đi nuôi nhiều mèo như vậy?”

Bạch Ngọc Đường cười nhạt một tiếng, đưa tay nhắc một tiểu miêu lên, véo véo hai cái, chọc cho con mèo nhỏ kia kêu miao miao, Bạch Ngọc Đường mới thả lại nó lên đất, lại tựa hồ vô cùng vui vẻ.

Triển Chiêu không nói gì —— Đường đường là Cẩm Mao Thủ, ở nhà lại có cái sở thích khi dễ mấy con mèo nhỏ là sao?

Một đường đi vào trong viện, Triển Chiêu chỉ muốn viết cho Bạch Ngọc Đường một chữ “Phục”! Cả viện này cũng thật quá trắng đi! Cát trắng, hoa trắng, tường trắng, cột nhà trắng, ngay cả cầu thang cũng là màu trắng ngọc nữa.....

“Người cứ đi như thế mà lại không có bước hụt ngã xuống đồng cát này a?” Triển Chiêu vẻ mặt chán ghét nhìn Bạch Ngọc Đường, “Làm gì mà cái gì cũng là màu trắng hết chứ!”

Bạch Ngọc Đường tựa hồ còn thật bất mãn, nhìn Triển Chiêu một chút, mở miệng, “Cỏ cùng lá cát đều là màu xanh đó, nóc nhà cũng không phải là màu trắng”

Triển Chiêu khóe miệng cũng rút lại, vẫn giữ vẻ mặt chán ghét mà tìm phòng của mình, “Ta ở chỗ nào?”

“Không cần tìm, ở căn phòng sát vách phòng ta trong viện.” Vừa nói, Bạch Ngọc Đường vừa mang theo bọn người Triển Chiêu xuyên qua một hành lang màu trắng thật dài, đến trước mặt một tòa tiểu lâu.

Ngoài dự liệu của mọi người, tiểu lâu này lại không phải có màu trắng, tiểu lâu là dùng một gốc đại thụ tạo khung mà thành, treo lơ lửng ở giữa không trung.

“Ai nha.....” Tiểu Tứ Tử ngược mặt, nhìn vào một cái cây có hình giống như một mái vòm thật lớn, hỏi “Cây này là cái cây gì nha, thật lớn a!”

“Cây này gọi là Hồng Diệp Nam, đến mùa hè sẽ nở hoa đỏ rực, cánh hoa cũng sẽ rơi đầy viện a.” Thiên Tôn cười híp mắt, “Khi đó a, cả sân cũng không phải là màu trắng nữa, vô cùng đẹp!”

Triển Chiêu nhìn căn phòng được thiết kế phức tạp lại vô cùng vững chắc kia một chút, quả nhiên Bạch Ngọc Đường về phương diện này rất tinh thông, lại đủ đặc biệt a!

“Lên trên ngồi đi.” Bạch Ngọc Đường theo một lối lầu thang gỗ đi lên trên phòng, tất cả mọi người đều theo vào, trong chốc lát, Nguyệt Nha Nhi cùng Thân Tinh Nhi đã bùng điểm tâm cùng rượu đến.

Triển Chiêu ở trong mộc phòng đi dạo một vòng, phát hiện bên trong còn có đến hai tầng, tầng bên dưới là dùng để tiếp khách, rất rộng rãi. Bên trên là phòng ngủ, có giường lớn còn có thể nhìn thấy sao trời và cảnh biển.

Triển Chiêu sờ cằm ———- Cái con chuột này cũng thật biết hưởng thụ.

“Có thuyền lớn a.” Tiểu Tứ Tử nằm bên cửa nhìn cảnh biển, thấy ở nơi xa có một con thuyền lớn đỏ rực như lửa chậm rãi đi đến.

Triển Chiêu cẩn thận quan sát một cái, “Đó không phải là thuyền của Hỏa Phụng đường sao?”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu đi, “Hướng tới Hâm Không Đảo sao.”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nhìn nhau một cái ———- Hẳn không phải là đã đi rồi sao, tại sao còn tới nữa?

Chỉ thấy thuyền của Hỏa Phụng đường vừa mới đến bờ, ở mũi thuyền một thân ảnh đỏ rực đang đứng tít trên cao, chính là Lâm Dạ Hỏa! Cũng thật khó cho hắn ở xa như vậy cũng cố nhìn thấy căn nhà trên cây của Bạch Ngọc Đường, lại nhìn thấy Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu đang ở trong căn nhà đó. Vì vậy, người ta chỉ còn kịp thấy vị đại đương gia vô công số một số hai trên giang hồ này, đang nhảy loai chọi trên mạn thuyền, lại vừa nhảy dựng vừa hét lên với Bạch Ngọc Đường, “Họ Bạch kia, hai ta vẫn chưa xong chuyện đâu! Đại chiến đoạt Miêu vẫn còn chưa có kết thúc, gia đây liền lên Hâm Không Đảo cùng người cướp Mèo!”

Ánh mắt Bạch Ngọc Đường hơi híp lại.

Triển Chiêu cũng cảm thấy mí mắt nhảy liên hồi, tâm nói ———- Thiếu chút thì quên mất chuyện này!

Lô Phương rất khách khí với Lâm Dạ Hỏa, dù sao cũng là khách từ xa đến, hơn nữa hắn hình như có quen biết Hàn Tinh từ trước, liền mời mọi người vào trong ngôi.

Bạch Ngọc Đường có chút buồn bực, Lô Phương lại còn chuẩn bị cả viện tử phía Tây, hình như đã sớm biết bọn người Lâm Dạ Hỏa sẽ đến vậy.

“Lại nói tới, đám người Hỏa Phụng đường tại sao lại tới Trung Nguyên?” Ân Hưu hỏi, “Chắc không phải chỉ là đến tìm người tỷ vô như vậy đi.”

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài có một người đi vào, là Tứ gia Tương Bình.

Tương Bình vào tiểu lâu liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Ngọc Đường, lát nữa muốn đi đâu ăn cơm? Hay là đi ăn hải sản đi? Mới bắt được một số sò cùng nhím biển, còn có cả mấy con đại hoa giải rất lớn nữa.

Bạch Ngọc Đường còn chưa kịp đáp ứng, đã thấy Triển Chiêu ôm Tiểu Tứ Tử, đang mở to đôi mắt vừa to tròn vừa sáng lấp lánh mà nhìn mình, ý kia ———- Sò cùng nhím biển a, đại hoa giải là loại cua gì a?

Bạch Ngọc Đường liền gật đầu với Tương Bình một cái, “Được”

“Ta đến bảo Lão Tam chuẩn bị đi, làm hào nướng ăn.” Tương Bình cười hì hì gật đầu, lại hỏi Thiên Tôn cùng Ân Hưu, “Lão gia tử muốn uống chút hoàng tửu hay là nhiệt tửu a?”

Thiên Tôn cùng Ân Hưu đều nheo mắt lại, “Nhiệt tửu có vẻ hấp dẫn hơn.....”

Tương Bình cứ thể vui vui vẻ vẻ mà đi chuẩn bị, Bạch Ngọc Đường gọi hắn lại, “Tứ ca, Lâm Dạ Hỏa đến Hâm Không Đảo làm gì vậy?”

Tương Bình nháy mắt mấy cái, “Không phải đã nói là đến tranh Mèo với người sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn trời.

Tương Bình cũng không trêu chọc hắn nữa, nói “Đại khái khoảng nửa tháng trước, Lâm Dạ Hỏa liền sai người đưa đến cho Đại ca một phong thư, nói là muốn tới thăm.”

Bạch Ngọc Đường hơi sững sốt, “Bọn họ có giao tình sao?”

“Liễu Hàn Tinh cùng Đại ca đã sớm quen biết, bất quá không tính là quá thân.” Tương Bình phe phẩy một cây quạt nhỏ, vuốt vuốt chỏm râu, “Bất quá trong thư có viết, nói có một số việc muốn nhờ chúng ta giúp một tay, cho nên mới tới quấy rầy, cụ thể một lát nữa Đại ca sẽ nói chuyện với bọn họ đi.”

Bạch Ngọc Đường gật đầu một cái, mặc dù cũng không biết được là chuyện gì, nhưng mà cả Tùng Giang phủ này, thậm chí là cả một vùng biển đều thuộc quản hạt của Hãm Không Đào, người giang hồ đến nơi đây làm việc, nếu như cần giúp một tay, hay hỏi một chút tin tức, cũng đều đến tìm Lô Phương, đây cũng không tính là chuyện lạ.

Sau khi an bài ổn thỏa, tất cả mọi người đều đến Lô Vi Đãng

Trong Lô Vi Đãng có đặt một chiếc lò nướng thật lớn, bên trên là một hàng dài các loại hải sản tươi ngon, nào là Sò biển, nào là Bào Ngư... tất cả đều là đồ tươi sống được nướng lên, hương thơm ngào ngạt bốn phía.

Công Tôn dạy bọn Thần Tinh Nhi cách đặc chế nước chấm, Nguyệt Nha Nhi thì mang theo một đám tiểu nha hoàn bày bàn ghế, chuẩn bị nước nóng cùng hâm lại rượu.

Lúc này gió biển nhẹ nhàng từng trận. Tại Lô Vi Đãng giữa rừng lô vi màu trắng từng đợt sóng nhẹ nhàng lăn tăn theo gió mọi người trong lòng cũng cảm thấy sáng khoái vui vẻ.

Đám người Triển Chiêu ngồi xuống ăn cơm, Lô Phương cũng mang theo đám người Lâm Dạ Hỏa đến.

Lâm Dạ Hỏa ‘xoạch’ một cái, liền nhảy đến ngồi bên cạnh Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhìn hẩn.

Lâm Dạ Hỏa lại nhìn bốn phía một vòng, thấy Triệu Phổ đang ôm Tiểu Tứ Tử ăn nhím biển, Công Tôn thì đang cùng mấy người Triệu gia quân vừa ăn vừa nướng đồ, liền hỏi, “Tên câm kia đâu rồi?”

“Người nói Trâu Lương sao?” Triển Chiêu đang cầm chân một con cua thật lớn, cảm thấy cuộc sống thật đúng là quá tốt đẹp đi, nghe được Lâm Dạ Hỏa hỏi, liền nói “Hắn vừa mới dùng được xong, ngủ thiếp đi rồi.”

“Thật vô dụng!” Lâm Dạ Hỏa bĩu môi, Gia Cát phu nhân ở bên cạnh đưa cho hắn một cái chân cua.

“Đây là thứ gì vậy?” Lâm Dạ Hỏa nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm cái chân con cua thật lớn lại còn mang theo cả lông tơ kia, “Hình dạng thật khó coi!”

“Đây là con cua, cá là người cả đời cũng chưa từng nhìn thấy qua đi.” Tiêu Lang đang gỡ một con sò điệp nói cho Lâm Dạ Hỏa, vừa nói, tầm mắt lại chuyển hướng đến Tiểu Tứ Tử đang chạy qua chạy lại cách đó không xa.

“Người nhìn người ta đã mấy lần rồi.”

Sau lưng Tiêu Lương, Tang Mẫn nói, “Muốn tìm người ta cùng chơi thì phải chủ động chút.”

Tiêu Lương xoa xoa cằm.

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đã chạy đến, trong tay còn cầm một cái chén nhỏ, bên trong có con sò điệp, còn có mấy khối thịt nhím biển nữa.

“Miêu Miêu ném thử một chút đi.” Tiểu Tứ Tử bưng cái chén nhỏ đến bên cạnh Triển Chiêu, leo lên băng ghế.

Triển Chiêu gỡ một khối thịt cua thật lớn cho bé, lại gấp miếng thịt nhím biển kia bỏ vào trong miệng, sau đó liền che miệng lại, “Ngô!”

“Ngon a?” Tiểu Tứ Tử cười híp mắt hỏi hẩn.

Triển Chiêu che miệng gật đầu lia lịa —— Vừa bùi vừa ngon! Mỹ vị a!

“Này thì thịt....”

Bên cạnh, Lâm Dạ Hỏa nhắm mắt nhắm mũi ăn một miếng thịt cua, sau đó đột nhiên mở mắt ra, ngậm chiếc đũa mà than thở, “Mặc dù hình dạng thật xấu xí nhưng mà mụi vị thật không tồi a.”

“Có muốn thử một chút nhím biển hay không?” Túc Thanh gấp một con nhím biển đến trước mặt hắn.

Lâm Dạ Hỏa che miệng, “Thật xấu xí!”

“Hải sâm thì sao?” La Tử Mục Hải sâm nướng thật cũng không tệ, liền đem đến cho Lâm Dạ Hỏa uống rượu.

Lâm Dạ Hỏa vừa liếc nhìn đã vội lui về phía sau, ngã nhào ra khỏi băng ghế, “Sâu a!”

Tiêu Lương không có thèm nhìn Lâm Dạ Hỏa té ngã khỏi ghế, chỉ dịch dịch cái mông đến vị trí của hắn, đẩy đẩy Triển Chiêu Nói đúng ra là đẩy đẩy Tiểu Tứ Tử bên cạnh Triển Chiêu.

“Ta tên là Tiêu Lương, ngươi tên gì nha?” Tiêu Lương gãi gãi đầu, hỏi Tiểu Tứ Tử.

Tiểu Tứ Tử nhìn nhìn Tiêu Lương, trả lời, “Ta tên Tiểu Tứ Tử.”

“Tiểu Tứ Tử nghe qua chính là nhũ danh mà!” Tiêu Lương tiếp tục gãi đầu, “Nhũ danh của ta gọi là Tiểu Lương Tử, đại danh của ngươi gọi là gì?”

“Là Công Tôn Cận.”

Lúc này Công Tôn Cận cũng đem một con ốc thật lớn đến, cho Triển Chiêu, nói với Tiêu Lương.

“Nga..... Cận nhi a!” Tiêu Lương gọi Tiểu Tứ Tử một tiếng.

Tiểu Tứ Tử ngẩn người, sau đó khuôn mặt cũng ửng hồng —— Lần đầu tiên có người gọi bé như vậy!

Tiêu Lương nhìn khuôn mặt tròn xoe của Tiểu Tứ Tử, khuôn mặt mình cũng ửng hồng một chút.

Những đại nhân bên cạnh cũng cảm thấy thú vị —— Ai nha, hai tiểu hài nhi đã tìm được bạn chơi rồi, dường như lại còn xấu hổ nữa.

Lâm Dạ Hỏa từ dưới đất bò dậy, bay lại lên ghế ngồi, thấy Triệu Phổ cũng đến đây ngồi, cầm một thứ đồ ăn hình dạng kỳ quái hỏi Tương Bình phải ăn như thế nào.

Lâm Dạ Hỏa liền nói, “Triệu Phổ, tiểu hài nhi này nhân huynh có muốn hay không a?”

Vừa nói, vừa chọc chọc Tiêu Lương.

Triệu Phổ đang cầm trong tay một con sò điệp lật tới lật lui, nhìn Tiêu Lương.

“Muốn nhờ ngươi giúp ta mang theo hắn hai ngày, để cho hắn làm bạn với tiểu đoàn tử kia.” Lâm Dạ Hỏa dùng chiếc đũa mà đâm đâm một con tôm, con tôm giật giật mấy cái, hắn cả kinh mà thu hồi chiếc đũa.

Tiểu Tứ Tử nheo mắt lại —— Ai là đoàn tử!

“Ngươi từ xa chạy đến Hâm Không Đảo, đến tột cùng là muốn làm cái gì?” Bạch Ngọc Đường đã không nhận được, hỏi Lâm Dạ Hỏa.

Triển Chiêu lúc này cái gì cũng không thèm để ý đến nữa, ở đâu có quá nhiều đồ ăn a, hơn nữa còn đều là các loại mỹ vị nữa! Miệng không có rảnh để tán gẫu, chỉ đơn giản là mở to cặp mắt mà nhìn Lâm Dạ Hỏa. Vừa nghe Bạch Ngọc Đường hỏi ra chuyện mình muốn biết, cũng liền gật gật đầu một cái.

Tất cả mọi người không khỏi cảm khái, tính cách Triển đại nhân quả nhiên rộng rãi a.

“Là có chút việc.” Lâm Dạ Hỏa khó cưỡng lại được tâm tình muốn ngoạn nháo, liền hỏi Bạch Ngọc Đường, “Tùng Giang phủ cũng có Hồ ly tinh gây họa phải không?”

“Cũng?” mọi người cùng nhau ngẩng đầu nhìn hắn —— Lúc trước cũng từng xuất hiện ở nơi nào sao?

“Hồ ly tinh này trước đây cũng đã từng gây án ở Tây Vực.” Gia Cát Âm nói với mọi người, “Ổ Ma Quỷ Thành của chúng ta trước đây cũng đã xuất hiện mấy cỗ thi thể, đều nghe nói là nhìn thấy một bạch y hân, nhưng mà không có nhìn thấy hồ ly.”

“Chúng ta có hỏi thăm một chút, cá quốc gia Tây Vực khác cũng từng có phát sinh mấy vụ án tương tự, nhưng mà trước đây không lâu, Hồ yêu kia lại biến mất, nghe nói là xuất hiện ở Tùng Giang phủ, xem ra chạy cũng thật xa đó.” La Tử Mục nói, “Bởi vì phương pháp đối phương sử dụng để giết người lại rất giống

Vô Phong Chương của Đường chủ, cho nên khắp Tây Vực đều có lời đồn đại chuyện này có quan hệ với Ma Quỷ Thành. Vì để bắt lại Hồ yêu kia, chúng ta mới đến Tùng Giang phủ.”

Triển Chiêu nghe được là chuyện đứng đắn, cũng buông con cua xuống, bưng chén rượu hắng giọng hỏi, “Người đã từ xa như vậy mà chạy đến đây, hẳn là đã có đầu mối gì đi?”

“À,....” Lâm Dạ Hỏa vừa nói, lại đột nhiên nhìn Tiểu Tứ Tử bên cạnh một cái, hỏi “Đoàn tử này là từ đâu tới?”

Tất cả mọi người sững sốt.

Tiểu Tứ Tử bĩu môi nhìn Lâm Dạ Hỏa —— Làm gì mà đoàn tử trước lại đoàn tử sau chứ.

Bất quá không đợi Tiểu Tứ Tử biểu đạt bất mãn trong lòng, Tiêu Lương liền đập cho Lâm Dạ Hỏa một cước, “Người dám nói một tiếng đoàn tử nữa xem? Người mới là tên ma can nhi, trúc cao tử! (*)”

(*) Ma can nhi, trúc cao tử: Cái gây gai, cây sào trúc Ý là em ý rất xấu đó

Lâm Dạ Hỏa ôm ngực, chỉ Tiêu Lương, “Người là tên tiểu tử hỗn đản khi sư diệt tổ.....”

“Nghiêm túc nói chuyện!” Triệu Phổ đem đề tài kéo về, lại nháy mắt với Tiêu Lương một cái.

Cũng không biết Tiêu Lương có thấy được hay không, liền ngậm một cái chân cua, lôi kéo tay Tiểu Tứ Tử, “Can nhi, chúng ta đi ăn sò nướng đi, ta nướng cho người một con nha!”

Tiểu Tứ Tử cười híp mắt gật đầu, đi theo Tiêu Lương đến bên cạnh lò nướng, cùng nướng Sò với Từ Khánh.

Chờ cho hai tiểu hài nhi đi rồi, Công Tôn cũng ngồi xuống, nói “Tiểu Tứ Tử là ta nhật được ở đại mạc.”

“Khó trách.” Lâm Dạ Hỏa gật đầu một cái, “Không điều tra thân thế của nó sao?”

“Có quan hệ gì đến thân thế của nó?” Triệu Phổ kinh ngạc.

Ân Hầu khẽ cau mày, “Chuyện kia cũng đã xảy ra hơn trăm năm rồi đi, chẳng lẽ vẫn còn liên quan gì sao?”

“Chuyện gì?” Triển Chiêu tò mò, lúc trước Tiểu Tứ Tử cũng giống mình có thể nghe được mấy thanh âm cổ quái, sau đó là Bạch Ngọc Đường cùng Thiên Tôn hình như có gì đó muốn giấu giếm, chẳng lẽ vụ án Hồ yêu giết người lần này lại có quan hệ gì đó với thân thế của Tiểu Tứ Tử sao? Vậy việc Tiểu Tứ Tử cùng với Công Tôn bị người ta theo dõi chẳng lẽ cũng bởi nguyên nhân này?

Mọi người còn đang thảo luận, chỉ thấy Hàn Chương đang tiến tới, trong tay còn xách theo một cái ***g cá, bên trong ***g còn thấy được mấy cái đuôi cá màu sắc khác nhau. Trước tiên hắn đem cá giao cho Từ Khánh xử lý, sau đó liền đi tới, vừa đi lại vừa nói “Nghe gì chưa? Lại có người chết nữa.”

“Cái gì?” Triển Chiêu cau mày, “Lại là Hồ yêu giết người sao?”

“Lần này không giống!” Hàn Chương nói “Gần trưa hôm nay ở Trịnh Tông tiêu cục lại xảy ra chuyện, Tổng tiêu đầu Trịnh Lão Lục chết nay trên giường, mấy tiểu thiếp của hắn nói hắn chuyển một chuyến biêu đến Tây Vực, sau khi trở về liền cả người đầy vết cổ quái. Hôm qua lại không biết đi uống rượu ở đâu, uống đến say mèm, lại còn mang theo một bạch y mỹ nữ trở về. Hôm nay, chờ đến gần trưa rồi cũng không có rời giường, nha hoàn mới lặng lẽ nhìn trộm vào bên trong một cái, mới phát hiện ra hắn đã nằm trên mặt đất. Mọi người phá cửa vừa vào nhìn, thấy người đã chết, đoán chừng là chết lúc nửa đêm, thân thể cũng đã cứng ngắc, còn có bên miệng hắn còn có một nhúm lông hồ ly trắng toát!”

Mọi người nghe xong hai mặt nhìn nhau —— Thật sự tà môn như vậy?

“Lúc Lão Trịnh chết, cửa phòng đều được khóa chặt.” Hàn Chương càng nói càng cảm thấy tà hồ, “Nha hoàn trong phủ bọn họ nói, đêm hôm đó, nàng nhìn thấy một nam nhân bạch y, thân hình gầy teo cao ngất đi từ trong viện ra. Nàng còn cho là mình bị hoa mắt, người nọ chợt lóe cái đã không còn thấy thân ảnh đâu. Bất quá, nha hoàn vẫn một mực nói, nàng nhìn thấy sau lưng người nọ có một cái đuôi hồ ly thật trắng!”

“Có phải nàng ta đã uống nhiều quá không?” Triệu Phổ thế nào cũng không tin có Hồ yêu tồn tại, “Lại còn có cả đuôi?”

“Nàng ta không hề uống say.” Lúc này Túc Thanh mở miệng, “Trong các án mạng ở Tây Vực, cũng có người nói nhìn thấy một bạch y nhân có cái đuôi hồ ly thật dài.”

“Ta không hiểu.” Công Tôn lúc này ngược lại không hề nghĩ đến chuyện cái đuôi hồ ly, mà là cảm thấy kỳ quái vì sao Tiểu Tứ Tử lại bị cuốn vào chuyện này, “Hung thủ này cùng với Tiểu Tứ Tử có quan hệ gì sao?”

Triệu Phổ cũng gật đầu.

“Đương nhiên có quan hệ.” Lâm Dạ Hỏa dùng một chiếc đũa mà gõ gõ vào một con sò điệp, “Cái tiểu đoàn tử đó, nhất định là một Tiểu Yêu Hồ.”

Lâm Dạ Hỏa vừa nói xong, mọi người đột nhiên trầm mặc, sau đó, chỉ thấy đầu của Tử Ảnh lắc đến độ sắp bay luôn ra ngoài, “Không thể nào nha! Ta đã chọc cái mông của nó rồi, cũng không thấy có cái đuôi nào lộ ra a!”

Gia Cát Âm cười, tròng Lâm Dạ Hỏa, “Người sao không có nói năng cho có đầu có đũa hử, đem chuyện nói rõ xem.”

Lâm Dạ Hỏa xoa xoa cằm, liếc mắt nhìn Tiểu Tứ Tử đang nói nói cười cười cùng Tiêu Lương ở nơi xa, “Yêu Hồ này không phải là nói Hồ ly tinh, lại càng không phải là yêu quái, mà là nói đến một bộ tộc.”

“Bộ tộc?” Tất cả mọi người đều sửng sốt, “Yêu Hồ tộc sao? Chưa từng nghe qua a.”

Thiên Tôn cười cười, “Đó là bộ tộc vô cùng thần bí, cũng hết sức cổ xưa.”

“Lúc trước Tiểu Tứ Tử có thể nghe được thanh âm kỳ quái, con cũng có thể nghe được.” Triển Chiêu tò mò hỏi Ân Hầu, “Chẳng lẽ cái này là nói chúng ta có quan hệ gì với Yêu Hồ tộc sao?”

Ân Hầu cười cười, tựa hồ như là nhớ ra chuyện thú vị gì.

“Thế nào a?” Triển Chiêu nhìn nhìn nụ cười của ngoại công mình.

“Mẫu thân của ngoại công người, cũng chính là nương của ta, thái nãi nãi của người, chính là Yêu Hồ tộc nhân.” Ân Hầu vừa nói lại vừa đưa tay ra nhéo nhéo má của Triển Chiêu, “Biết Yêu Hồ tộc đều có đặc điểm chung gì không?”

“Cái gì a?” Triển Chiêu tò mò, chẳng lẽ mình cùng Tiểu Tứ Tử có quan hệ máu mủ gì sao?

“Đặc biệt xinh đẹp đó.” Ân Hầu thiêu mi một cái, “Người lại giống hệt thái nãi nãi của người! Lúc nhỏ lại càng thêm đáng yêu.....”

“Nga!” Triển Chiêu đột nhiên vỗ tay một cái, “Khó trách sao ngày đó Thiên Tôn lại nói người khi còn bé lại giống hệt Tiểu Tứ Tử a.....”

“Khụ khụ.” Ân Hầu bị sắc rượu.

Tất cả mọi người đều nhẩn cười, nhớ đến ngày đó Thiên Tôn ngộ nhập tẩm cung, ôm Tiểu Tứ Tử nói bé giống hệt Ân Hầu khi còn nhỏ, thì ra là có chuyện như vậy Có thể nói Yêu Hồ tộc khi còn nhỏ hẳn đều là béo béo mập mập như vậy.

“Nếu như Yêu Hồ tộc nhân cùng Hồ yêu một chút quan hệ cũng không có.” Triệu Phổ không hiểu, “Vậy thì tại sao lại không thể nói?”

Công Tôn gật đầu, “Đúng vậy, tại sao lại có người có ý xấu với Tiểu Tứ Tử nhà ta?”

Công Tôn vừa mới hỏi ra, sắc mặt của Thiên Tôn cùng Ân Hầu cũng không có dễ nhìn như vậy, tựa hồ lại có chút khổ sở.

“Có chuyện gì sao?” Triển Chiêu hỏi Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường nhún vai một cái, “Ta cũng không có biết rõ ràng.”

“Thật ra thì chuyện cũng đã lâu như vậy rồi, không nói cũng được.” Lâm Dạ Hỏa xua tay một cái, “Cũng chưa chắc là có quan hệ với Yêu Hồ tộc, Yêu Hồ tộc trời sinh đều là tính cách ôn hòa, tuyệt đối không phải

là cái loại Hồ yêu chuyên đi hại tính mạng người khác, chỉ sợ là có người mưu đồ bất chính, đừng để cho mình bị nhiễu loạn mà trúng kế.”

“Cá nướng xong rồi!”

Lúc này, ở bên kia Từ Khánh kêu một tiếng, tất cả mọi người đều đi qua ăn cá.

Công Tôn vẫn đứng yên tại chỗ, có chút lo lắng mà nhìn Tiểu Tứ Tử đang được một đám đại nhân thay phiên nhau đút cá cho ăn ở đầu bên kia.

“Không cần lo lắng.”

Lúc này, Triệu Phổ nói nhỏ với Công Tôn, “Coi như thư đó thực sự chính là Hồ ly tinh, cũng đừng có mơ tưởng làm hại được Tiểu Tứ Tử.”

Công Tôn gật đầu một cái, lúc này, một tiếng cam đoan của Triệu Phổ quả thật rất đáng tin cậy.

Mà cách đó không xa, Triển Chiêu cầm một con cua lớn, dùng cái càng của nó mà vỗ nhẹ bả vai Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường quay đầu lại nhìn, Triển Chiêu cầm càng cua mà chỉ hắn, “Người có phải là biết được cái gì hay không?”

Bạch Ngọc Đường nhìn nhìn Thiên Tôn cùng Ân Hưu cách đó không xa.

Triển Chiêu nheo mắt lại, lại cầm càng cua mà chỉ vào mũi Bạch Ngọc Đường, “Có nói hay không?!”

Bạch Ngọc Đường suy nghĩ một chút, thấp giọng nói, “Chờ buổi tối, khi không có những người khác, ta sẽ nói cho người biết.”

Triển Chiêu hài lòng mà gật đầu một cái, nhưng cũng không khỏi có một loại cảm giác kỳ quái, giống như có chỗ nào đó không đúng Buổi tối, không có những người khác Những người khác..... Đăng bởi: admin

13. Chương 13: [Nguyên Tắc Của Ngũ Gia]

CHƯƠNG 13. [NGUYÊN TẮC CỦA NGŨ GIA]

Thiên Tôn sờ cằm, “Ngọc Đường chắc sẽ không dễ dàng như vậy mà không cầm lòng được đi? Nó luôn rất có nguyên tắc đó!”

“Không phải là ta đây không nhắc nhở người.” Ân Hưu vừa ôm tay vừa nói cho Thiên Tôn, “Đồ đệ nhà người cái gì cũng tốt, chỉ là rất có nguyên tắc cũng muốn uy Miêu! Mà đã uy Miêu là uy đến sạch bách, một chút cũng không còn giữ lại a!”

Sau khi ăn uống no đủ, Tiêu Lương muốn mời Tiểu Tứ Tử đi dạo một vòng Hâm Không Đảo, nói là đi thưởng thức cái gì mà cảnh sông núi nước hoàng hôn.

Có điều Tiểu Tứ Tử lại cầm một cái chén, lấy thêm chút đồ ăn, nói là muốn đưa cơm cho Trâu Lương, lúc này có lẽ hắn đã tỉnh.

Vì vậy, Tiêu Lương lại tự xưng phong muốn được đi cùng, còn nói là muốn nhanh chóng đến xem vị đệ nhị cao thủ của Triệu gia quân đã đánh bại Lâm Dạ Hỏa.

Lâm Dạ Hỏa giận đến độ muốn bắt bé lại mà ném luôn xuống biển.

Tiểu Tứ Tử vừa mới đi đến cửa viện của Trâu Lương, liền thấy Trâu Lương đã đứng bên cạnh cái giếng, bộ dáng kia là chuẩn bị múc nước rửa mặt.

“Làm gì?” Tiểu Tứ Tử đi vào, ngược mặt nhìn Trâu Lương.

Trâu Lương cũng không có xác định mà nhìn thùng nước trong tay một chút, lại nhìn Tiểu Tứ Tử, đáp “Rửa mặt”

“Ai cho đứng đây!” Tiểu Tứ Tử phồng má lên.

Trâu Lương mở to mắt nhìn —— Cũng không ai nói hấn không được đứng lên a.....”

“Đi vào nằm xuống!” Tiểu Tứ Tử một ngón tay chỉ vào trong phòng.

Trâu Lương lắc đầu —— Tiểu Tứ Tử thật là hung dữ.

Lúc này, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường cũng từ ngoài cửa tiến vào.

“Đã có thể xuống giường rồi?” Triển Chiêu cũng thật kinh ngạc, “Không đau nữa?”

Trâu Lương lắc đầu một cái.

Ở phía sau, Lâm Dạ Hỏa cũng cùng đi đến, bĩu môi một cái, “Thiệt, thể chất của dã lang, bị thương nặng bị thương nhẹ cái gì, liếm một cái là có thể tốt rồi.”

Trâu Lương thấy Lâm Dạ Hỏa cũng tới, hơi có chút buồn bực, bất quá cũng không thèm truy cứu, chỉ là nhanh chóng phản pháo lại, “Tự liếm được ngực mình?”

Lâm Dạ Hỏa ngẩn người, nhìn trời suy nghĩ một chút, sau đó lại cúi đầu thử một chút lúng túng —— Đúng là liếm không tới.

“Yêu, đã có thể xuống giường rồi a!” Âu Dương lúc này cũng lắc lư mà đi vào, lời vẫn còn chưa có nói hết, liền nghe thấy từ phía sau Công Tôn rống lên một câu, “Ai cho phép xuống giường! Đi vào nằm xuống!”

Một tiếng hét này, Trâu Lương cũng không cần đợi nói hai lần, ném thùng, xoay người chạy một mạch vào phòng, nằm xuống đắp chăn, đến động cũng không dám động nữa.

Tiểu Tứ Tử bưng cái chén, hài lòng gật đầu —— Đúng vậy! Bị thương thì phải ngoan ngoãn nằm yên a.

Triệu Phổ thì lặng lẽ nhìn Công Tôn một cái —— Thật được a, một tiếng hồng này đã khiến cho Trâu Lương bình thường nghe quân lệnh cũng không có phản ứng mạnh như vậy kia, đến một chút phản kháng đơn giản nhất cũng không dám.

Lâm Dạ Hỏa thì nhỏ giọng hỏi Bạch Ngọc Đường, “Thư sinh kia không phải là người của Khai Phong phủ sao? Tại sao tên cam kia lại nghe lời hấn như vậy?”

Bạch Ngọc Đường nhất thời một lúc lâu cũng không biết nên trả lời hấn thế nào, bất quá Triệu gia quân ngay cả Triệu Phổ cũng bị Công Tôn chế phục đến không dám không nghe lời, thì bọn Trâu Lương thì chẳng cần phải nói nữa đi.

“Triển đại nhân.”

Lúc này Bạch Phúc từ bên ngoài chạy vào, “Nha sai của Khai Phong phủ tới, nói là Bao đại nhân mời ngài nhanh chóng trở về, lại xảy ra án mạng nữa.”

Triển Chiêu gật đầu, đoán chừng có lẽ là án mạng ở Trinh Thông tiêu cục.

“Về Tòng Giang phủ trước.....”

Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đồng thanh nói một câu, “Ta cũng đi.”

“Ta cũng đi.” Công Tôn chạy vội đi lấy hòm thuốc.

Triệu Phổ quyết định cũng đi xem náo nhiệt.

“Ta cũng đi.” Lâm Dạ Hỏa cũng bu lại.

Triển Chiêu khó xử nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, “Người cũng đi?”

Lâm Dạ Hỏa gật đầu a gật đầu, “Đúng vậy!”

“Người là đối tượng tình nghi lớn nhất!” Triển Chiêu nhắc nhở hấn.

Lâm Dạ Hỏa há to miệng, cảm giác cứ như là lần đầu bị người ta nói như vậy đấy.

“Phụ thân, con cũng muốn đi.” Tiểu Tứ Tử giúp Công Tôn xách theo một chiếc hòm nhỏ, theo thói quen mà nắm lấy y phục Công Tôn.

Bất quá Công Tôn lại nhìn bé một chút, ngược lại có chút khó xử —— Lần này đã rất rõ ràng, có người có ý đồ với Tiểu Tứ Tử! Nếu như cùng đến hiện trường án mạng, hẳn lại bận rộn nghiêm thi, cũng không thể trông nom cẩn thận cho Tiểu Tứ Tử.....

“Trông giúp cho.”

Triệu Phổ đi tới ôm Tiểu Tứ Tử, để cho bé ngồi trên cánh tay của mình.

“Ân.....” Công Tôn sờ cằm híp mắt nhìn Triệu Phổ, ý kia —— Không cảm thấy đáng tin cậy lắm.

Triệu Phổ có cảm giác bị đả kích nghiêm trọng, trừng lại Công Tôn, “Ngay cả giang sơn Đại Tống ta còn có thể trông coi cẩn thận mà lại không thể trông coi một đứa bé mập sao?!”

Hắn mồm nhanh miệng mau, hai chữ “bé mập” vừa mới thốt ra xong liền giật mình bất giác mà nhìn Tiểu Tứ Tử một cái. Quả nhiên chỉ thấy tiểu đoàn tử kia ánh mắt còn đang oán giận nhìn hắn đây.

“A, người tốt nhất là cứ trông chừng Công Tôn đi.” Triển Chiêu đưa tay đến, đem Tiểu Tứ Tử cướp về.

Triệu Phổ cảm thấy đề nghị này cũng không tồi, hắn trông chừng thư sinh kia, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trông chừng Tiểu Tứ Tử.

“Nhưng mà nếu như phá án” Công Tôn sợ Tiểu Tứ Tử làm trễ nải việc phá án.

“Người cũng không cần trông chừng.” Bạch Ngọc Đường lại đem Tiểu Tứ Tử trong lòng Triển Chiêu ôm về.

Mọi người cũng kinh ngạc nhìn Bạch Ngọc Đường, hắn mà lại chủ động nhận trông Tiểu Tứ Tử giúp sao?!

Bất quá Bạch Ngọc Đường cũng không có ôm lấy Tiểu Tứ Tử, mà là thuận tay nhét bé vào trong tay của Thiên Tôn.

Thiên Tôn đang ôm Tiểu Tứ Tử, hai người lại đang đối diện, một đôi mắt to trừng một đôi mắt nhỏ, ngay cả Ân Hầu ở một bên cũng đến nhìn kè.

Bạch Ngọc Đường thiêu mi nhìn hai người một chút, “VẬY cả hai người cùng trông giúp!”

Công Tôn bên cạnh cũng cảm thấy vạn phần yên tâm, vỗ ngực một cái —— Hai vị này ra tay, hẳn là vạn vô nhất thất, nếu như hai người này mà cũng không trông chừng được Tiểu Tứ Tử, vậy ngay cả toàn bộ giang hồ cũng không thể trông được đi.

Thiên Tôn cùng Ân Hầu ngược lại cũng đồng ý, dù sao hai người bọn họ cũng nhàn rồi, giúp đỡ mang Tiểu Tứ Tử cũng không tệ.

“Con cũng giúp một tay!” Tiêu Lương vừa đến bên người Tiểu Tứ Tử vừa nghiêm túc hỏi, “Chẳng lẽ lại có người có ý đồ xấu với Cận nhi sao?”

Mọi người cùng gật đầu một cái, “Đúng là có một cái xấu xa.....”

Tiêu Lương neho mắt lại, ý là, để cho bé bắt được, bé sẽ đánh cho bò dài dưới đất mà tìm răng!

Vì không muốn làm trễ nải, mọi người vội vàng lên thuyền trở về Tùng Giang phủ.

Lâm Dạ Hỏa bị bỏ lại trong tiểu viện, vẻ mặt buồn bực không thôi.

Túc Thanh ngồi bên cạnh lau khiên, nhìn hắn “Người không phải muốn tới hỏi thăm tin tức sao, Lô đại ca lúc này đang rảnh rồi, đi đi a!”

Lâm Dạ Hỏa quệt môi một cái, quay đầu lại liếc mắt nhìn, phát hiện ở trong phòng, Tiêu Lương vẫn đang nằm đây, bất quá lúc này lại nửa nằm nửa dựa vào giường, trông thật tiêu dao khoái hoạt mà ăn thức ăn Tiểu Tứ Tử mang đến cho hắn.

Lâm Dạ Hỏa nheo mắt lại, ngoắc ngoắc ngón tay với Thần Tinh Nhi đang hỏi xem mọi người tối nay muốn ăn cái gì, nói “Linh cho tên cầm kia một con heo.”

“Phốc.....” La Mục Tử đang uống nước liền phun hết ra ngoài.

Thần Tinh Nhi tròn to hai mắt mà nhìn Lâm Dạ Hỏa, “Muốn linh phần nào của heo a? Linh chân giò hay là linh đuôi?”

Lâm Dạ Hỏa nghiêm túc nói, “Linh cả con!”

Thần Tinh Nhi vẻ mặt đầy chán ghét, nhăn lỗ mũi bỏ chạy.

“Người đừng có trêu chọc người khác nữa được không a?” Gia Cát Âm nhắc nhở Lâm Dạ Hỏa một câu, “Người không phải là muốn cướp Mèo với Bạch Ngọc Đường sao?”

Lâm Dạ Hỏa gãi gãi đầu, “Thiếu chút nữa thì quên mất.”

“Nhân dịp lúc này Bạch Ngọc Đường không rảnh rồi, mau chuẩn bị kế hoạch cho thật tốt đi.” Liễu Hàn Tinh biết Lâm Dạ Hỏa không có chuyện làm sẽ gây chuyện thị phi, không bằng cho hắn chút việc để hắn làm, cũng để cho hắn yên phận một chút.

“Ý kiến hay!” Lâm Dạ Hỏa quả thật cũng hưng phấn lên, đi tới cửa phòng Trâu Lương, ngồi ở ngưỡng cửa, nâng cầm bắt đầu suy nghĩ đại kế “Đoạt Miêu” của mình.

Trong phòng, lúc Trâu Lương nghe được hai chữ “đoạt miêu”, ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Dạ Hỏa một cái, khẽ cau mày, cúi đầu tiếp tục ăn hải sản.

.....

Chờ Triển Chiêu đến được Trịnh Thông tiêu cục, bọn Bao Chứng cùng Bàng thái sư đã ở đó rồi.

Bao Chứng bất đắc dĩ mà nhìn cổ thi thể ‘bị hút hết dương khí’ trên mặt đất, Bàng thái sư còn đang vuốt vuốt cái bụng bự để tiêu thực vì buổi trưa đã ăn nhiều quá.

“Đại nhân.” Triển Chiêu mang theo mọi người đi vào.

Bao Chứng vội vàng hỏi thăm tình hình náo loạn trên đường ban nãy, người của Hỏa chủng môn có làm tổn thương đến cha con Công Tôn hay không.

Triển Chiêu liền đem mọi chuyện xảy ra nói lại ngắn gọn cho Bao Chứng nghe.

Bao Chứng lại nhíu chặt hàng lông mày, “Yêu Hồ tộc”

“Đại nhân đã nghe qua sao?”

Bao Chứng lắc đầu, “Không có Bất quá có nhớ đến một chuyện, không biết có liên hệ gì hay không.”

“Chuyện gì vậy?”

“Triển hộ vệ có đi qua Nam An Tự hay chưa?” Bao Chứng hỏi.

“Đã đi qua a.” Triển Chiêu nhớ tới lại còn rất vui vẻ, “Là do hòa thượng béo Vi Trần làm chủ trì sao.”

“Vi Trần hòa thượng a.” Bạch Ngọc Đường cũng gật đầu, hiển nhiên là cũng quen biết.

“Lão hòa thượng còn rất hài hước a.” Triệu Phổ vừa nhìn Công Tôn đang nghiệm thi vừa trả lời, “Có khi toàn thể Khai Phong đều biết hắn đi?”

“Dĩ nhiên vấn đề không phải ở lão hòa thượng đó, mà là ở Tây Viện An Nam Tự.” Bao Chứng nói, “Đã đi qua Tây Môn chưa?”

Mọi người đều gật đầu.

Công Tôn ngẩng đầu lên, tầm mắt cuối cùng cũng dời khỏi thi thể, nói “Nam An Tự được xây vào thờ Tiên Hán, niên đại rất cổ rồi, mặc dù Tiên triều cũng đã trùng tu lại toàn bộ, thể nhưng Tây viện thì vẫn giữ nguyên cổ tích. Hiện giờ Tây Viện cũng đã bị niêm phong, bình thường khách văn cảnh cũng không thể đi vào, bất quá Vi Trần lại thích đánh cờ hoặc chiều đãi bằng hữu ở đó.”

“Đối với đại môn Tây viện có ấn tượng gì không?” Bao Chứng hỏi.

“Chính là có chút tàn viên đoạn bích, cùng mấy cái tháp đổ nát bất quá sao.....” Nói đến đây Triển Chiêu đột nhiên dừng lại một chút, “Trong đó có một dựng một pho tượng bạch ngọc rất rất đẹp Đúng rồi, còn có cả hồ ly bằng bạch ngọc nữa!”

“Cái gì mà hồ ly bằng bạch ngọc?” Thiên Tôn tò mò.

“Đó là một trong những cổ tích của Nam An Tự!” Triệu Phổ nói, “Bên trong mảnh tường đổ nát Tây viện của An Nam Tự có một tà bảo tháp bảy tầng. Bên trong đó có một pho tượng bạch ngọc, điêu khắc thành một nam tử đứng yên đón gió, bên cạnh hắn có bảy con hồ ly bằng bạch ngọc có đứng có ngồi nhưng dáng vẻ đều rất thần thần khí khí.”

“Cả pho tượng đều là bằng bạch ngọc sao?” Ân Hầu hỏi một câu.

“Hai vị tiền bối cũng chưa có đi qua Nam An Tự sao?” Triệu Phổ cảm thấy bất khả tư nghị, “Là được điêu khắc bằng bạch ngọc, có thể nói là giá trị liên thành. Bất quá bên trong bảo tháp, hơn nữa Nam An Tự có Vi Trần trấn giữ, cho dù là người giang hồ cũng không dám có ý đồ với tám điều khắc này.”

“Bạch ngọc kia tuy là trong suốt tinh xảo, bất quá cũng không phải là bảo ngọc gì.” Công Tôn đối với ngọc thạch rất có nghiên cứu, “Nó là loại kết hợp giữa ngọc thạch và ngọc lưu ly, rất trong! Cũng không biết là sử dụng kỹ thuật cao siêu gì để có thể điêu khắc được thành bức tượng tỷ mỷ, tinh xảo và giống đến như vậy. Bất quá loại ngọc thạch nếu như đập nát ra lại không đáng giá một đồng.”

“Ân.” Triển Chiêu gật đầu, “Bất quá ngọc điêu lại rất đẹp, có cảm giác giống như là thần tiên vậy.”

“Đương nhiên là đẹp rồi” Ân Hầu lẩm bẩm lâu lâu một câu, “Trên cổ có phải là có một chiếc vòng có khắc một bức sơn hải vân đồ không?”

Mọi người cũng sửng sốt.

Triển Chiêu hỏi Ân Hầu, “Người vừa rồi còn nói chưa có đi qua Nam An Tự mà.”

“Bức điêu khắc kia cũng không phải xuất phát từ Nam An Tự.” Thiên Tôn nhàn nhạt tới một câu, “Thật không nghĩ tới lại bị mang đến chỗ đó.”

“Trước kia đã từng thấy sao?” Bạch Ngọc Đường tò mò.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn đều gật đầu một cái, lại không kìm được mà lẩm bẩm một câu, “Đó là tượng Ngân Yêu Vương.....”

“Ngân Yêu Vương?” Triển Chiêu tai thính, nhìn hai người, “Cái gì vậy?”

“Cần xem xét một chút.” Ân Hầu xua tay.

Thiên Tôn cũng gật đầu, “Không đề cập đến cũng được.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau —— Lại nữa?! Hai lão đầu lại cùng giấu giếm cái gì, sao lại có cảm giác có gì đó rất sâu xa.

Mọi người đều theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường một cái.

Bạch Ngọc Đường cũng rất lúng túng.

Thật may là, lúc đó Công Tôn lại phá vỡ trầm mặc, “Hắn ở trong đầu có gì đó.”

Mọi người đều tiến tới nhìn Công Tôn nghiệm thi.

Triển Chiêu liếc Bạch Ngọc Đường, ý kia —— Biết bao nhiêu? Thành thật khai báo!

Bạch Ngọc Đường bất đắc dĩ gật đầu, ý là —— Chờ không có những người khác, buổi tối nói cặn kẽ cho người!

Công Tôn vốn là đang tra nguyên nhân cái chết, đột nhiên thấy —— đầu của Trịnh Lão Lục đột nhiên động một cái.

Điều này thật kỳ quái! Người đã chết hẳn là không có phản ứng mới đúng. Vì vậy Công Tôn cảm thấy —— Trong đầu hắc hắc là có cái gì đó!

Công Tôn trước đó cũng đã kiểm tra qua mấy cỗ thi thể kia, bởi vì nguyên nhân cái chết là do lực phủ ngũ tạng bị co rút lại, cho nên sự tập trung của hắc đều dồn vào việc dương khí bị rút hết bên ngoài. Nhưng mà hiện tại xem ra có lẽ là do trong đầu có đồ gì đó!

Nghĩ đến đây, Công Tôn đột nhiên đứng lên, nói với Triển Chiêu “Chém hẳn một kiếm.”

“Hoặc?” Triển Chiêu không hiểu.

“Một kiếm, đem đầu hắc bỏ làm đôi!” Công Tôn đưa tay tìm kiếm trên đầu hắc, chỉ một chỗ, ý bảo Triển Chiêu chém từ nơi đó!

Khóe miệng Triển Chiêu rút rút, nơi này có đến mấy người dùng đao, tại sao lại bảo hẳn?

Công Tôn híp mắt, “Đao của Triệu Phổ quá lớn, Bạch Ngọc Đường thì nhất định sẽ không chịu làm!”

Triển Chiêu nhìn trời.

Bạch Ngọc Đường gật đầu a gật đầu, cái chuyện mổ xác người chết như vậy hẳn tuyệt đối sẽ không làm! Ngược lại cũng không phải sợ chuyện gì, chỉ là sợ bẩn.

Triển Chiêu không thể làm gì khác là nhìn nhìn Cự Khuyết trong tay —— Kiếm này cũng giống như Tảo Đa Đa, rõ ràng là bảo bối, vậy mà tính khí thì cực kỳ bất đắc dĩ.

“Nhanh lên” Công Tôn mới thúc giục Triển Chiêu, chỉ thấy Triển Chiêu đã giương tay lên rồi, lăm tra kiếm vào vỏ.

Công Tôn nháy mắt mấy cái.

Triển Chiêu chấp tay với cỗ thi thể một chút, sau đó nhẹ nhàng dùng mũi chân đạp nhẹ lên mặt đất

Theo chấn động nhẹ nhàng trên mặt đất cách cách một tiếng, đầu của Trịnh Lão Lục từ trán trở đi đều bị bỏ làm đôi gần như một nửa não cũng đều rơi xuống đất, đầu cũng đã bị bỏ ra.

Mọi người đều cảm khái, kiếm của Triển Chiêu quả thật quá nhanh, đồng thời cũng cảm thấy có chút ghê tởm —— khẩu vị nghiệm thi của Công Tôn này ngày càng nặng a.

“A!”

Lúc này, chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đột nhiên chỉ một ngón tay vào nửa chiếc sọ rơi trên mặt đất, “Phụ thân, có trùng a!”

Công Tôn lúc này cũng đã nhìn thấy, dùng một cái kẹp gấp lên một con trùng nhỏ, cười lạnh một tiếng “Thì ra là như vậy.”

“Đây là bị hạ cổ sao?” Ân Hầu hỏi.

“Đây không phải là một loại cổ trùng, hoặc nên nói là, đây cũng không được tính là cổ!” Công Tôn đang nhìn con trùng bị kẹp kia, con trùng kia đầu tiên còn động một cái, nhưng rất nhanh đã không còn động nữa, hơn nữa nó vốn có màu hồng, trong nháy mắt đã biến thành màu tím đậm, sau đó lại biến thành màu xám tro, cuối cùng tan thành bột rơi đầy mặt đất, giống hệt như tàn nhang vậy.

Công Tôn móc ra từ trong ngực một hộp quẹt, đem những thứ tro bụi kia đốt sạch sẽ. Trong nháy mắt, mọi người đều nhìn thấy một ngọn lửa màu trắng, hết sức cổ quái.

“Lửa có màu trắng sao?” Bạch Ngọc Đường cũng nhìn không được mà cau mày, “Cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua.”

“Đây căn bản không phải do Hồ yêu giết.” Công Tôn dọn dẹp đồ, có thể là vì rốt cuộc cũng đã tìm được nguyên nhân cái chết, chân mày vẫn luôn nhíu chặt của hắc cuối cùng cũng đã giãn ra, tinh thần cũng phần chấn hơn rất nhiều, “Là Hoặc cổ!”

“Hoặc cổ?” Bao đại nhân cau mày, “Đây là loại cổ trùng gì? Vì sao ban nãy tiên sinh lại nói nó không phải là cổ độc?”

“Cái này thật ra không phải là trùng độc mà là một loại triệu chứng khi trúng độc. Đây là rất may mắn vì đã nhanh chóng cắt đầu ra, nếu không, muện thêm chút nữa thì nó cũng đã hóa thành tro rồi!”

“Còn có cả loại độc này sao?” Mọi người đều sờ cằm.

“Loại độc này là do chưởng lực tạo thành.” Công Tôn nói, “Đây là do dùng độc chưởng đánh vào đầu, khiến cho người bị đánh cơ quắp, trong nháy mắt độc tố ngưng lại thành một đường thẳng trong óc, bởi vì loại độc này khi gặp nước sẽ di chuyển, gặp lửa sẽ bị đốt cháy, gặp khí sẽ biến thành tro, vì vậy mới có hiện tượng như vừa rồi.”

“Bạt Đỉnh Trảo”

Lúc này liền nghe thấy Ân Hầu cùng Thiên Tôn đồng thanh nói một câu.

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, “Công phu gì vậy?”

“Thất truyền đã lâu rồi.” Thiên Tôn cau mày, “Đây là công phu cực kỳ ác độc, đúng là có thể nhằm lẫn với Vô Phong Chưởng!”

“Nội lực đích xác là bị rút ra trong nháy mắt.” Ân Hầu nói, “Bất quá không phải bị rút ra từ trên người mà là từ đỉnh đầu.”

“Trên giang hồ, hiện nay còn có ai sử dụng loại công phu này?” Bao Chứng hỏi.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn lắc đầu, ý muốn nói “Đã thất truyền rồi.”

“Vậy thì thật lâu trước kia?” Bao Chứng hỏi tiếp, “Người nào dùng nó?”

Ân Hầu cùng Thiên Tôn lúc này lại lộ ra dáng vẻ khó xử, tựa hồ không tiện trả lời.

“Có vấn đề gì sao?” Triệu Phổ hỏi hai người “Không thể nói a?”

“Ngược lại cũng không phải.” Ân Hầu sờ sờ cằm, “Chỉ là có lẽ không có liên quan đến chuyện kia, có lẽ là do quá lo lắng đi?”

Những lời này của hắn cũng không phải là nói cho mọi người, mà là nói với Thiên Tôn.

Thiên Tôn cũng gật đầu một cái, “Có thể là do nghĩ nhiều mà thôi.”

“Ngoại công.” Triển Chiêu kéo Ân Hầu, “Hai người đừng có mà giả khờ a!”

“Một trong những đại ác ma giang hồ trăm năm trước Quỷ Ngạc Xương Khôi phát minh ra chiêu thức này, hơn nữa cũng không có truyền xuống, cho nên ở thế hệ của hắn đã thất truyền rồi.”

“Xác định là hắn không có truyền lại sao?” Triển Chiêu hỏi tiếp.

“Đúng a, hắn mới hơn hai mươi đã chết rồi, lúc đó cũng không có thê nhi, vốn là một tên võ si đây!” Thiên Tôn vừa nói vừa chỉ Ân Hầu “Là do hắn giết đó.”

Mọi người đều há miệng nhìn Ân Hầu “Ngài giết sao?”

Ân Hầu khoát tay, “Tiểu tử này đã không thể cứu vãn nữa, không giết tương lai chính là đại tai họa cho thiên hạ.”

“Như vậy nói cách khác, bạch y chúng ta thấy đó, thay vì nói hắn là hồ yêu, không bằng nói hắn chính là một cao thủ Bạt Đỉnh Trảo?” Triển Chiêu hỏi.

Bao Chứng gật đầu một cái, “Như vậy hiềm nghi của Lâm Dạ Hỏa cũng được giải trừ vụ án này tựa hồ còn liên quan đến võ học đã thất truyền trên giang hồ, hung thủ kia lại một mực gây án từ Tây Vực đến Tùng Giang phủ, nhất định là có lý do vẫn còn cần phải tra tiếp, tốt nhất là đừng có thêm người chết nữa.”

Triển Chiêu gật đầu một cái —— Đầu mối thì đã có, có điều còn quá ít, xem ra Nghĩ tới đây, hắn theo bản năng mà nhìn Bạch Ngọc Đường bên cạnh —— Chỉ có thể chờ đến buổi tối, ép hỏi cái con Chuột bạch này, xem đến tột cùng là cái bí mật gì mà khiến cho cả Thiên Tôn cùng Ân Hầu đều cố sức giấu diếm như vậy.

Nơi xa, Thiên Tôn đột nhiên thấp giọng uy hiếp Ân Hầu “Lão quỷ, nhất định phải cầm cự!”

Ân Hầu bị hắn làm cho giật mình, “Cái gì?”

“Ta nói là, chuyện này, ngoại tôn nếu như có tới dò hỏi, người nhất định phải giữ vững lập trường, không nói là nhất định không nói!”

Ân Hầu dở khóc dở cười nhìn Thiên Tôn.

Thiên Tôn thấy hắn vẻ mặt xem thường mình, nói “Thế nào?”

Ân Hầu đem mặt hắn đẩy sang một hướng khác, ý bảo hắn nhìn Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường đang mắt qua mây lại, nói “Ai nói Chiêu sẽ đến dò hỏi ta, ở bên người đã có một người để dò hỏi hơn rồi còn gì?”

Thiên Tôn sờ cằm, “Ngọc Đường chắc sẽ không dễ dàng như vậy mà không cầm lòng được đi? Nó luôn rất có nguyên tắc đó!”

“Không phải là ta không nhắc nhở người.” Ân Hầu vừa ôm tay vừa nói cho Thiên Tôn, “Đồ đệ nhà người cái gì cũng tốt, chỉ là rất có nguyên tắc cũng muốn uy Miêu! Mà đã uy Miêu là uy đến sạch bách, một chút cũng không còn giữ lại a!” Đăng bởi: admin

14. Chương 14: [Phẩm Chất Của Mèo]

CHƯƠNG 14. [PHẨM CHẤT CỦA MÈO]

“Vậy Đại chiến đoạt Miêu thì sao đây?” Gia Cát Âm nhắc nhở hắn: “Cừu địch của người không phải là Bạch Ngọc Đường sao?”

“Thiết, đoạt Mèo cũng Bạch Ngọc Đường một chút ý nghĩa cũng không có.” Lâm Dạ Hỏa nhảy từ trên cây xuống: “Miêu đó, từ xưa đến nay Mèo đều thích Chuột, trêu chọc không có chút thú vị gì hết, đi chọc con sói đuôi to kia có vẻ thú vị hơn.” Nói xong, lại tìm một ngưỡng cửa tiếp tục ngồi chồm hổm, suy nghĩ một cái đại kế hí lang đi.

Bởi vì Công Tôn phát hiện ra đầu mối về “Bạt Đỉnh Trảo” cho nên cán kiện có tiến triển đáng mừng.

Bất quá cũng còn một vấn đề, cái vị cao thủ sáng tạo ra Bạt Đỉnh Trảo kia, Quỷ Ngạc Xương Khô ấy cũng đã chết gần một trăm năm rồi, vậy ai lại là người thừa kế công phu của hắn mà đến đây gây họa chứ?

“Có lẽ đối phương cũng có ý muốn giả họa cho Lâm Dạ Hỏa.” Bao Chứng cảm thấy đã có đầu mối, có điều vẫn còn phải thương nghị cẩn thận.

Lúc ăn cơm chiều, Bạch Ngọc Đường mang theo tất cả mọi người cùng trở về Hâm Không Đảo, ngay cả Bao Chứng cùng Bằng thái sư cũng mang hết về.

Lô Phương biết Bao Chứng không thích cái gì mà tiệc tùng sa hoa, cho nên vẫn như thường ngày, mọi người nhau ăn bữa cơm gia đình, cứ như vậy thoải mái mà ngồi, không khí cũng vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Mọi người cùng nhau ăn uống, Lâm Dạ Hỏa nhanh chóng chiếm một chỗ bên cạnh Triển Chiêu, nín thở mà nhìn chằm chằm một con tôm trong đĩa. Hắn cũng con tôm, một đôi mắt to trũng một đôi mắt nhỏ, chần chừ mãi cũng không chịu gấp lấy ăn. Không biết vì sao Trâu Lương đang ngồi ăn ở đối diện đột nhiên lại hỏi một câu: “Người định nhìn cho nó sống lại sao?”

Lâm Dạ Hỏa híp mắt quay mặt qua, trừng lại Trâu Lương: “Người không phải là câm sao? Khi nào lại trở lên lắm miệng như thế?”

Trâu Lương cũng không thềm nói, đột nhiên đưa tay, dùng một chiếc đĩa, hướng về phía đầu con tôm mà đâm xuống một cái

“Phốc” một tiếng.

Một chút nước sốt đột nhiên phun ra ngoài, vừa vắn, phun ngay lên mặt Lâm Dạ Hỏa.

.....

Mọi người trầm mặc.

Lâm Dạ Hỏa đưa tay lên, sờ soạng một cái mặt mũi đều đầy nước cùng dầu mỡ lại còn có một chút mùi tỏi nữa.

Chỉ thấy đám người của Hỏa Phụng đường đều hít một ngụm khí lạnh.

Ngay cả Tiêu Lương cũng há to miệng, ánh mắt nhìn Trâu Lương —— Kính nể vô cùng!

Lâm Dạ Hỏa lau xong mặt, chậm rãi xoay mặt nhìn Trâu Lương.

Mắt đối mắt, Trâu Lương lại nhẹ nhàng thả một chiếc đĩa trong tay xuống, nói: “Tay trơn a.”

.....

Mọi người lại trầm mặc một lần nữa, mấy đại cao thủ của Hỏa Phụng đường lại tiếp tục hít một hơi, đồng thời, chỉ thấy Lâm Dạ Hỏa “đăng” một tiếng, đứng dậy, mở miệng liên tiếp phun ra: “#@@#@#!”

Mấy lời này câu sau tiếp câu trước chỉ có tăng về độ thô tục a, Công Tôn nhanh chóng che cái tai Tiểu Tứ Tử, Túc Thanh bịt tai Tiêu Lương, Triển Chiêu thuận tay đi bịt lại tai Bạch Ngọc Đường Bạch Ngọc Đường thật bất đắc dĩ mà nhìn Triển Chiêu một cái.

Lâm Dạ Hỏa mắng chửi thô tục một hồi lại còn muốn giơ tay hất tung cái bàn, thật may là đầu bên kia có Ân Hầu cùng Thiên Tôn đưa tay dè lại —— Cả bàn đều là mỹ thực, nếu bị hất đi thì thật đáng tiếc!

“Ách Tử ngươi đi ra, ta muốn cùng ngươi tư đấu!” Lâm Dạ Hỏa một tay giật cổ áo Trâu Lương.

Chỉ thấy Trâu Lương vẫn như cũ, mặt vô biểu tình, chậm rãi mở miệng, nói ra mấy chữ: “Bại tướng!”

“A.....”

Lúc này, Lâm Dạ Hỏa cũng phải tự mình hít một ngụm khí lạnh, hấn liền nhào tới bóp cổ Trâu Lương: “Ông đây bóp chết người!”

La Tử Mục cùng Hàn Tinh cảm thấy lần này không ổn rồi, vội vàng chạy đến ngăn lại.

Lâm Dạ Hỏa bị kéo lại, lùi về phía sau, chân vẫn không quên giãy dụa mà đập đập: “Buông tay, lão tử phải tiêu diệt hấn!”

Đầu bên kia, Lô Phương cùng Bao đại nhân vẫn tiếp tục uống rượu, nói chuyện phiếm.

Bàng thái sư thì vuốt râu cùng Tương Bình nói về chuyện sinh ý của Hãm Không Đảo.

Bên này vẫn cứ huyền não, nháo loạn đến trời long đất nổ.

Gia Cát Âm thấy không tốt, liền nhắc nhở Lâm Dạ Hỏa: “Đương gia, tỉnh táo lại chút a! Còn phải thực hiện Đại kế đoạt Miêu buổi chiều nghĩ a?”

“Cái gì a?!” Lâm Dạ Hỏa khí giận đã bốc lên tới đỉnh đầu, bĩu môi: “Không nhớ rõ!”

Mọi người cũng im lặng.

“Ngồi xuống ăn uống cho đàng hoàng coi.”

Lúc này, Thiên Tôn liền chỉ chỉ cái ghế, dù sao thì tuổi cũng đã cao, quá ồn ào hấn cũng cảm thấy phiền phức.

Lâm Dạ Hỏa bĩu cái môi, khịt cái mũi, bất quá vẫn phải nể mặt Thiên Tôn, liền ngoan ngoãn ngồi trở lại, xoay mặt trừng Trâu Lương, nghiêng răng nghiêng lời mà ghen ra một câu: “Ngươi tự đắc cái gì?! Chờ thương thế ngươi lành rồi, chúng ta lại đấu tiếp! Lần này ta sẽ không nhân nhượng nữa!”

Trâu Lương còn đang xé ra một cái chân cua lấy thịt ăn đây, nghe được hắn nói như thế, liền tự tiểu phi tiểu mà hừ một câu.

“Hừ cái gì?” Lâm Dạ Hỏa lại trừng hắn.

Trâu Lương đột nhiên quay mặt sang, nhìn Lâm Dạ Hỏa: “Đừng động!”

Lâm Dạ Hỏa sững sốt: “Làm gì?”

Trâu Lương chỉ chỉ chỉ con tôm co quắp hai mắt trừng trừng, lại chỉ chỉ vào Lâm Dạ Hỏa, mở miệng nói hai chữ: “Giống hệt!”

Lại một lần nháo loạn nữa

Lâm Dạ Hỏa nhảy dựng lên lật bàn.

Ân Hầu cùng Thiên Tôn đè lại bàn.

Lâm Dạ Hỏa bị mấy người của Hỏa Phụng đường kéo lại không cho chửi bới thô tục nữa, Công Tôn tiếp tục che cái tai của Tiểu Tứ Tử đang ăn tứ hỉ, Triển Chiêu vẫn thuận tay bịt tai Bạch Ngọc Đường

Bữa cơm nay ăn đến náo nhiệt như vậy đấy.

Trâu Lương dừng nhìn hắn mặt than không nói nhiều, bình thường cũng không có thấy hắn đùa giỡn trên người, bất quá không biết có phải là do thấy Lâm Dạ Hỏa đặc biệt không vừa mắt hay không, thỉnh thoảng lại phun ra mấy chữ, nhưng chữ nào chữ ấy đều khiến cho Lâm Dạ Hỏa giận đến lòi đình.

Ăn cơm xong, bọn Từ Khánh đề nghị mọi người đi xem pháo bông, không ngờ Triển Chiêu lại túm lại Bạch Ngọc Đường: “Về phòng trước, pháo bông hay cái gì đó ngày mai xem cũng được!”

Nói xong, liền đem Bạch Ngọc Đường kéo đi mất.

Tương Bình phe phẩy cây quạt, sờ sờ râu, có chút buồn bực: “Triều Tiểu Miêu có vẻ thật gấp gáp a.”

“Ai, Tứ đệ, sao ngươi lại có thể gọi Triển Nam Hiệp như vậy?” Lô Phương bất mãn.

“Bất quá gọi vậy cũng rất thuận miệng a.” Hàn Chương gật đầu một cái.

“Đến cửa viện của Ngọc Đường ngắm trăng đi.” Thiên Tôn cười híp mắt đứng dậy: “Chỗ nó còn có rượu ngon nữa.” Nói xong, linh linh lợi lợi mà chạy đến viện của Bạch Ngọc Đường.

Chẳng qua là vừa mới tới cửa viện, mọi người lại phát hiện đại môn bị đóng chặt.

“Uy?” Từ Khánh cũng không hiểu được, Bạch Ngọc Đường từ nhỏ đến lớn đều không có khóa cửa viện a, hôm nay lại làm sao vậy?

“Ai, mọi người cũng giải tán đi, ngủ sớm dậy sớm a!”

Lúc này, Mẫn Tú Tú giúp đỡ đuổi đi mọi người.

Ân Hầu cũng chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi, lại bị Thiên Tôn níu lại: “Ai, từ từ!”

Ân Hầu quay đầu lại nhìn hắn: “Thế nào?”

“Ngọc Đường sẽ không thật sự nói đó chứ?” Thiên Tôn có chút khẩn trương.

“Nói gì?” Ân Hầu hiển nhiên là không thèm đem chuyện này đặt trong lòng.

“Vừa rồi chẳng phải ngươi nói Ngọc Đường đều đem nguyên tắc đi uy Miêu hết sao, hiện giờ nó lại ở một mình cùng một con Mèo trong tiểu lâu, chẳng lẽ lại không cẩn thận mà đem mọi chuyện nói hết ra”

Ân Hầu không đợi Thiên Tôn nói xong, lắc đầu một cái: “Hắn không phải có lẽ sẽ nói ra chuyện năm đó đâu.....”

“Nga.....” Thiên Tôn vừa định vỗ ngực nói một câu vậy thì tốt, lại nghe Ân Hầu thiêu mi một cái, nghiêm túc nói tiếp: “Là tuyệt đối sẽ nói ra!”

Thiên Tôn híp mắt nhìn hẩn —— Sao ngươi lại có thể khẳng định như thế?!

“Quản nhiều như vậy làm gì.” Ân Hầu cảm thấy mệt nhọc, chuẩn bị đi ngủ, nhưng Thiên Tôn lại kéo hẩn một cái: “Đi, đi nghe lén!”

“Ai nha, biến thái a, một bó tuổi to lại muốn đi nghe lén đám thanh niên trẻ tuổi”

Cả hai đang ở trước viện Bạch Ngọc Đường mà lôi lôi kéo kéo, đột nhiên lại cảm giác được y phục bị giật một cái.

Hai người quay đầu nhìn lại, không có ai! Cúi đầu nhìn tiếp

Chỉ thấy Tiểu Tứ Tử đang nắm lấy y phục phía trước của hai người, ngược mặt nói: “Là do hai người trông chừng phải không?”

.....

“Ách.....” Ân Hầu cùng Thiên Tôn nhìn trời, đến Hãm Không Đảo rồi mà vẫn cần hai người bọn họ trông chừng sao?

Tiểu Tứ Tử phồng phồng mặt: “Phụ thân nói, người muốn cùng Cửu Cửu bàn bạc án tử, nên sẽ ngủ rất muộn, đến ngủ với hai người.”

Thiên Tôn khóe miệng rút rút.

“Lão thần tiên!”

Lúc này ở phía ngoài Tiêu Lương cũng chạy đến, vui vẻ mỉm cười mà đứng phía sau Tiểu Tứ Tử: “Lâm Dạ Hỏa nói không nuôi con, đi theo hai người đi!” Vừa nói, lại cười híp mắt mà nhìn Tiểu Tứ Tử: “Cận nhi, buổi tối ta ngủ chỗ ngươi a?”

“Cùng chỗ với Tôn Tôn cùng Ân Ân a.” Tiểu Tứ Tử nắm lấy tay Ân Hầu.

“Tốt lắm a, cùng nhau đi nha!” Tiêu Lương cầm lấy tay Thiên Tôn, vì vậy, hai tiểu hài nhi cùng nhau hẹn trở về phòng, trước lúc ngủ còn có thể chơi một chút. Ân Hầu cùng Thiên Tôn vốn định nghe lén Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường nói chuyện, lại rất bất đắc dĩ không được thỏa nguyện, hai tiểu hài nhi chẳng thèm để ý đến nguyện vọng của hai người, một người dắt một người đi.

Triển Chiêu vội vàng muốn biết chuyện của Ngân Yêu Vương năm đó, truyền thuyết về Yêu Hồ tộc, vì vậy liền nhanh chóng lôi Bạch Ngọc Đường về phòng.

Bạch Ngọc Đường bị hẩn một mực lôi thẳng về viện, vào viện rồi, chỉ thấy Triển Chiêu xoay người đóng lại đại môn, động tác cài then cửa này thật quá nhanh nhẹn!

Bạch Ngọc Đường nháy mắt mấy cái.

Triển Chiêu không nói hai lời, lại nắm tay hẩn kéo lên tiểu lầu, sau đó, “cạch” một tiếng lại tiếp tục cài then, sau đó lại chân tay nhanh nhẹn mà đóng hết cả cửa sổ lại, rồi tiếp tục nắm tay Bạch Ngọc Đường kéo lên phòng ngủ ở lầu hai, tiếp tục đóng tất cả các cửa sổ lại, trước khi đóng lại cửa sổ lại còn theo bản năng mà nhìn ngó xung quanh một chút, phát hiện không có người nghe lén mới yên tâm cài lại then.

Chờ Triển Chiêu làm xong mọi chuyện, mới quay đầu lại nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Đường.

Bạch Ngọc Đường ngồi xuống mép giường, buồn cười nhìn Triển Chiêu, hỏi hẩn: “Miêu nhi, muốn làm cái gì không thể cho người khác biết sao?”

Triển Chiêu còn đang ngẩn người đây, sau đó mới hiểu được, híp mắt mà nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngũ gia ngài có nhu cầu gì sao?”

Bạch Ngọc Đường dựa vào trên giường, một ngón tay chỉ vào ngăn tủ dưới cửa sổ phía sau Triển Chiêu: “Trong tủ có rượu ngon.”

Triển Chiêu vội vàng xoay người mở cửa tủ, chỉ thấy bên trong có mấy cái bình nhỏ, nhìn có vẻ rất đắt tiền, lấy ra một vò, mở nắp ngửi một cái.

Triển Chiêu hài lòng cười cười, ôm vò rượu chạy đến bên giường, đến bên cạnh cửa sổ, quăng giày, bò lên giường ngồi xếp bằng, đem vò rượu đặt trên tủ thấp ở đầu giường, giục Bạch Ngọc Đường: “Tới đây a!”

Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, dựa qua: “Tới làm gì?”

Triển Chiêu nắm lấy quai hàm hắn, lắc lắc: “Nói nha!”

Bạch Ngọc Đường dựa vào bên cạnh hắn: “Nếu nói ra, sư phụ nhất định sẽ làm thịt cho xem.”

“Có quan hệ với Triển Chiêu sao?” Triển Chiêu tò mò.

“Àn.....” Bạch Ngọc Đường có chút khổ sở: “Dù sao thì cũng chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì?”

Triển Chiêu kinh ngạc không thôi: “Chẳng lẽ nói ra sẽ làm tổn hại danh dự Triển Chiêu sao?”

Bạch Ngọc Đường nhếch lên nửa bên môi, ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu, hồi lâu mới nói: “Ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh dự đó! Vô cùng vô cùng nghiêm trọng!”

“Nghiêm trọng đến vậy?!” Triển Chiêu cũng khản trương lên, chẳng lẽ lại dính dáng đến cái đại bí mật gì?

“Ngân Yêu Vương kia.....” Bạch Ngọc Đường dừng lại hồi lâu, nhìn thấy cặp mắt của Triển Chiêu vì khản trương mà mở tròn xoe, rốt cuộc cũng mở miệng: “Ngoại công cùng với sư phụ, lúc còn nhỏ đã từng ở cùng hắn, nghe nói còn bị hắn đánh mông nữa.....”

Triển Chiêu sững sốt nửa ngày: “A?”

Bạch Ngọc Đường cười.

“Ngân Yêu Vương này đến tốt cùng là ai a?” Triển Chiêu cau mày, bọn họ sống chết cũng không muốn nói chuyện này, chẳng lẽ là bởi vì trước kia đã từng bị đánh mông sao?

Bạch Ngọc Đường cầm vò rượu uống một ngụm, chậm rãi nói: “Ta biết cũng không nhiều lắm, là nghe được lúc nói chuyện phiếm với sư phụ khi còn nhỏ, Ngân Yêu Vương chính là thủ lĩnh Yêu Hồ tộc, thuộc một gia tộc rất cổ xưa đời đời sinh ra thủ lĩnh Yêu Hồ tộc.”

“Rất lợi hại sao?” Triển Chiêu hỏi.

“Người ta đồn đại hắn có sức mạnh phi thường, cũng biết rất nhiều những kiến thức cổ xưa đã thất truyền.” Bạch Ngọc Đường cười cười: “Bất quá nghe sư phụ nói, hắn chỉ là một lang trung kiêm phu tử mà thôi, có điều ngoại hình quả thật không tệ.”

“Tại sao Thiên Tôn cùng ngoại công lại có quan hệ sâu xa với hắn?” Triển Chiêu lại càng tò mò hơn, thuận tiện đưa tay cướp vò rượu trong tay Bạch Ngọc Đường, uống một ngụm.

“Chuyện của ngoại công cụ thể thế nào ta cũng không biết rõ, bọn họ có lẽ là thân thích. Bất quá sư phụ khi còn nhỏ, lần đầu tiên xuống Thiên Sơn, Ngân Yêu Vương liền đi tìm hắn, nói là là trời cao an bài cái gì đó. Từ đó cho đến tận khi sư phụ mười sáu tuổi, đều là do Ngân Yêu Vương chiếu cố hắn, cùng với ngoại công nữa. Hai người bọn họ mỗi ngày đều say mê luyện võ, Ngân Yêu Vương sẽ chuẩn bị đồ ăn cho bọn họ, dạy bọn họ viết chữ cũng những tri thức học vấn khác. Dĩ nhiên, không ngoan thì tất yếu sẽ bị đánh mông.”

“Đây chẳng phải là dưỡng phục của hai người bọn họ sao?” Triển Chiêu kinh hãi.

“Cũng không hẳn, theo cách nói của hắn, là người giám hộ mà thôi.” Bạch Ngọc Đường nói “Sư phụ nói qua, nếu như sau này có gặp được Yêu Hồ tộc hay là người có quan hệ tới Yêu Hồ tộc, nhất định phải chiếu cố thật tốt, hắn nói phàm là người có huyết thống với Yêu Hồ tộc phần lớn đều là bản tính thuần lương, hơn nữa lại có linh khí, vận khí cũng rất tốt, được trời cao che chở.”

Triển Chiêu buồn cười: “Hai người bọn họ nhất định không chịu nói chỉ vì đã từng bị đánh mông thôi sao?”

“Đó chẳng qua cũng chỉ là một trong những lý do đi.” Nói tới đây, Bạch Ngọc Đường đột nhiên giảm âm lượng, thấp giọng nói: “Nghe nói Yêu Hồ tộc trời sinh đã biết thượng cổ bí văn, hơn nữa tà hồ nhất

chính là, tiểu hài tử Yêu Hồ tộc còn có linh nhân, có thể biết trước tương lai. Cuối cùng Yêu Hồ tộc còn có thể mang lại may mắn, đặc biệt là Tiểu Yêu Hồ.”

“May mắn sao?” Triển Chiêu kinh ngạc: “Có ý gì?”

“Ý tứ chính là, chỉ cần mang theo một Tiểu Yêu Hồ đi đánh bạc, nhất định sẽ thắng, mang theo nó đi làm bất cứ thứ gì, cũng đều may mắn cả.” Bạch Ngọc Đường vừa nói, lại vừa nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Nhị ca vận khí vô cùng kém, cơ hồ lúc nào đánh cuộc cũng thua hết, không bằng cứ để cho hắn ngày mai mang theo Tiểu Tứ Tử đi đánh bạc thử một lần, để xem hắn có thể thắng hay không.”

Triển Chiêu cau mày: “Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân có người muốn cướp Tiểu Tứ Tử sao?”

“Cụ thể còn cần phải hỏi lại sư phụ.” Bạch Ngọc Đường bắt đầu dī: “Bất quá sư phụ mỗi lần nói đến Ngân Yêu Vương đều là vô cùng cảm kích, tình cảm tựa hồ vô cùng thâm hậu hắn cũng nói hi vọng là Ngân Yêu Vương sẽ không có đời sau, Yêu Hồ tộc quá mức ưu việt lại có quá nhiều bí mật, nếu để cho người ta biết được thân phận sẽ có phiền toái không ngừng.”

Triển Chiêu nhíu mày một cái, nếu như Tiểu Tứ Tử là hậu nhân của Ngân Yêu Vương, vậy một khi bị người khác biết được thân phận, không phải cũng là phiền toái không ngừng sao?

“Nhưng mà Tiểu Tứ Tử trông rất ngu ngơ, không nhìn ra là có năng lực tiên tri gì, nhưng vận khí quả thực không tồi.” Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Ta cũng là hậu duệ Yêu Hồ tộc, sao lại không thấy có năng lực tiên tri gì a.”

“Cũng đã qua mấy đời rồi, Yêu Hồ tộc chân chính phải có phụ mẫu đều là Yêu Hồ tộc, hơn nữa cần có huyết thống vương thất mới được.” Bạch Ngọc Đường cau mày: “Không cần nói, Tiểu Tứ Tử có lẽ thật sự chính là Yêu Hồ tộc, nếu không sư phụ cũng không có khẩn trương như vậy đâu.”

“Chờ một chút” Triển Chiêu đột nhiên nghĩ đến: “Năm đó Tiểu Tứ Tử là bị bỏ lại tại đại mạc, vừa lúc được Công Tôn nhặt được, nhưng nếu như phụ mẫu hắn có năng lực như vậy, cũng sẽ không để con mình tại đại mạc nguy hiểm như vậy chứ.”

“Nhưng cũng có thể ngược lại, phụ mẫu đều là Yêu Hồ tộc, có thể biết được tiên tri, nên có thể nhìn thấy Tiểu Tứ Tử được Công Tôn mang về, như vậy cũng không có kỳ lạ nữa!” Bạch Ngọc Đường nói, lại cầm lấy vỏ rượu trong tay Triển Chiêu mà uống một ngụm nữa: “Bất quá, chuyện này cũng nói rõ, có người từ bốn năm trước đã muốn bắt Tiểu Tứ Tử rồi. Có thể đối phương cũng không ngờ tới Tiểu Tứ Tử lại được một lang trung Trung Nguyên nhặt về, vì vậy mà nhiều năm như vậy cũng không có đầu mối gì.”

“Vụ án Hồ Yêu giết người này xảy ra ở Tùng Giang phủ trước, cho nên mới cảm thấy bọn chúng chỉ là ngẫu nhiên phát hiện ra Tiểu Tứ Tử mà thôi!” Triển Chiêu suy nghĩ một chút: “Chẳng lẽ vụ án Hồ yêu giết người này, lại có quan hệ với Yêu Hồ tộc năm đó? Nhưng mà đến khi đã phát hiện ra Tiểu Tứ Tử rồi mà vẫn còn tiếp tục gây án, đối phương hẳn là vẫn còn mục đích khác!”

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu sờ cằm nghiêm túc phân tích vụ án, cười cười, nằm xuống, thuận tiện đưa tay kéo một sợi dây.

Triển Chiêu đột nhiên nhào qua.

“Uy?” Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu đang nhào đến: “Miêu nhi, muốn làm gì?”

Triển Chiêu hí mắt nhìn Bạch Ngọc Đường: “Mau thành thật khai báo! Tất cả chỉ có từng này thôi sao? Thật không còn chuyện gì khác?”

Bạch Ngọc Đường dở khóc dở cười, tiếp tục kéo sợi dây, trả lời: “Không còn, cũng đừng có nói cho sư phụ biết đó.”

“Ai khi còn nhỏ mà không bị đánh vào mông a, Thiên Tôn cũng đâu cần xấu hổ chứ.” Triển Chiêu nằm dựa vào ngực Bạch Ngọc Đường, cầm vỏ rượu mà xoay xoay: “Cái này là rượu gì a, uống ngon!”

“Mèo này không phải là uống say rồi đó chứ?” Bạch Ngọc Đường vừa kéo sợi dây vừa hỏi Triển Chiêu: “Lát nữa say rượu mất trí rồi cũng đừng có làm loạn đó.”

“Loạn cái gì a?” Triền Chiêu tò mò nhìn Bạch Ngọc Đường không ngừng kéo sợi dây, “Ồn ào hay là nhiễu loạn?”

“Nga, hẳn là nhiễu loạn đi, thoát nhìn đã thấy khá loạn rồi.” Bạch Ngọc Đường có lẽ đã kéo xong sợi dây rồi, liền cột lại bên thành giường.

“Từ nãy người đã kéo cái gì a?” Triền Chiêu tò mò.

Bạch Ngọc Đường đưa tay chỉ lên trên: “Tự mình nhìn xem.”

Triền Chiêu quay đầu lại hướng lên nóc nhà mà nhìn chỉ thấy nóc nhà đã mở ra, cũng không biết Bạch Ngọc Đường làm thành dạng cơ quan gì, nằm trên giường cũng có thể thấy được đầy trời sao sáng bên ngoài.

Triền Chiêu nháy mắt mấy cái, quay đầu lại hỏi hắn: “Nếu trời mưa thì làm sao bây giờ?”

Bạch Ngọc Đường buồn cười: “Một đám mây còn không có, làm gì có chuyện trời sẽ mưa”

Còn chưa có dứt lời, không biết gió thổi từ đâu đến một khối mây có vài giọt nước tí tách rơi xuống.

Bạch Ngọc Đường chân tay luống cuống vội vàng thả sợi dây.

Triền Chiêu ngược mặt, sờ cằm suy nghĩ, nhìn nóc nhà từ từ khép lại, lầm bầm một câu: “Quả nhiên là hậu duệ Yêu Hồ tộc a!”

“Chuyện này cũng đừng có mà đi khắp nơi rêu rao, còn lo chưa đủ phiền toái sao?” cuối cùng Bạch Ngọc Đường cũng đóng lại nóc nhà, đưa tay vỗ vỗ Triền Chiêu một cái.

Triền Chiêu sờ sờ cái mũi mình: “Người sao lại vỗ ở đó a?”

“Hỏi rất hay!” Bạch Ngọc Đường nâng đầu tựa vào tay, ngược mặt nhìn hắn: “Xuống đi thôi!”

“Đi xuống chỗ nào nha?” Triền Chiêu đưa tay kéo kéo sợi dây.

“Đừng nằm trên người ta nữa!” Bạch Ngọc Đường ngăn không cho hắn kéo sợi dây.

“Cứ nằm!” Triền Chiêu thấy hắn không cho mình kéo sợi dây, liền đoạt lấy, dùng sức kéo mạnh một cái.

“Không thể kéo quá mạnh!” Bạch Ngọc Đường vừa mới nói xong, Triền Chiêu đã nhìn sợi dây trong tay một chút: “Kéo đứt rồi sao?”

Bạch Ngọc Đường vội vàng kéo ôm hắn lóe cái nhảy sang bên cạnh

“Roạt” một tiếng, hai bên nóc nhà đã bị tuột xuống.....

Ở nơi xa, mọi người trên Hãm Không Đảo bỗng nghe thấy một tiếng vang thật lớn liền cùng nhau nhìn về phía tiểu lâu, thấy tiểu lâu sụp một nửa.

“Ai nha, tiểu lâu của Ngọc Đường tại sao lại sụp a.” Từ Khánh bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Đã bảo hắn đừng có dựng nhà trên cây rồi, tán cây kia vừa ngã nhà liền sụp, vậy mà hắn còn không nghe.” Tương Bình cũng lắc đầu.

“Đây là loại phòng gì a!”

Trong đám phế tích, Triền Chiêu ôm Bạch Ngọc Đường trốn dưới giường, bốn phía đều là những mảnh gỗ vụn, cái này được a cả nhà đều sụp cả.

“Khẳng định chắc chắn không phải là Yêu Hồ tộc rồi.” Bạch Ngọc Đường kéo một tấm gỗ ra, phủi đi bụi đất trước mặt.

“Là do nhà của người không có điểm tựa vững chắc!” Triền Chiêu đang muốn bò dậy, liền nghe thấy Bạch Ngọc Đường đột nhiên mở miệng: “Miêu nhi!”

“Sao?” Triền Chiêu quay đầu nhìn lại, thuận tiện lại cảm khái một chút Sụp mất nửa bên nhà ngược lại có thể nhìn thấy Tùng Giang phủ nơi xa cùng cảnh biển, thật ra cũng không tệ chút nào.

“Nhà đã bị sụp rồi.” Bạch Ngọc Đường chậm rãi mở miệng: “Bồi tiền đi!”

.....

Triển Chiêu trầm mặc hồi lâu, phồng mặt lên: “Gia đây nghèo, không có tiền, muốn mạng thì có một cái!”

Bạch Ngọc Đường thiêu mi một cái: “Vây bồi mệnh cũng tốt lắm, cũng không có lỗi.....”

Hắn lờ còn chưa dứt, đã nghe thấy “soạt” một tiếng nữa, túi nước còn một nửa treo trên cây đột nhiên rơi xuống, trúng ngay tay hai người.

Chỉ thấy trên túi nước kia có mấy lỗ thủng, nước hãy còn đang chảy ra bên ngoài nữa đây.

Triển Chiêu lại ngẩng mặt lên, nhìn thấy bầu trời tinh tú lấp lánh, làm gì có mây mưa chứ.....

Nghĩ tới đây, Triển Chiêu liền quay đầu lại trừng Bạch Ngọc Đường: “Gian kế!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu một cái, lại còn vờ như không hiểu: “Nghe không hiểu!”

“Lại còn dám cãi, ta liều mạng với ngươi!” Triển Chiêu dè lại Bạch Ngọc Đường, bóp cổ hắn.

.....

Ở xa, mọi người thấy nửa gian phòng treo trên cây lắc lư lợi hại, tiếng kéo kẹt còn vang thật xa.

“Ai nha, Ngọc Đường và Triển Chiêu còn đang làm cái gì đó nha?” Thiên Tôn đứng trong sân, ngửa mặt nhìn nơi xa: “Cái lầu này nó mất thật nhiều công sức mới dựng lên được, sao lại làm cho sụp mất nha, đều đã nói là rất nguy hiểm không thể ở được rồi mà!”

Ân Hầu ôm cánh tay đứng trong sân lắc đầu: “Cái con chuột này, không thành thật.”

Trong sân viện phía tây, đám người của Hỏa Phụng đường còn đang uống trà dưới tàng cây, thuận tiện quan sát tình huống của căn phòng nơi xa kia.

“Hâm Không Đảo cũng thật náo nhiệt đi.” Gia Cát Âm đang bưng chén trà, nhìn sang bên cạnh.

Trên một thân cây cách đó không xa, Lâm Dạ Hỏa đang ôm cánh tay ngồi chồm hổm chẳng khác gì một chú cún con, ngược mặt nhìn căn phòng bị sụp, lầm bầm lầu bầu: “Hai tên đại hiệp giang hồ kia, một chút tiết tháo cũng không có!”

“Uy.” Tang Bôn hỏi hắn: “Suy nghĩ cái gì vậy?”

Lâm Dạ Hỏa liếc mắt nhìn hắn: “Khó chịu!”

“Ai lại chọc giận ngươi a?” La Mục Tử lau cây thiết phiến của mình, hỏi hắn.

“Phải nghĩ cách trả thù tên cam kia!” Lâm Dạ Hỏa sờ cằm: “Lão tử giống như luôn phải chịu thiệt vậy!”

“Vây Đại chiến đoạt Miêu thì sao đây?” Gia Cát Âm nhắc nhở hắn: “Cừu địch của ngươi không phải là Bạch Ngọc Đường sao?”

“Thiết, đoạt Mèo cũng Bạch Ngọc Đường một chút ý nghĩa cũng không có.” Lâm Dạ Hỏa nhảy từ trên cây xuống: “Miêu đó, từ xưa đến nay Mèo đều thích Chuột, trêu chọc không có chút thú vị gì hết, đi chọc con sói đuôi to kia có vẻ thú vị hơn.” Nói xong, lại tìm một ngưỡng cửa tiếp tục ngồi chồm hổm, suy nghĩ một cái đại kế hí lang đi. Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ho-yeu-hay-co-an>